

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 2:

พระกิตติคุณโดยมัทธีว

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาทร หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ผู้เขียน	2
มุมมองดั้งเดิม	2
ประวัติส่วนตัว	5
ผู้อ่านกลุ่มแรก	7
แผ่นดินสวรรค์	7
ธรรมเนียมยิว	9
สถานการณ์แวดล้อม	10
วันเวลาที่เขียน	10
สถานที่ทางภูมิศาสตร์	11
วัตถุประสงค์	12
โครงสร้างและเนื้อหา	13
บทนำ: พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์	14
ลำดับวงศ์	14
เรื่องราวในวัยแรกเกิด	15
พระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์	17
พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว	17
คำเทศนาบนภูเขา	19
การขยายแผ่นดินของพระเจ้า	21
การอัศจรรย์ของพระเยซูและปฏิกิริยาต่าง ๆ	22
บรรดาทูตานุทูตของกษัตริย์	23
หมายสำคัญและคำอุปมา	24
หมายสำคัญและปฏิกิริยาต่าง ๆ	25
คำอุปมาเรื่องแผ่นดินสวรรค์	26
ความเชื่อและความยิ่งใหญ่	27
การต่อต้านความศรัทธาในพระเยซู	27
ความยิ่งใหญ่ในครอบครัวแผ่นดินพระเจ้า	29
การต่อต้านในปัจจุบันและชัยชนะในอนาคต	30
การต่อต้านที่รุนแรงขึ้น	30
ชัยชนะในอนาคต	32
ความสำเร็จบริบูรณ์ของพันธกิจของพระเยซู	34
ความขัดแย้ง	34
การสร้างสาวก	35
ชัยชนะ	35
สาระสำคัญ	36
มรดกจากพันธสัญญาเดิม	37
ข้อความที่ถูกหยิบยกและอ้างอิง	38

แผ่นดินสวรรค์	39
กษัตริย์พระเมสสิยาห์.....	39
ผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อ.....	40
ความถ่อมตนและความอ่อนสุภาพ	42
คนของพระเจ้า.....	43
คริสตจักร	43
ครอบครัวของพระเจ้า.....	45
การทรงเรียก.....	47
สรุป	49

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 2

พระกิตติคุณโดยมัทธีว

บทนำ

ในปี ค.ศ. 1919 กษัตริย์อัลเบิร์ตแห่งเบลเยียมกำลังเดินทางโดยรถไฟไปยังที่ต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากพระองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านหัวรถจักร ระหว่างการเดินทางช่วงหนึ่ง ระยะทางประมาณ 16 กิโลเมตรพระองค์จึงทรงฉลองพระองค์เหมือนวิศวกรและทรงควบคุมรถไฟขบวนนั้น เมื่อถึงสถานีถัดไป ผู้คนที่กำลังโห่ร้องก็มองหากษัตริย์อัลเบิร์ตแต่ไม่เห็นพระองค์ พวกเขาคาดหวังว่ากษัตริย์จะต้องมีรูปลักษณะและจริยวัตรแบบหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่รู้ว่ชายร่างสูงที่สวมเสื้อผ้าสักหลาดและหมวกเจ้าหน้าที่รถไฟนั้น จริง ๆ แล้วก็คือกษัตริย์แห่งเบลเยียมนั่นเอง

จากมุมมองด้านหนึ่ง พระกิตติคุณมัทธีวก็น่าเป็นเรื่องราวคล้าย ๆ กัน เป็นเรื่องราวของกษัตริย์ผู้หนึ่ง นั่นคือ พระเยซู กษัตริย์ของชาวยิว แต่คนมากมายในช่วงเวลาของพระองค์กลับไม่รู้จักรัก เนื่องจากพระองค์ไม่ได้มีรูปลักษณะและจริยวัตรตามที่ประชาชนคาดหวัง พระองค์เป็นกษัตริย์ในลักษณะที่แตกต่างออกไป

นี่คือบทเรียนที่สองในชุดบทเรียน “พระกิตติคุณ” เราได้ตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “พระกิตติคุณโดยมัทธีว” เนื่องจากเราจะมุ่งความสนใจไปที่พระกิตติคุณเล่มแรกสุด นั่นคือ พระกิตติคุณมัทธีว

การศึกษาพระกิตติคุณมัทธีวจะแบ่งเป็นสามส่วน ในส่วนที่หนึ่ง เราจะพิจารณาภูมิหลังของพระกิตติคุณมัทธีว ส่วนที่สองจะสำรวจโครงสร้างและเนื้อหา และส่วนที่สามจะศึกษาประเด็นสาระหลักในพระกิตติคุณมัทธีว เราจะเริ่มต้นด้วยภูมิหลังของพระกิตติคุณมัทธีว

ภูมิหลัง

หลายคนตั้งคำถามว่า

“ทำไมเราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับบริบททั้งหลายของพระคัมภีร์?

เราแค่อ่านพระคัมภีร์ที่ถูกแปลแต่ละภาษาอย่างดี

แล้วก็ทำความเข้าใจว่ามันหมายความว่าอย่างไรไม่ได้หรือ?”

ข้าพเจ้าอยากจะอธิบายว่า “เนื้อหา” ที่ปราศจาก “บริบท”

ก็กลายเป็นแค่ข้ออ้างที่เราจะใช้เพื่อต้องการให้เราตีความหมายอย่างอำเภอใจได้ ปัญหาก็คือ

เอกสารโบราณทั้งสิ้น

ถูกส่งออกมาในบริบทเฉพาะทางด้านประวัติศาสตร์ วรรณกรรม โหราศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา

บริบทเหล่านี้ล้วนแตกต่างจากบริบทของเราในปัจจุบัน

บุคคลผู้หนึ่งเคยกล่าวว่า “อดีตนั้นก็เหมือนต่างประเทศ ที่นั่น ผู้คนกระทำการต่าง ๆ

ที่แตกต่างไปจากเรา” อดีตนั้นก็แตกต่างจากปัจจุบันอย่างมาก

และสิ่งที่ป้องกันไม่ให้เรามีความคิดหลงยุค
หรือการเอาข้อสันนิษฐานแบบปัจจุบันไปตีความข้อเขียนในอดีต
ก็คือการศึกษาบริบทของพระคัมภีร์ด้วยความระมัดระวัง

—ดร. เบ็น วิทเธอริงตัน

เมื่อเรากำลังตีความพระวจนะเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์
จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจประเด็นภูมิหลัง เช่น ใครเป็นผู้เขียน
และบริบททางประวัติศาสตร์ของการเขียนนั้นว่าเป็นอย่างไร ทั้งนี้
เนื่องจากเวลาที่ผู้เขียนเขียนหนังสือ พวกเขาถือว่าผู้อ่านกำลังทำความเข้าใจโดยมีวัฒนธรรมร่วมกัน
และผู้เขียนก็หมายความว่าผู้อ่านจะต้องรู้บริบทกว้าง ๆ มากพอที่จะเข้าใจข้อความของผู้เขียน ด้วยเหตุนี้
ในหลายกรณี โจทย์ของเราคือ ต้องระบุให้ได้ว่าผู้เขียนคือใคร และวัฒนธรรมของเขาเป็นอย่างไร
เพื่อเราจะตีความกระจัดจากข้อมูลวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่กว้างขวางเพิ่มขึ้น
เพื่อเราจะเติมเต็มช่องว่างของข้อมูลและความเป็นจริงบางประการที่ถูกละไว้ในฐานที่เข้าใจกันเองได้

—ดร. เจมส์ แฮมิลตัน

เราจะอภิปรายภูมิหลังของพระกิตติคุณมัทธิวในสามขั้นตอน ขั้นตอนแรก เราจะศึกษาว่ามัทธิว คือผู้เขียนงานชิ้นนี้ ดังต่อไปนี้
เราจะศึกษาผู้รับสารกลุ่มดั้งเดิมของมัทธิว และสุดท้าย เราจะศึกษาโอกาส หรือสถานการณ์ เมื่อมัทธิวเขียนพระวจนะเล่มนี้
เราจะเริ่มต้นด้วยคำถามเกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้

ผู้เขียน

เมื่อใดก็ตามที่เราศึกษาหนังสือ จดหมาย หรืองานเขียนใดก็ตาม จะเป็นประโยชน์เสมอถ้าเรารู้ว่าใครเป็นผู้เขียน ในที่สุดแล้ว
ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับผู้เขียนและบริบทของเขาเพียงใด เราก็ยิ่งพร้อมมากขึ้นที่จะเข้าใจมุมมองและความหมายของเขา
เจอน ไซเคียวกันนี้ก็เป็นจริงเมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์ ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับผู้เขียนพระวจนะมากขึ้นเพียงใด
เราก็ยิ่งพร้อมมากขึ้นที่จะเข้าใจบทเรียนที่ท่านเหล่านั้นกำลังสอนเรา ดังนั้น เมื่อเราศึกษาพระกิตติคุณมัทธิว หนึ่งในคำถามแรก ๆ
ที่เราต้องการถามก็คือ “ใครเขียนพระวจนะเล่มนี้?”

เราจะพิจารณาผู้เขียนพระกิตติคุณมัทธิวในสองขั้นตอน ขั้นตอนแรก
เราจะยืนยันมุมมองดั้งเดิมว่าพระวจนะเล่มนี้ถูกเขียนโดยอัครทูตมัทธิว ซึ่งเป็นหนึ่งในสาวก 12 คนแรกของพระเยซู ขั้นตอนที่สอง
เราจะสำรวจประวัติศาสตร์ส่วนตัวของมัทธิว ให้เราเริ่มด้วยการศึกษามุมมองดั้งเดิมว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนโดยมัทธิว

มุมมองดั้งเดิม

ข้าพเจ้าคิดว่าเราสามารถมั่นใจอย่างมากว่ามัทธิว หรืออัครทูตมัทธิว เป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้จริง ๆ
ถึงแม้นักวิชาการปัจจุบันบางคนยังตั้งข้อสงสัยในเรื่องนี้ เหตุผลหนึ่ง
เรารู้ว่าบิดาแห่งคริสตจักรยุคแรกนั้นเป็นคนชอบตั้งข้อสงสัย ซึ่งจริง ๆ แล้ว

นี่เป็นการประเมินต่ำกว่าความเป็นจริงด้วยซ้ำ เพราะเรารู้ว่าท่านเหล่านั้นต่อต้าน และไม่มีวันยอมรับเอกสารปลอมให้กลายเป็นของจริง ให้เป็นงานในสารบบ และเป็นส่วนหนึ่งของชุดพระวจนะที่พระเจ้าคล้อยให้เขียนอย่างเด็ดขาด ประการที่สอง ไม่มีจารีตด้านเอกสารใด ๆ ที่ท้าทายมุมมองที่ว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณ แบบแผนด้านเอกสารหนึ่งเดียวที่เรา มี บ่งบอกว่ามัทธิวเขียนพระวจนะเล่มนี้ ประการที่สาม ถ้าคริสตจักรยุคแรกจะเชื่อมโยงชื่อของใครก็ตามเข้ากับพระกิตติคุณเล่มนี้ด้วยเหตุผลอื่นนอกเหนือจากเหตุผลเชิงประวัติศาสตร์—เช่นอุปโลกน์ขึ้นมาสักชื่อหนึ่ง หรือหยิบชื่ออัครทูตคนใดคนหนึ่งขึ้นมาจากหมวกหรือจากกล่อง แล้วเอามาเชื่อมโยงกับพระวจนะเล่มนี้แล้ว พวกเขาก็เลือกได้อย่างแย่มากในกรณีของมัทธิว เหตุผลก็คือมัทธิวเป็นคนเก็บภาษี เขาประกอบอาชีพที่ถูกรังเกียจอย่างรุนแรงโดยคนยิว แต่พระกิตติคุณของมัทธิวก็เป็นพระกิตติคุณที่ถูกเขียนให้ชาวยิวอ่าน โดยพยายามทำให้ชาวยิวเชื่อมั่นว่าพระเยซูก็คือพระเมสสิยาห์ ดังนั้น เราจึงมีพระกิตติคุณเล่มนี้ที่เขียนขึ้นเพื่อชักจูงใจให้ชาวยิวเชื่อว่าพระเยซูก็คือพระเมสสิยาห์ แล้วพวกเขายังคงเลือกให้มัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้หรือ? มันไม่สมเหตุผลแม้แต่น้อย เหตุผลเดียวที่พวกเขาจะเชื่อมโยงชื่อของมัทธิวเข้ากับพระกิตติคุณมัทธิวก็คือ พวกเขามีเหตุผลที่ดีและหนักแน่นพอที่จะเชื่อว่ามัทธิวเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้จริง ๆ

—ดร. สตีฟ โควแน

มุมมองดั้งเดิมที่ว่ามัทธิวเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้มาจากศตวรรษแรก สิ้นสุดของคริสตจักร ในทุกต้นฉบับโบราณของพระกิตติคุณเล่มนี้ที่ปรากฏชื่อ ชื่อที่ระบุว่าหนังสือถูกเขียนโดยมัทธิวและมัทธิวเท่านั้น เราไม่มีหลักฐานว่าพระกิตติคุณเล่มนี้เคยหมุนเวียนไปทั่วกลางคริสตจักรต่าง ๆ โดยปราศจากชื่อของมัทธิวบนหนังสือ

หนึ่งในบุคคลแรกสุดที่ยืนยันว่าพระกิตติคุณเล่มแรกถูกเขียนโดยมัทธิวได้แก่ ปาเปียส แห่ง เฮียราโปลิส ปาเปียสมีชีวิตอยู่ตั้งแต่ปลายศตวรรษแรกจนเข้าสู่ศตวรรษที่ 2 เขาเป็นตัวแทนของมุมมองจากช่วงแรกสุดของคริสตจักร ซึ่งเป็นช่วงที่เราเข้าถึงข้อมูลได้

นักประวัติศาสตร์คริสตจักร ชื่อยูเซเบียส แห่ง ซีซารีย ซึ่งเขียนผลงานในช่วง ค.ศ. 325 ได้บันทึกคำพยานของปาเปียสเกี่ยวกับเรื่องใครเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณมัทธิว ในหนังสือ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” เล่มที่ 3, 39 ตอนที่ 16 ให้เราฟังคำพูดของปาเปียส:

มัทธิวได้เรียบเรียงคำพูดของพระเยซูเป็นลำดับอย่างดี

จากข้อความนี้ เราเห็นว่า ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 2 ปาเปียสได้กล่าวหาว่าพระกิตติคุณเล่มนี้เขียนโดยมัทธิว และน่าสังเกตเช่นกันว่า

ยูเซเบียสได้หยิบยกคำพูดของปาเปียสเพื่อร่วมยืนยันมุมมองของตัวเองว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มแรก

บิดาของคริสตจักรอีกท่านหนึ่ง คืออริเนียส แห่ง ลีออนส์ ผู้ผลิตงานเขียนในช่วง ค.ศ. 180 ก็ได้ระบุว่าพระกิตติคุณเล่มแรกเขียนโดยมัทธว ให้เราฟังสิ่งที่ท่านเขียนในหนังสือ “ต่อต้านลัทธินอกรีต” เล่ม 3, 1 ตอนที่ 1:

มัทธวเองก็ได้ออกหนังสือพระกิตติคุณท่ามกลางชาวฮีบรู ในภาษาของพวกเขาเอง
ในขณะที่เปโตรและเปาโลกำลังวางรากฐานของคริสตจักรและเทศนาที่กรุงโรม

เทอร์ทัสเลียนผู้มีชีวิตอยู่หลังจากนั้นเล็กน้อย จาก ค.ศ. 155 ถึง 230 ท่านก็ได้ยืนยันการที่มัทธวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณ
ในงานเขียนของท่านชื่อ “ต่อต้านมาร์ซิออน” เล่ม 4 บทที่ 2:

ดังนั้น ท่ามกลางอัครทูต ยอห์นและมัทธวได้ปลูกฝังความเชื่อในเรา ... หลังจากนั้น
ลูกาและมาระโกเสริมสร้างความเชื่อขึ้นใหม่

อริเนียสและเทอร์ทัสเลียนมีความเห็นว่า มัทธวเองได้เขียนพระกิตติคุณฉบับนี้ และคริสตจักรยุคแรกก็เชื่อมั่น
กับท่านทั้งสองด้วย ดังนั้น สถานภาพของมัทธวในฐานะผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มแรกจึงถูกยอมรับว่าถูกต้องแน่นอน

เป็นเรื่องสำคัญเช่นกันที่จะต้องตระหนักว่า บรรดาคำกล่าวอ้างในยุคแรกที่ว่ามัทธวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ มีน้ำหนักมากขึ้น
เพราะความไม่โดดเด่นของมัทธวเองเมื่อเทียบกับผู้เขียนคนอื่น เราอาจพิจารณาได้ว่า
หากคริสตจักรหรือใครก็ตามต้องการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับพระกิตติคุณสักเล่มโดยการอ้างว่าถูกเขียนขึ้น โดยอัครทูตสักคนที่เขาเลือก
เอง พวกเขาจะเลือกหนึ่งในอัครทูตที่โดดเด่นมากกว่า แต่มัทธวนั้นแทบจะไม่ถูกกล่าวถึงเลยในพระกิตติคุณทั้งสี่ ด้วยเหตุนี้
จึงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่กล่าวอ้างอย่างเป็นเท็จว่ามัทธว เป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้

ก่อนอื่น

เราต้องยอมรับความสำคัญของคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ในยุคศตวรรษแรก ในยุคนั้น

คำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ได้รับการยอมรับอย่างสูง

และไม่มีผู้ใดที่กล่าวอ้างถึงคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์จะถูกละเลยว่ามีน้ำหนักน้อย

คำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ มีความสำคัญ

และอาจกล่าวได้ว่าเป็นคำศักดิ์สิทธิ์ประเภทหนึ่งของการเป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก็ได้ เราจึงรู้ว่าใน

ศตวรรษที่ 2 มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อว่า ปาเปียส

ได้เขียนว่าพระกิตติคุณมัทธวนั้นถูกเขียนโดยอัครทูตมัทธวจริง ๆ

และเนื่องจากช่วงเวลาที่ท่านมีชีวิตอยู่นั้น ปาเปียสน่าจะได้อ่านหรือเห็นอัครทูตโดยตรง

เหตุผลสุดท้ายที่ข้าพเจ้าจะยืนยันว่าเรานั้นใจได้ว่าพระกิตติคุณมัทธวถูกเขียนโดยอัครทูตมัทธว ก็คือ

แม้ว่าชื่อมัทธวจะไม่ถูกกล่าวถึงในพระกิตติคุณมัทธวเลยก็ตาม

ความจริงก็คือพระกิตติคุณมัทธวจากบันทึกเก่าแก่ที่สุดของเราไม่เคยถูกเผยแพร่ออกไปโดยปราศจากชื่อ
ของท่านอัครทูต คือมัทธว ในฐานะผู้เขียนและผู้มีสิทธิอำนาจในหนังสือเล่มนี้เลย

—ศาสตราจารย์ ไมเคิล โกลโด

แน่นอนว่านักวิชาการเชิงวิพากษ์สมัยใหม่ได้ตั้งข้อสงสัยว่าอัครทูตมัทธวได้เขียนพระกิตติคุณเล่มแรกจริงหรือ
เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับมุมมองดั้งเดิมอื่น ๆ เกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณอีกมากมาย

แต่ความหนักแน่นในภาพรวมของการรับรองความจริงในสมัยโบราณที่ว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้
 บวกกับการที่ปราศจากข้อหาใดๆ ทั้งสิ้นในสมัยโบราณ
 ทำให้เรามีเหตุผลอันหนักแน่นที่จะเชื่อว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระวรสารเล่มนี้จริง ๆ

เมื่อได้พิจารณามุมมองดั้งเดิมที่ว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มแรกแล้ว ต่อไปเราจะหันไปศึกษาประวัติส่วนตัวของมัทธิว

ประวัติส่วนตัว

พระวรสารได้ให้ข้อมูลสำคัญบางประการแก่เราเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของมัทธิว ตัวอย่างเช่น
 พระวรสารกล่าวว่ามัทธิวเป็นทั้งชาวยิวและเป็นคนเก็บภาษี เราจะพิจารณารายละเอียดทั้งสองนี้ โดยเริ่มต้นด้วยการที่มัทธิวเป็นชาวยิว

มรดกความเป็นยิวของมัทธิวถูกเปิดเผยให้เห็นหลายทางด้วยกัน คือ ประการที่หนึ่ง มัทธิวเป็นหนึ่งในสาวก 12 คนของพระเยซู
 และทุกคนเป็นชาวยิว อีกประการหนึ่ง มัทธิวมีชื่อในภาษาฮีบรูเช่นกัน ชื่อ “มัทธิว” เองก็เป็นชื่อภาษาฮีบรู
 ซึ่งมาจากภาษาฮีบรูในพันธสัญญาเดิม และอีกชื่อหนึ่งของมัทธิวคือ “เลวี” ซึ่งเราอ่านพบในมาระโก 2:14 และลูกา 5:28 เลวี
 คือชื่อของเผ่าหนึ่งของชาวอิสราเอล ดังนั้น ชื่อทั้งสองจึงแสดงให้เห็นว่ามัทธิวเป็นคนยิว
 การที่มัทธิวมีบรรพบุรุษเป็นชาวยิวนั้นอาจเข้าใจได้โดยนัยยะจากรายงานของคริสเตียนยุคโบราณที่ว่ามัทธิวเขียนด้วยภาษาฮีบรู

มรดกความเป็นยิวของมัทธิวนั้นเป็นภูมิหลังสำคัญสำหรับเราที่จะเข้าใจพระกิตติคุณของท่าน
 เพราะจะช่วยให้เราตีความประเด็นที่ท่านเน้นอย่างเด่นชัดเกี่ยวกับชาวยิว
 เราจะศึกษาลักษณะความเป็นยิวของพระกิตติคุณเล่มนี้ละเอียดยิ่งขึ้นในช่วงหลังของบทเรียนนี้ ดังนั้น ในตอนนี้
 เราจะกล่าวถึงแค่ตัวอย่างเดียวเพื่อให้เห็นภาพก่อน

ในมัทธิว 15:24 มัทธิวรายงานว่าพระเยซูได้กล่าวอย่างดังต่อไปนี้:

พระองค์ทรงตอบว่า “เราถูกส่งมาเพื่อแกะหลงของอิสราเอลเท่านั้น” (มัทธิว 15:24)

มัทธิวเน้นการที่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ มากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นใดทั้งสิ้น
 นอกเหนือจากมรดกความเป็นยิวของมัทธิวแล้ว รายละเอียดอีกอย่างในชีวิตของท่านที่เราสมควรให้ความสนใจก็คือ
 ท่านเป็นคนเก็บภาษี

ในศตวรรษแรก ชาวยิวหลายคนในปาเลสไตน์ทำหน้าที่เก็บภาษีในนามของจักรวรรดิโรมัน
 คนเก็บภาษีบางคนก็เก็บอากรสินค้าที่เคลื่อนย้ายจากพื้นที่หนึ่งไปยังอีกพื้นที่หนึ่งด้วย
 พวกเขาเป็นผู้ประกอบการเอกชนที่จ่ายเงินให้แก่ผู้ปกครองเพื่อได้รับอำนาจในการเก็บภาษี
 พวกเขาทำกำไรโดยการเพิ่มอัตราภาษีที่พวกเขาเรียกเก็บจากประชาชน ด้วยเหตุนี้ คนเก็บภาษีจึงถูกมองว่าเป็นนักขูดรีดและขโมย
 และมักจะสมเหตุสมผลและถูกต้องที่พวกเขาจะได้รับ “ชื่อเสียง” นี้

ด้วยเหตุนี้ คนเก็บภาษีชาวยิวจึงถูกมองว่ามีความผิดซ้ำซ้อนในสายตาของเพื่อนร่วมชาติ ประการแรก
 พวกเขาเป็นตัวแทนของกองกำลังโรมันที่ปกครองอยู่ ซึ่งชาวยิวรังเกียจ และอีกประการหนึ่ง
 พวกเขาปล้นคนของตนเองเพียงเพื่อได้ผลประโยชน์ส่วนตัว จริง ๆ แล้ว พวกเขาถูกมองว่าเป็นคนชั่วร้ายและเชื่อถือไม่ได้

ถึงขนาดที่เอกสารที่เขียนโดยรับไบในยุคแรกได้ห้ามมิให้คนเหล่านี้ให้การในศาลของชาวอียิปต์ ยิ่งไปกว่านั้น แม้จะให้ข้อมูลเท็จต่อคนเก็บภาษีก็กลับถูกรับรองและถึงขนาดได้รับการสรรเสริญในฐานะเป็นวิธีการกบฏที่ชอบธรรม

ลองฟังบันทึกของมัทธวเกี่ยวกับการที่ตัวท่านเองได้รับการทรงเรียกจากพระเยซู ในมัทธว 9:9-10:

เมื่อพระเยซูเสด็จจากที่นั่น พระองค์ทรงเห็นชายคนหนึ่งชื่อ มัทธวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี
จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา” มัทธวก็ลุกขึ้นติดตามพระองค์ไป
ขณะพระเยซูเสวยพระกระยาหารที่บ้านของมัทธว คนเก็บภาษีและ “คนบาป”
หลายคนมาร่วมรับประทานอาหารกับพระองค์และเหล่าสาวก (มัทธว 9:9-10)

มัทธวกล่าวอย่างตรงไปตรงมาเมื่อบรรยายถึงตัวท่านเองและยอมรับอย่างเปิดเผยว่าท่านและคนเก็บภาษีคนอื่น ๆ ถูกมองว่าเป็น “คนบาป” ในช่วงเวลาของพระเยซู โดยการกระทำเช่นนี้ มัทธวได้ทำให้ตัวท่านเอง พระเยซู และพระกิตติคุณที่ท่านเขียน กลายเป็นสิ่งที่ทำทนายผู้หนึ่งของชาวอียิปต์ มัทธวแสดงให้เห็นความแตกแยกนี้บ่อยครั้งในพระกิตติคุณของท่าน

เพื่อเป็นตัวอย่าง ลองฟังวิธีที่พระเยซูวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำชาวอียิปต์ ในมัทธว 21:31-32:

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่าคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีพากันเข้าอาณาจักรของพระเจ้าก่อนหน้า
พวกท่าน เพราะขอหั้นมาเพื่อชี้ทางชอบธรรมแก่ท่านและท่านไม่เชื่อ
แต่คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเชื่อ และแม้ได้เห็นสิ่งนี้แล้วพวกท่านก็ยังไม่ยอมกลับใจมาเชื่อเขา”
(มัทธว 21:31-32)

การที่มัทธวเต็มใจเปิดเผยประวัติส่วนตัวที่เต็มไปด้วยความบาปของท่านอาจจะสัมพันธ์กับประเด็นเน้นอีกประการหนึ่งในพระกิตติคุณของท่าน ซึ่งเราจะศึกษาอย่างละเอียดยิ่งขึ้นในช่วงต่อไป ยิ่งกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนใด
มัทธวเน้นความจริงที่ว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ผู้ลบล้างพระองค์ ผู้เรียกร้องความถ่อมใจจากคนที่ติดตามพระองค์ด้วย
โดยการยอมรับอดีตของตน มัทธวจึงยอมรับอย่างเปิดเผยกว่าท่านจำเป็นต้องได้รับพระคุณ
และท่านประกาศถึงความเต็มใจของท่านที่จะติดตามมหากษัตริย์ผู้ได้ทรงเรียกและเปลี่ยนแปลงท่าน
พระเยซูได้เปลี่ยนแปลงท่านจากข้าที่เต็มไปด้วยความบาปของเฮโรด ไปสู่ผู้รับใช้ผู้ถ่อมตน ผู้ประกาศพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์

ในชีวิตของเรา ความถ่อมตนนั้นน่าจะมีลักษณะว่า เรายินดี เราพอใจ เมื่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับคนอื่น
และกับตัวเราเองเช่นเดียวกัน แต่เมื่อคนอื่นกำลังก้าวหน้า เมื่อคนอื่นกำลังได้รับเกียรติยศ
หรืองานของพวกเขาแล้วกำลังเกิดผลดี เราก็ชื่นชมยินดีในสิ่งนั้นด้วย เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนั้น
และเราต้องการที่จะให้เกียรติและขอบคุณพระเจ้าตั้งแต่แรก เราต้องการดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด
ไม่ใช่เพียงเพื่อตัวเราเอง ดังนั้น ความถ่อมใจจึงมีลักษณะที่ว่า
เราไม่ได้มองไปที่การที่ผลประโยชน์ของเราได้รับการตอบสนอง
แต่เรามองตั้งแต่แรกว่าผลประโยชน์ของพระเจ้าต้องได้รับการตอบสนอง
ไม่ว่าจะโดยผ่านผู้อื่นหรือผ่านตัวเราเองก็ตาม

—ดร. จอห์น แมคลินลีย์

เมื่อเราได้ข้อสรุปแล้วว่ามุมมองดั้งเดิมที่ว่ามัทธวเขียนพระกิตติคุณเล่มแรกนั้นถูกต้อง และเราได้คุ้นเคยกับชีวประวัติบางส่วนของมัทธวแล้ว ต่อไปเราจะสำรวจลักษณะเฉพาะของคนกลุ่มแรกที่มัทธวเขียนพระกิตติคุณให้อ่าน

ผู้อ่านกลุ่มแรก

ถึงแม้มัทธวจะไม่ได้ระบุกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจง แต่ท่านก็ให้ข้อมูลบางอย่างที่บอกเราทางอ้อม เราจะพบว่ามัทธวดูเหมือนจะเขียนเพื่อคริสเตียนที่เป็นชาวยิวเป็นหลัก

ตามที่เรากล่าวถึงในบทเรียนก่อนหน้านี้ พระกิตติคุณทุกเล่มถูกเขียนเพื่อผู้อ่านที่เป็นคริสเตียน โดยเฉพาะ แต่จุดเน้นหลายประการในพระกิตติคุณมัทธวทำให้พระกิตติคุณเล่มนี้เหมาะสมกับผู้อ่านคริสเตียนที่มีพื้นเพเป็นชาวยิวโดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น มัทธวหยิบยก หรืออ้างอิงพันธสัญญาเดิมมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่น หลายครั้ง ท่านอธิบายถึงวิธีที่พระเยซูได้ทำให้ความคาดหวังในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง และท่านก็นั้นเป็นพิเศษว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ องค์กษัตริย์ที่ชาวยิวได้รอคอยมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ การที่ท่านเน้นประเด็นความเป็นยิวก็ปรากฏด้วยในความขัดแย้งที่พระเยซูมีกับผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อพระองค์ ซึ่งมัทธวอธิบายโดยให้รายละเอียดมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น และมัทธวได้ให้ความสำคัญสูงสุดกับความสัมพันธ์ของพระเยซูกับธรรมเนียมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะในฐานะพระผู้เป็นเจ้าเหนือธรรมเนียมบัญญัตินั้น

ต่อไปในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาประเด็นเหล่านี้ในรายละเอียดมากขึ้น แต่ ณ จุดนี้ เราเพียงจะเสนอสองตัวอย่างที่บ่งบอกว่ามัทธวเขียนพระกิตติคุณให้ชาวยิวอ่านเป็นหลัก โดยเริ่มด้วยการที่มัทธวใช้วลีว่า “แผ่นดินสวรรค์”

แผ่นดินสวรรค์

ในบทเรียนก่อนหน้านี้ เราได้เห็นวาทะกิตติคุณทั้งสี่มีเอกภาพอยู่ที่สาระสำคัญหลักเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า แต่มัทธวเองแทบจะไม่ได้ใช้วลี “แผ่นดินของพระเจ้า” เลย แต่โดยทั่วไป ท่านกลับใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” พระกิตติคุณมัทธวเป็นพระวจนะเล่มเดียวในพระคัมภีร์ที่ใช้คำศัพท์นี้ และตามที่เราได้เห็นก่อนหน้านี้ ทั้งสองวลีมีความหมายเดียวกัน

ด้วยความยำเกรงพระเจ้า ชาวยิวมักหลีกเลี่ยงการออกพระนามของพระองค์หรือคำใด ๆ ก็ตามที่มีความหมายคล้ายกัน เพื่อพวกเขาจะไม่ออกพระนามของพระองค์พล่อย ๆ โดยไม่ตั้งใจ วิธีหนึ่งของพวกเขาก็คือการใช้คำว่า “สวรรค์” แทนคำว่า “พระเจ้า” และสิ่งนี้เองเป็นสิ่งที่มัทธวทำเมื่อท่านใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” เมื่อเราเปรียบเทียบข้อความคู่ขนานในพระกิตติคุณสัมพันธ์เล่มอื่น เราก็เห็นว่า ในจุดที่ผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่นใช้คำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” มัทธวจะใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” แทน

มัทธวใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” เกือบตลอดเวลาในพระกิตติคุณของท่าน

เพื่อกล่าวถึงสิ่งที่เราได้อ่านพบในพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ ที่เรียกว่า “แผ่นดินของพระเจ้า”

ข้าพเจ้าคิดว่ามีเพียงสองครั้งที่มัทธวใช้วลี “แผ่นดินของพระเจ้า” แต่นั่นเป็นเพราะว่ามัทธวเป็นผู้เขียนชาวยิว

เป็นชาวยิวที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ และสำหรับชาวยิวนั้น

พระนามของพระเจ้าเป็นอะไรที่ศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่จะเอามาใช้บ่อย ๆ หรือพล่อย ๆ ได้ ดังนั้น การใช้คำว่า

“สวรรค์” จึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่กล่าวถึงพระเจ้า เราได้อ่านพบในพระกิตติคุณอีกเล่มหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และต่อโลกนี้” ความหมายในที่นี้ก็คือ “ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อพระเจ้า” และจุดที่อันตรายก็คือ เมื่อเราได้ยินวลี “แผ่นดินสวรรค์” เรามักจะได้ยินแบบผิดพลาดและคิดไปว่า “โอ้ย ...ฟังดูลอยและจืดชืด แผ่นดินสวรรค์ ... ฉันมองไม่เห็นสักหน่อย” แต่จริง ๆ แล้ว มัทธวกำลังกล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้า โดยสื่อความหมายว่า แท้จริงแล้ว พระเจ้ากำลังกลายเป็นกษัตริย์แห่งโลกนี้โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ ดังนั้น จึงอันตรายที่คริสเตียนในภายหลังจะเข้าใจคำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ผิดไป ที่จริงแล้ว พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าคือมหากษัตริย์และกำลังกลายเป็นมหากษัตริย์โดยผ่านพระองค์เอง (พระเยซู)

—ดร. ปีเตอร์ วอลด์เกอร์

ลองฟังบันทึกของมาระโกในคำอุปมาเรื่องเมล็ดผักกาด ในมาระโก 4:30-31:

พระองค์ตรัสอีกว่า “พวกเราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี หรือจะยกอุปมาใดมาอธิบาย? อาณาจักรของพระเจ้านั้นก็เหมือนเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดเมื่อเพาะลงในดิน (มาระโก 4:30-31)

ในพระวจนะตอนนี้ มาระโกใช้วลีในลักษณะปกติ คือ “แผ่นดินของพระเจ้า” แต่คราวนี้ลองฟังคำอุปมาเดียวกันในรูปแบบของมัทธว ในมัทธว 13:31:

พระองค์ทรงยกคำอุปมาอีกข้อหนึ่งว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งมีคนเอาไปเพาะในทุ่งของคน (มัทธว 13:31)

เมื่อมัทธวลำเรื่องราวเหตุการณ์เดียวกัน ท่านใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ในขณะที่มาระโกได้ใช้คำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า”

เมื่อเราเปรียบเทียบสิ่งที่มัทธวเรียกว่า “แผ่นดินสวรรค์” กับจุดอื่น ๆ ที่มาระโกและลูกาเขียนข้อความเดียวกันและเรียกว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” ก็ช่วยให้เราเห็นว่าผู้เขียนทั้งสามอ้างอิงถึงสิ่งเดียวกัน ที่นี้ ถ้าคุณอ่านมัทธวทั้งหมด คุณจะเห็นว่ามีความสำคัญหลักคือการแสดงความแตกต่างระหว่างพระเจ้าในสวรรค์กับมนุษย์บนโลกนี้ วิธีของพระเจ้าในการสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ซึ่งพระองค์เรียกว่า “แผ่นดินสวรรค์” และวิธีการปกครองของมนุษย์ และครอบครองของมนุษย์ การแสดงออก และการประพฤติต่อกันและกันนั้น ซึ่งเราอาจเรียกได้ว่า “แผ่นดินโลก” และการที่มัทธวกล่าวถึงแผ่นดินสวรรค์นั้นก็ป็นวิธีที่ทรงพลังมาก ทำให้ท่านรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งของโลกนี้ และพระบิดาของเราในสวรรค์ ผู้ครองราชย์ ผู้ปกครอง และผู้สัญญาว่าจะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นวัตถุประสงค์ของการใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ในภาษาของมัทธวก็คือ เพื่อให้เรารู้สึกและสัมผัสความแตกต่างระหว่างการครองราชย์ของพระเจ้าที่ยังมาไม่ถึง การครอบครอง และพฤติกรรมของมนุษย์บนโลกนี้ มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงระหว่างสองความเป็นจริงนี้ และการที่มัทธวใช้คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ก็ช่วยให้เราสามารถรู้สึก ได้สัมผัส

และมีความหวังในเวลาที่แผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าจะมาถึง

—ดร. โจนธาน เพนนิ่งตัน

นักวิชาการมากมายเชื่อว่ามัทธวได้รักษาวิธีที่พระเยซูกล่าวกับฝูงชนชาวยิวไว้ ในขณะที่มาระโกและผู้เขียนพระวรสารเล่มอื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ใช้วลี “แผ่นดินของพระเจ้า” เพื่อให้ความหมายของพระเยซูกระจ่างยิ่งขึ้นสำหรับผู้อ่านในแวดวงกว้างขึ้น แต่ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็ตาม การที่มัทธวใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” นั้น ก็ทำให้ข้อมูลมองที่ว่ากลุ่มผู้อ่านหลักของท่านคือคนยิวนั้นมีน้ำหนักมากขึ้น

ธรรมเนียมยิว

อีกแง่มุมหนึ่งของพระกิตติคุณมัทธวที่ชี้ให้เห็นว่าท่านเขียนให้ผู้อ่านชาวยิวเป็นหลักได้แก่การที่ท่านอนุมานว่าผู้อ่านจะมีความรู้มากมายเกี่ยวกับประเพณียิว ตัวอย่างหนึ่งได้แก่เหตุการณ์ที่มัทธวบันทึกไว้ในมัทธว 15:1-2:

แล้วพวกฟาริสีและธรรมาจารย์จากกรุงเยรูซาเล็มมาทูลถามพระเยซูว่า
“เหตุใดสาวกของท่านจึงละเมิดธรรมเนียมของผู้อาวุโส?
พวกเขาไม่ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร!” (มัทธว 15:1-2)

มาระโกก็บันทึกเรื่องเดียวกันนี้ในบทที่ 7:1-5 ในพระกิตติคุณของท่านเอง แต่มาระโกเพิ่มคำอธิบายอีกสามข้อเกี่ยวกับธรรมเนียมของชาวยิวในการล้างมือ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านชาวโรมเข้าใจธรรมเนียมนี้ แต่มัทธวเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเพิ่มคำอธิบายในลักษณะนั้นสำหรับผู้อ่านของท่าน

ถึงจุดนี้ เมื่อเราอนุมานว่ามัทธวเขียนพระกิตติคุณเพื่อผู้อ่านชาวยิวแล้ว แต่ดูเหมือนมีลักษณะหนึ่งในพระกิตติคุณของท่านที่ไม่สอดคล้องกับส่วนอื่น ในบางเหตุการณ์ มัทธวอ้างคำพูดของพระเยซูในภาษาอารามิก จากนั้นก็แปลความหมายของคำในภาษาอารามิกนั้นเป็นคำในภาษาที่ผู้อ่านของท่านใช้

ยกตัวอย่าง คำพูดของมัทธวในบทที่ 27:46:

ราวบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี?” ซึ่งแปลว่า
“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?”
(มัทธว 27:46)

มีคำอธิบายหลายข้อว่าเหตุใดมัทธวจึงเขียนในลักษณะนี้ ถึงแม้ว่าผู้อ่านส่วนใหญ่ของท่านเป็นชาวยิวก็ตาม ประการแรก ถึงแม้ผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นชาวยิว แต่ก็ไม่ใช่เป็นชาวยิวทั้งหมด ดังนั้น มัทธวอาจจะได้คำแปลเช่นนี้สำหรับคนที่ไม่ใช่ชาวยิวท่ามกลางผู้อ่านหลักของท่าน ประการถัดมา ผู้อ่านของมัทธวอาจรวมถึงคนที่อยู่นอกดินแดนปาเลสไตน์ ซึ่งไม่รู้ภาษาอารามิก และประการสุดท้าย มัทธวอาจจะเพียงคัดลอกข้อมูลมาจากอีกแหล่งหนึ่ง ตัวอย่างเช่น คำแปลที่อยู่ในมัทธว 27:46 ก็ปรากฏในมาระโก 15:34 ด้วย ซึ่งมัทธวอาจใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการเขียน

แต่เมื่อพิจารณาทุกเหตุการณ์แล้ว หลักฐานต่าง ๆ
ก็มีน้ำหนักสื่อให้เห็นอย่างหนักแน่นว่ามัทธวเขียนพระกิตติคุณของท่านให้คริสเตียนชาวฮิวเป็นหลัก
เพื่อเสริมสร้างความเชื่อของพวกเขายในพระเยซู โดยการอธิบายประเด็นสำคัญสำหรับพวกเขาโดยเฉพาะ
เราได้ศึกษาในประเด็นผู้เขียนและผู้อ่านของพระกิตติคุณเล่มแรกแล้ว ต่อไป เราก็คงพร้อมที่จะศึกษาเรื่องสถานการณ์แวดล้อมของการเขียน

สถานการณ์แวดล้อม

เมื่อเรากล่าวถึงสถานการณ์แวดล้อมของหนังสือ
เรานึกถึงหลายประการที่เกี่ยวข้องกับบริบทเชิงประวัติศาสตร์ของหนังสือเล่มนั้น เช่นวันเวลาที่เขียน สถานที่ที่เขียน
สถานที่ที่กลุ่มผู้อ่านเป้าหมายใช้ชีวิตอยู่ และวัตถุประสงค์ของการเขียน การได้รู้หนังสือถูกเขียนเมื่อใด ที่ใด เพื่อใคร
และด้วยจุดประสงค์ใด จะช่วยให้เรามีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับบริบทของหนังสือเล่มนั้น จะช่วยให้เราเข้าใจบริบทเชิงประวัติศาสตร์
ไวยากรณ์และคำศัพท์ ข้อสันนิษฐานทางศาสนาและสังคม รวมทั้งกลวิธีเชิงโวหารที่ใช้ และในมุมมองกลับกัน
ข้อมูลเหล่านี้ก็ช่วยให้เราทำความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้หนังสือเล่มนี้ได้

เราจะพิจารณาสถานการณ์แวดล้อมของการเขียนพระกิตติคุณมัทธวในสามแง่มุม หนึ่ง วันเวลาที่เขียน สอง
สถานที่ที่ทั้งผู้เขียนและกลุ่มผู้อ่านใช้ชีวิตอยู่ และสาม วัตถุประสงค์ที่มัทธวเขียนพระกิตติคุณ ให้เริ่มด้วยการพิจารณาวันเวลาที่เขียน

วันเวลาที่เขียน

ประการแรก นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่ามัทธวน่าจะใช้พระกิตติคุณมาระโกเป็นหนึ่งในแหล่งข้อมูลของท่าน
ตามที่เราระบุไว้ในบทเรียนหลังจากนี้ เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามาระโกถูกเขียนขึ้นในราว ค.ศ. 64 ถ้าถูกต้องตามนี้
ช่วงเวลาเร็วสุดที่มัทธวเขียนพระกิตติคุณก็น่าจะอยู่ระหว่าง ค.ศ. 65-69

ประการที่สอง มัทธวเป็นอัครสาวกของพระเยซู
นี้หมายความว่าท่านน่าจะเป็นผู้ใหญ่แล้วในช่วงเวลาที่ท่านร่วมทำพันธกิจกับพระเยซู ซึ่งน่าจะอยู่ราว ค.ศ. 30 ดังนั้น
นอกเสียจากว่ามัทธวมียาอายุยืนยาวเป็นพิเศษ ช่วงเวลาที่ช้าที่สุดที่ท่านอาจเขียนพระกิตติคุณได้ก็น่าจะเป็นช่วงปลายของศตวรรษที่ 1

นี้หมายความว่าเรามีช่วงเวลาที่ค่อนข้างกว้างที่มัทธวอาจใช้เขียนพระกิตติคุณ
แต่เราสามารถทำให้ช่วงเวลานี้แคบลงได้โดยการสังเกตรายละเอียดเฉพาะประการหนึ่งในการเขียนของมัทธว กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว
มัทธวมักกล่าวถึงพระวิหารอยู่บ่อยครั้ง เช่นเดียวกับพวกสะดูสี ซึ่งมีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับพระวิหารอย่างใกล้ชิด
การอ้างอิงส่วนใหญ่นี้มักเป็นทางด้านประวัติศาสตร์
แต่ก็มีการอ้างอิงบางครั้งที่สื่อให้เห็นว่าทั้งพระวิหารและพวกสะดูสียังคงเป็นปัจจัยสำคัญในช่วงเวลาที่มัทธวเขียนพระกิตติคุณ
เนื่องจากพระวิหารถูกทำลายใน ค.ศ. 70 การอ้างอิงเหล่านี้ก็จะสมเหตุผลที่เป็นได้ว่ามัทธวได้เขียนพระกิตติคุณก่อนหน้านั้น

เมื่อพิจารณาในแง่ของหลักฐาน ดูเหมือนจะเป็นการดีที่สุดที่จะสรุปว่ามัทธวเขียนพระกิตติคุณของท่านในปลายทศวรรษ 60
ซึ่งอาจจะเป็น ค.ศ. 67 หรือ 68 เป็นไปได้ที่จะมั่นใจได้เต็มที่ในเรื่องนี้ แต่ข้อมูลนี้ก็เพียงพอต่อเราจริงๆ การได้รู้ช่วงเวลาราว ๆ
ที่มัทธวเขียนสามารถช่วยเราได้ แต่วันเวลาที่แน่ชัดของการเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้
ก็แทบจะ ไม่มีความสำคัญต่อการตีความคำสอนของมัทธว

หลังจากได้ศึกษาช่วงเวลาของการเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้แล้ว
เราก็จะให้ความสนใจกับคำถามด้านสถานที่ทางภูมิศาสตร์ของผู้เขียนและผู้อ่านหลัก

สถานที่ทางภูมิศาสตร์

เราควรเริ่มต้นด้วยความเข้าใจที่ว่า นักวิชาการได้โต้แย้งกันในเรื่องต้นกำเนิดของพระกิตติคุณเล่มนี้มาตลอด
ดังนั้นเราจึงไม่ควรสรุปอย่างฉันทุ้้ง แม้กระนั้น ก็ยังมีหลายรายละเอียดที่ควรให้ความสนใจ

ประการแรก เนื่องจากมัทธิวเขียนให้คริสเตียนชาวอียิปต์อ่านเป็นหลัก
จึงเป็นไปได้อย่างยิ่งที่มัทธิวเจตนาเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้เพื่อกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีประชากรชาวอียิปต์จำนวนมากอย่างมีนัยยะ
สำคัญ ปาเลสไตน์จึงเป็นหนึ่งในความเป็นไปได้ที่ชัดเจน เพราะเป็นบ้านเกิดดั้งเดิมของชาวอียิปต์และเพราะมีชาวอียิปต์จำนวนมากที่นั่น

แต่บางส่วนของซีเรียก็มีประชากรชาวอียิปต์จำนวนมากเช่นกัน และอีกนัยหนึ่ง บิชอปแห่งแอนติโอกในซีเรีย
ก็เป็นคนแรกสุดในบรรดาบิดาแห่งคริสตจักรที่ได้แสดงความคุ้นเคยกับพระกิตติคุณของมัทธิว
ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการหลายคนจึงโต้แย้งว่ามัทธิวเขียนพระกิตติคุณให้กับผู้เชื่อในแอนติโอกในซีเรียเป็นหลัก

และแน่นอน เราไม่สามารถทิ้งความเป็นไปได้ที่ว่ามัทธิวมีกลุ่มผู้อ่านกว้างขวางมากกว่าที่นั่นคาดหมายไว้ในใจ
คือกลุ่มคริสเตียนชาวอียิปต์โดยทั่วไป ซึ่งอาศัยอยู่แถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ปาเลสไตน์ ซีเรีย หรือพื้นที่อื่นใดในจักรวรรดิโรมันที่มีประชากรชาวอียิปต์จำนวนมากอย่างมีนัยยะสำคัญ
ก็อาจเป็นจุดหมายปลายทางที่เหมาะสมสำหรับพระกิตติคุณของมัทธิว ซึ่งมีบุคลิกภาพแบบอียิปต์อย่างเข้มข้น

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1 คนอียิปต์กระจัดกระจายอยู่ในหลายพื้นที่ของจักรวรรดิโรมัน และแน่นอน
ก็ไกลออกไปทางทิศตะวันออกด้วย ซึ่งเป็นอย่างนั้นมาช้านาน ตั้งแต่พวกเขาตกเป็นเชลยที่บาบิโลน
ก็มีชาวอียิปต์อาศัยอยู่นอกแผ่นดินปาเลสไตน์ตลอดมา คือไกลจากแผ่นดินดั้งเดิม
นั่นคือบริเวณแอฟริกาเหนือ ซึ่งเป็นประเทศอียิปต์ในปัจจุบัน จากนั้นพวกเขาก็มาที่ซีเรีย ตามัสกัส
และหลังจากนั้นการอพยพของชาติที่เรียกว่า “ไดแอสพอรา” (Diaspora) ในภาษาอังกฤษ
ซึ่งหมายถึงการกระจัดกระจายตัวหรือกระจัดกระจายของชาวอียิปต์ ก็กระจัดไปไกลยิ่งขึ้นทางทิศตะวันตก
ไปสู่เอเชียไมเนอร์ หรือตุรกีในปัจจุบัน และไกลไปจนถึงกรุงโรม โดยในกรุงโรมนั้น
ประชากรชาวอียิปต์ตั้งถิ่นฐานริมแม่น้ำไทเบอร์
และอย่าลืมว่าพวกเขาก็กระจัดกระจายไปถึงแอฟริกาเหนือเช่นกัน ดังที่ในพระกิตติคุณ
เราได้อ่านเกี่ยวกับซีโมนชาวไซริสว่าได้มาถึงเยรูซาเล็มจากแอฟริกาเหนือ ดังนั้น ลองนึกภาพว่า
พื้นที่ด้านตะวันออกทั้งหมดของจักรวรรดิโรมัน รวมถึงพื้นที่ที่ไกลกว่านั้นทางทิศตะวันออก
ก็คือพื้นที่ที่ชาวอียิปต์อาศัยอยู่

—ดร. ปีเตอร์ วอลล์เกอร์

เมื่อเราได้อภิปรายเกี่ยวกับช่วงเวลาและพื้นที่ของพระกิตติคุณมัทธิวแล้ว
เราก็สามารถพิจารณาวัตถุประสงค์ของมัทธิวในการเขียนพระกิตติคุณของท่าน

วัตถุประสงค์

กล่าวอย่างกว้าง ๆ มัทธวเขียนพระกิตติคุณเพราะความจริงในประวัติศาสตร์ว่าพระเยซูคือใคร และพระองค์ได้กระทำสิ่งใดบ้างนั้น เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวด แต่มัทธวก็มีเป้าหมายที่แคบกว่าสำหรับสถานการณ์เฉพาะหน้าด้วย พุดอย่างเจาะจงก็คือ มัทธวเขียนถึงคริสเตียนชาวยิวเพื่อพุ่มพอกความเชื่อของเขาในพระเยซูคริสต์ ในฐานะที่พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา

ในช่วงเวลาที่มัทธวเขียนพระกิตติคุณนั้น ชาวยิวที่เปลี่ยนมาเชื่อในคริสต์ศาสนาถูกต่อต้านอย่างรุนแรงโดยผู้มีอำนาจชาวยิว และหลายครั้งก็ถูกปฏิเสธโดยคนที่เคยเป็นเพื่อนและสมาชิกในครอบครัวตนเอง พระวจนะกิจการกล่าวอย่างชัดเจนว่าในโลกบริเวรรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในสมัยนั้น การถูกกดขี่ข่มเหงได้กลายเป็นวิถีชีวิตปกติของคริสเตียนชาวยิว

เราอ่านพบเรื่องนี้ได้ในกิจการ 8:1:

ครั้งนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็ม
สาวกทั้งปวงยกเว้นพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย (กิจการ 8:1)

เหตุเพราะการถูกกดขี่ข่มเหง แน่นอน

ชาวยิวที่ติดตามพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์จึงต้องเผชิญกับการทดลองจิตใจให้กลับไปสู่วิถีชีวิตเดิมและละทิ้งคริสต์ศาสนา เพื่อตอบสนองต่อการทดลองจิตใจเช่นนี้ มัทธวจึงเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ขึ้นเพื่อเตือนความจำพวกเขาว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง ผู้นำแผ่นดินสวรรค์มาถึงพวกเขา พระกิตติคุณของท่านเป็นเรื่องราวแห่งการหนุนใจจิตใจ เป็นเรื่องราวแห่งการเล่าโลมใจ แต่ก็เป็นเรื่องราวแห่งความท้าทายด้วย เนื่องจากพระเยซูไม่ได้นำแผ่นดินสวรรค์มาถึงในลักษณะที่หลายคนคาดหวัง และการเรียกร้องหาแผ่นดินสวรรค์ในตอนนั้นก็มีความสูงมาก

ในบริบทนี้

มัทธวเน้นย้ำให้ผู้อ่านมีความมั่นใจว่าพระเยซูได้เริ่มพันธกิจแล้วในการทำให้ความคาดหวังในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ตามที่กล่าวถึงในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง ในขณะที่แผ่นดินสวรรค์นั้นยังไม่สำเร็จสมบูรณ์ ดังนั้น มัทธวจึงเขียนเพื่อหนุนใจผู้อ่านชาวยิวให้สละข้อเชื่อในความเชื่อจนถึงเวลาที่กษัตริย์จะเสด็จกลับมาเพื่อทำทุกสิ่งให้ถูกต้องด้วยพระองค์เอง จนถึงเวลาที่พระเยซูทำลายศัตรูของอาณาจักรของพระองค์ และต้อนรับคนที่สละข้อเชื่อของพระองค์เข้าสู่ประสบการณ์เต็มด้วยพระพรในแผ่นดินของพระองค์

นี่คือเหตุผลที่มัทธวมักกล่าวถึงสาระหลักเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์จริงๆ แล้ว ท่านใช้คำว่า “กษัตริย์” และ “แผ่นดิน” หรือ “อาณาจักร” มากกว่า 75 ครั้งในพระกิตติคุณของท่าน ในขณะที่ผู้เขียนพระกิตติคุณอีกสามท่านรวมกัน ยังใช้คำเหล่านี้น้อยกว่า 110 ครั้งด้วยซ้ำ สำหรับมัทธวแล้ว วิธีที่ดีที่สุดที่จะหนุนใจและท้าทายผู้อ่านชาวยิว ก็คือการบอกพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ และแผ่นดินของพระองค์

ในพระกิตติคุณมัทธว

เราเห็นการเน้นเกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินสวรรค์อย่างมาก

มัทธวเริ่มพระกิตติคุณของท่านด้วยลำดับวงศ์ของพระเยซู โดยมีเจตนาแสดงให้เห็นว่า

พระเยซูคือรัชทายาทผู้ชอบธรรมตามพันธสัญญา นั่นคือ เป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ดาวิด

กษัตริย์แห่งราชวงศ์ดาวิดนี้ก็คือพระเยซูชวามาซาเรธ เราเชื่อว่าผู้อ่านของท่าน

คือผู้อ่านดั้งเดิมซึ่งเป้าหมายหลักคือชาวยิว

และพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อบอกแก่ประชาชนเหล่านั้นว่า “นี่คือกษัตริย์ของท่าน
กษัตริย์ผู้ชอบธรรมตามพันธสัญญา” และท่านเน้นที่แผ่นดินสวรรค์

โดยสำแดงให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมเมื่อท่านอธิบายในพระกิตติคุณของท่านว่า คำว่า “แผ่นดินสวรรค์”

หมายถึงการปกครองของพระคริสต์เหนือประชากรทั้งปวงและเหนือสารพัดสิ่ง

นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชอำนาจ พวกฟาริสีและสะดูสีตามพระเยซูอยู่เสมอว่า

“ท่านกระทำการเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร?” พระกิตติคุณมัทธวจบลงด้วยคำพูดของพระเยซู

“ดูพระอาณาจักรในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

และแนวคิดเรื่องอาณาจักรหรือแผ่นดินนี้ เป็นยิ่งกว่ากษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิด กษัตริย์ของประเทศ

ที่ประชาชนต่างคาดหวังและรอคอย นี่คือใจความสำคัญที่มัทธวลำถึง นั่นคือ

พระคริสต์เป็นกษัตริย์เหนือทุกตารางนิ้วของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

—ศาสตราจารย์ จิม เมเบิลส์

หลังจากได้ศึกษาบทหลังของพระกิตติคุณมัทธวแล้ว

ต่อไปเราจะให้ความสนใจกับโครงสร้างและเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มนี้

โครงสร้างและเนื้อหา

นักวิชาการเห็นพ้องต้องกันค่อนข้างมากเกี่ยวกับบางลักษณะของโครงสร้างของพระกิตติคุณมัทธว

และเหตุผลของการเห็นพ้องต้องกันนี้ก็คือ มัทธวได้ให้ข้อมูลที่เปี่ยมคุณค่าสำคัญแก่เรา ในหัวข้อต่าง ๆ กัน มัทธวใช้วลีอย่างเช่น

“เมื่อพระเยซูได้ตรัสดังนี้แล้ว...” เพื่อบ่งบอกถึงการเปลี่ยนหัวข้อในพระกิตติคุณของท่าน

บางครั้งข้อความเช่นนี้ปรากฏอยู่ในประโยคสุดท้ายของเรื่องราวตอนหนึ่ง และบางครั้งก็ปรากฏในประโยคแรกของเรื่องราวตอนใหม่

แต่ข้อความเช่นนี้บ่งชี้ถึงการเปลี่ยนเนื้อหาสำคัญเสมอ

โดยการพิจารณาคำบ่งชี้ทางโครงสร้างเหล่านี้ นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าพระกิตติคุณมัทธวแบ่งได้เป็นเจ็ดส่วน

โดยมีหัวข้อหลักที่ถูกแยกไว้ด้วยข้อความบ่งบอกการเปลี่ยนเนื้อหา คือมัทธว 7:28; 11:1; 13:53; 19:1; และ 26:1

และมัทธวก็ได้บรรยายเรื่องราวเป็นบทนำและบทสรุปไว้ด้วย

- พระกิตติคุณมัทธวเริ่มต้นด้วยเรื่องราวที่เป็นบทนำ โดยนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้เป็นกษัตริย์ ในมัทธว 1:1 ถึง 2:23
- เนื้อหาสำคัญส่วนแรกบรรยายถึงข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระองค์ ในมัทธว 3:1 ถึง 7:29
- เนื้อหาสำคัญส่วนที่สองเน้นที่การขยายอาณาจักรของพระองค์ ในมัทธว 8:1 ถึง 11:1
- เนื้อหาสำคัญส่วนที่สามเป็นการบันทึกหมายสำคัญและคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรพระเจ้า ในมัทธว 11:2 ถึง 13:53
- เนื้อหาสำคัญส่วนที่สี่ในบันทึกของมัทธวเน้นที่ความเชื่อและความยิ่งใหญ่ โดยเริ่มต้นใน 13:54 และต่อเนื่องไปจนถึง 18:35
- เนื้อหาสำคัญส่วนที่ห้าและส่วนสุดท้ายเกี่ยวข้องกับการต่อต้านอาณาจักรของพระเจ้าในปัจจุบันและชัยชนะของพระองค์ในอนาคต ในมัทธว 19:1 ถึง 25:46
- และท้ายที่สุดก็คือบทสรุปที่บรรยายถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของกษัตริย์ ในมัทธว 26:1 ถึง 28:20

แต่ละส่วนเหล่านี้ของพระกิตติคุณมัทธวได้ให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระเยซู พระเมสสิยาห์ผู้ทรงนำแผ่นดินสวรรค์มาสู่โลกนี้ ให้เราศึกษาแต่ละส่วนนี้อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น โดยเริ่มต้นที่บทนำ ในมัทธว 1:1 ถึง 2:23

บทนำ: พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์

บทนำในพระกิตติคุณมัทธวแนะนำให้เรารู้จักกับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ และประกอบด้วยสองส่วน คือ บทบรรยายลำดับวงศ์และชีวิตช่วงแรกเกิด

ลำดับวงศ์

ลำดับวงศ์อยู่ในมัทธว 1:1-17 ในด้านหลักการนั้น ข้อแรกจริง ๆ แล้วก็คือบทนำหรือข้อตอน ซึ่งเป็นข้อที่มัทธวกล่าวโดยสังเขปถึงประเด็นสำคัญ นั่นคือ พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ ของอิสราเอล

มัทธว 1:1 กล่าวดังนี้:

บันทึกลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด

ผู้เป็นเชื้อสายของอับราฮัมมีดังนี้ (มัทธว 1:1)

ตั้งแต่แรกสุด มัทธวเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอล และอับราฮัม บิดาแห่งชนชาติยิว

หลังจากประโยคนำ ลำดับวงศ์ก็เริ่มขึ้นในข้อ 2 ตามที่เราเห็นในมัทธว 1:17 ลำดับวงศ์นั้นถูกเรียบเรียงเป็นสามช่วง โดยแต่ละช่วงประกอบด้วย 14 ชั่วอายุคน ช่วงแรกเริ่มต้นด้วยพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม โดยพันธสัญญานี้ พระเจ้าสัญญาแก่อับราฮัมว่าลูกหลานของท่านจะปกครองโลกนี้

ช่วงที่สองเริ่มต้นด้วยกษัตริย์ดาวิด

และพระสัญญาของพระเจ้าที่จะทำให้พันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมสำเร็จเป็นจริงโดยการสถาปนาราชวงศ์ดาวิดตลอดไป ช่วงที่สองนี้

จบลงด้วยการที่คนของพระเจ้าถูกเนรเทศจากแผ่นดินแห่งพระสัญญาเนื่องจากความบาปและการละเมิดพันธสัญญาของพวกเขา

ช่วงที่สามของลำดับวงศ์ต่อเนื่องจากการถูกเนรเทศไปจนถึงการประสูติของพระเยซู

อิสราเอลได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเจ้าและตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งตามพันธสัญญานั้น

แต่พระเจ้าก็ยังทรงมีพระประสงค์ที่จะอวยพรแก่อิสราเอลโดยการกระทำให้พระสัญญาที่พระองค์ได้กระทำแก่อับราฮัมและดาวิดสำเร็จเป็นจริงขึ้นมา กษัตริย์องค์ก่อน ๆ ของอิสราเอลล้วนล้มเหลว แต่บัดนี้ กษัตริย์องค์สุดท้ายของอิสราเอล กษัตริย์ที่จะทำให้ชะตากรรมของอิสราเอลสำเร็จเป็นจริง ในที่สุดก็ได้เสด็จมาแล้ว

รายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูจบลงในมัทธว 1:16 โดยเราได้อ่านข้อความดังนี้:

และซาโคเป็นบิดาของโยเซฟสามีของมารีย์ผู้ให้กำเนิดพระเยซูที่
เรียกกันว่า พระคริสต์ (มัทธว 1:16)

ด้วยวิธีนี้

มัทธวพิสูจน์ว่าพระเยซูมีความชอบธรรมตามพระบัญญัติที่จะอ้างสิทธิในราชบัลลังก์ของดาวิด โดยผ่านทางบิดาของพระองค์
คือโยเซฟ

จำเป็นอย่างยิ่งที่พระเมสสิยาห์ต้องเป็นลูกหลานของดาวิด เนื่องจากการเปิดเผยของผู้พยากรณ์
ก็เพราะว่าได้ถูกทำนายไว้เช่นนั้น และนั่นย้อนกลับไปถึงปฐมกาล
อันเป็นตอนที่คำพยากรณ์ว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลจะถูกสถาปนาขึ้นโดยผ่านเผ่ายูดาห์ แน่นอน
คำพยากรณ์นั้นถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในดาวิด กษัตริย์ดาวิดเอง ผู้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอล
กษัตริย์ทุกพระองค์ที่มาหลังดาวิดก็ถูกเปรียบเทียบกับพระองค์ ไม่ว่าในลักษณะชื่นชมหรือไม่ชื่นชมก็ตาม
และแน่นอน เรามีพันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับดาวิดเอง
เมื่อดาวิดเสนอกับผู้เผยพระวจนะนาธานว่าพระองค์จะสร้างพระนิเวศน์เพื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
เป็นพระวิหารสำหรับพระองค์ นาธานได้กลับมาและกล่าวในความหมายว่า
“เจ้าจะไม่ได้สร้างพระนิเวศน์สำหรับพระเจ้า แต่พระเจ้าจะสร้างนิเวศน์ให้กับเจ้า” และในคำมั่นว่านิเวศน์
พระองค์หมายถึงราชวงศ์ เรื่องนี้อยู่ใน 2 ซามูเอล 7
และคำพยากรณ์ที่ว่าพระเจ้าจะสถาปนาราชวงศ์เพื่อดาวิด จะสถาปนาอาณาจักรของท่าน
จะให้ลูกหลานของท่านครองราชย์ตลอดไป และบนราชบัลลังก์ของท่าน
ได้กลายมาเป็นรากฐานของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ซึ่งมีขึ้นหลังจากนั้น
ดังนั้นเมื่อผู้เผยพระวจนะอ้างอิงย้อนกลับไปที่หลังการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะของราชวงศ์
และอาณาจักรดาวิด การอ้างอิงย้อนกลับไปแล้วมองไปข้างหน้า
ไปที่ความหวังว่าพระเจ้าจะรื้อฟื้นความรุ่งเรืองของราชวงศ์ดาวิดนั้น
ก็หมายความว่าพระเจ้าจะแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้นมาโดยผ่านวงศ์วานของดาวิดนั่นเอง ดังนั้น กษัตริย์
หรือพระเมสสิยาห์ จึงจำเป็นต้องเสด็จมาโดยผ่านวงศ์วานของดาวิด

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

หลังจากลำดับวงศ์ของพระเยซู เราได้อ่านพบเรื่องราวในวัยแรกเกิดของพระองค์

เรื่องราวในวัยแรกเกิด

เรื่องราวในวัยแรกเกิดของพระเยซูเริ่มจากมัทธว 1:18 ไปถึง 2:23 นี่เป็นตอนที่ค่อนข้างสั้น ประกอบด้วย 31 ข้อเท่านั้น
ถ้าเปรียบเทียบกับ 116 ข้อในพระกิตติคุณลูกา ในตอนนี้ วัตถุประสงค์ของมัทธวค่อนข้างจำกัด ในหัวข้อหน้าสั้น ๆ
แต่ละย่อหน้าถูกเขียนขึ้นเพื่อเน้นความสนใจที่ความจริงอันเป็นศูนย์กลาง นั่นคือ พระเยซูองค์พระเมสสิยาห์ได้ประสูติแล้ว
แต่ละย่อหน้าได้เล่าเรื่องราวสั้น ๆ
จากนั้นก็อธิบายว่าเรื่องราวนั้นทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ตามพันธสัญญาเดิมได้สำเร็จเป็นจริงอย่างไร

หนึ่งในสิ่งที่น่าสนใจที่สุดที่เราเรียนรู้จากเรื่องราววัยแรกเกิดของพระเยซูก็คือ พระองค์ไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ แต่พระเจ้าเป็นพระบิดาของพระองค์ คำอธิบายตามตัวอักษรคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์กระทำให้มีริยัตถ์ครบทั้ง ๆ ที่เธอยังเป็นหญิงพรหมจารี

เอาล่ะ

นักวิทยาศาสตร์คริสตศาสนาบางคนได้เสนอว่านี่คือจุดอ่อนในลำดับวงศ์ของพระเยซู เนื่องจากพระองค์ไม่ได้เป็นทายาททางชีววิทยาของโยเซฟ ซึ่งโดยทางโยเซฟ พระองค์ได้อ้างสิทธิ์ในราชบัลลังก์ของดาวิด แต่ความจริงประการหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางก็คือ วงศ์ตระกูลต่าง ๆ ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ เช่นที่กล่าวถึงใน 1 พงสาวดาร 1-9 มักได้เรียบเรียงโดยผ่านบิดามารดาผู้อุปการะ

ยิ่งกว่านั้น เนื่องจากพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์จึงมีลักษณะของพระเจ้าอย่างครบถ้วน และนี่หมายความว่าพระองค์สามารถรักษาพันธสัญญาของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ กษัตริย์ที่เป็นเพียงมนุษย์ไม่เคยสามารถเชื่อฟังพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ ได้เลย และด้วยเหตุนี้ กษัตริย์เหล่านั้นจึงไม่สามารถรับมรดกพระพรเต็มขนาด ตามที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัมและดาวิด ดังนั้น พระเจ้าจึงส่งพระบุตรผู้สมบูรณ์แบบของพระองค์มาเป็นกษัตริย์ เพื่อให้มั่นใจว่าพันธสัญญาของพระองค์จะถูกรักษาไว้ และพระสัญญาแห่งพระพรของพระองค์จะสำเร็จเป็นจริง

เป็นเรื่องชัดเจนมากว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์โดยผ่านตระกูลของดาวิด

และเรื่องนี้ก็มีสังขรณ์สำคัญหลายประการ แต่ขณะเดียวกัน

ก็สำคัญอย่างยิ่งเช่นกันที่เราจะต้องเข้าใจว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นพระเจ้า ต้องมีลักษณะของพระเจ้า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? คือ ในที่สุดแล้ว

เป็นเพราะว่าปัญหาของเราในฐานะมนุษย์เมื่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้ายิ่งคือ เราได้ทำบาปต่อพระองค์

พระองค์จึงต้องประทานคำตอบแก่เรา พระองค์ต้องประทานหนทางแก้ไข

ปัญหาเรื่องการอภัยโทษบาปที่บางครั้งเราต้องการพูดถึงก็คือ

ความบาปของเราต่อหน้าพระองค์เป็นสิ่งที่พระองค์ไม่สามารถมองข้ามไปได้

ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์จะตรัสว่า “เราจะให้คะแนนแบบอิงกลุ่มก็แล้วกัน” หรือ “เจ้าทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน”

พระเจ้าเป็นพระเจ้าที่บริสุทธิ์ พระองค์ชอบธรรมและยุติธรรม เราไม่สามารถขอแบบง่าย ๆ

ให้พระองค์มองข้ามบาปของเราไป

เพราะนั่นก็จะเท่ากับว่าพระองค์ปฏิเสธพระลักษณะของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้

เพื่อพระองค์จะอภัยแก่เราได้ พระองค์จะต้องริเริ่มด้วยพระองค์เอง ในที่สุดแล้ว

พระองค์จะต้องประทานหนทางแก้ไขที่ตอบสนองข้อกำหนดอันชอบธรรมของพระองค์

พระเจ้าเองจะต้องลงมือกระทำ ที่นี้ เมื่อเราอ่านพันธสัญญาเดิม เจอนี่ปรากฏชัดแล้วซ้ำเล่า

ลองนึกถึงพระวจนะเช่นโยนาห์ 2:9 “การช่วยให้รอดมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เป็นพระเจ้าเท่านั้นที่ต้องจัดเตรียมให้ เป็นพระเจ้าเท่านั้นที่ต้องจัดเตรียมหนทางแก้ปัญหา

เป็นพระเจ้าเท่านั้นที่ต้องอภัยโทษ ดังนั้น ถ้าจะต้องมีการช่วยให้รอดโดยผ่านทางพระเมสสิยาห์

พระองค์จะต้องเป็นตัวแทนของเรา โดยเป็นมนุษย์ แต่ขณะเดียวกัน พระองค์ก็ต้องเป็นพระผู้เป็นเจ้า

พระผู้เป็นเจ้าผู้เสด็จมา พระผู้เป็นเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระผู้เป็นเจ้าผู้ตอบสนองความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์
และนี่คือเหตุผลว่าเหตุใดพระเมสสิยาห์จึงต้องมีพระลักษณะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

ในบทนำของพระกิตติคุณของท่าน มัทธวนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์
บุตรของกษัตริย์ดาวิดผู้ได้รับพระพรทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมและประชากรอิสราเอล ด้วยวิธีนี้
มัทธวได้ปูพื้นฐานเกี่ยวกับข่าวประเสริฐอันมหัศจรรย์ที่เป็นเนื้อหาของทุกส่วนที่ตามมาในพระกิตติคุณของท่าน

หลังจากบทนำที่เป็นเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มนี้ ซึ่งแบ่งเป็นห้าส่วนสำคัญตามหลักวรรณกรรม
แต่ละส่วนสำคัญนี้ประกอบด้วยสองส่วนย่อย คือส่วนที่บรรยายเหตุการณ์ ซึ่งมัทธวบรรยายว่าพระเยซูทำสิ่งใด
ตามมาด้วยส่วนที่เป็นพระวาจา ซึ่งมัทธวรายงานว่าพระเยซูตรัสว่าอย่างไร

พระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์

ส่วนสำคัญส่วนแรกของพระกิตติคุณมัทธวกล่าวถึงเรื่องราวของพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์ โดยเริ่มตั้งแต่มัทธว 3:1
ไปจนถึง 7:29

พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว

บทบรรยายเหตุการณ์ส่วนนี้เริ่มต้นในมัทธว 3:1 และจบลงใน 4:25 ในช่วงนี้
มัทธวประกาศว่าพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ได้เสด็จมาแล้ว และพระองค์ได้นำแผ่นดินสวรรค์มาสู่โลกนี้

ช่วงแรกของเรื่องเล่าเหตุการณ์นี้อยู่ในมัทธว 3:1-12 อันเป็นตอนที่ย้อนหวนผู้ให้บัญญัติมาประกาศว่า
พระเมสสิยาห์ของพระเจ้าจะเสด็จมาในไม่ช้าและจะให้คนของพระองค์ที่สัตย์ซื่อได้รับบัญญัติด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นับเป็นเวลา
400 ปีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กระทำพันธกิจใด ๆ ในอิสราเอล เนื่องจากพระเจ้าได้พิพากษาประชากรที่เอาแต่ใจตัวเองของพระองค์
แต่บัดนี้ ตามที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้ วันใหม่กำลังจะเริ่มขึ้นเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกเทลงมา

บันทึกเหตุการณ์ต่อเนื่องไปจนถึงการที่พระเยซูรับบัพติศมาในมัทธว 3:13-17 ในเหตุการณ์นี้
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระเยซูและทรงเจิมพระองค์เพื่อพันธกิจของพระเมสสิยาห์ และพระบิดาทรงประกาศจากสวรรค์ว่า
“นี่คือบุตรที่รักของเรา” อันเป็นการยืนยัน “ราชศักดิ์” ของพระเยซู ตามที่ปรากฏในสดุดี 2:7

นอกจากนั้น พระสุรเสียงของพระเจ้ายังอ้างถึงผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ต้องทุกขทรมานตามที่บันทึกในอิสยาห์ 42:1-2
โดยพระองค์บรรยายพระเยซูว่าเป็น “บุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก” พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์
แต่จะเป็นกษัตริย์ที่แตกต่าง พระองค์จะทำให้การทรงเรียกของพระองค์สำเร็จเป็นจริงโดยผ่านการทุกขทรมาน

ในบันทึกเหตุการณ์ส่วนถัดไป ซึ่งอยู่ในมัทธว 4:1-11
ซาตานมาท้าทายเจตนารมณ์ของพระเยซูที่จะกระทำตามบทบาทของกษัตริย์พระเมสสิยาห์ผู้ต้องรับความทรมาน

มารทดลองพระเยซูถึงสามครั้ง เพื่อล่อให้พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์โดยไม่ต้องทนทุกข์ เจตนาของมันก็คือ “อย่าทนทรมานเหมือนมนุษย์เลย จงทำให้มนุษย์ประหลาดใจและเชื่อโดยไม่ต้องเจ็บปวด จงปกครองชนชาติต่าง ๆ โดยไม่ต้องผ่านความทรมาน” แต่ในแต่ละครั้ง พระเยซูปฏิเสธหนทางสะดวกสบาย เพราะหนทางนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อคุณลักษณะของพระเมสสิยาห์ที่ต้องทนทุกข์

จากนั้น ในมัทธิว 4:12-17

พระเยซูได้เริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณชนในฐานะพระเมสสิยาห์ด้วยการประกาศพระกิตติคุณเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า

ลองฟังว่ามัทธิวสรุปถ้อยคำของพระเยซูว่าอย่างไร ในมัทธิว 4:17:

ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มต้นเทศนาว่า “จงกลับใจใหม่เพราะอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว”

(มัทธิว 4:17)

ตามที่มัทธิวกล่าว ชาวประเสริฐที่พระเยซูประกาศนั้นก็คือ แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว และโดยผ่านพันธกิจของพระองค์เอง พระเยซูใกล้จะนำแผ่นดินสวรรค์มาสู่โลกนี้แล้ว

และแผ่นดินนี้มีไว้เพื่อทุกคนที่ยอมสำนึกในความบาปของตนและติดตามพระเยซูในฐานะกษัตริย์อย่างสัตย์ซื่อ

คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” ถูกใช้ในพระกิตติคุณมัทธิวเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าใช้ในความหมายเดียวกับ

“แผ่นดินของพระเจ้า” ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับนักวิชาการส่วนใหญ่ที่กล่าวว่าสองคำนี้ไม่แตกต่างกัน

การที่พระเยซูบรรยายแผ่นดินสวรรค์ว่า “มาใกล้แล้ว” หรือบางฉบับแปลว่า “จะมาถึงในไม่ช้า”

บ่งบอกว่าการปกครองของพระเจ้าในวาระสุดท้ายนั้น

ในแง่หนึ่งได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในตัวพระเยซูและพันธกิจของพระองค์ แต่ในอีกแง่หนึ่ง

แผ่นดินสวรรค์ก็รอวันที่จะครบถ้วนสมบูรณ์ คำศัพท์ทางวิชาการก็คือ “ความสำเร็จบริบูรณ์”

ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง เพื่อที่ เมื่อเวลานั้นมาถึง

คริสเตียนก็จะดำรงอยู่ในแบบที่ภาษาวิชาการอาจเรียกว่า “วิภาษสภาพ” นั่นคือ

เท้าของเขาข้างหนึ่งก้าวเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าในยุคสุดท้ายแล้ว

แต่อีกข้างหนึ่งยังไม่ได้ก้าวเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

และความท้าทายอย่างมากเกี่ยวกับการเป็นสาวกของพระคริสต์ก็คือการอธิปายเพื่อหาข้อยุติเกี่ยวกับชีวิต

และการตัดสินใจในชีวิต และเกี่ยวกับว่าเราคิดเรื่องชีวิตอย่างไร ขณะเดียวกันความหมายที่ว่า

ในแง่หนึ่ง แผ่นดินสวรรค์มาถึงแล้ว และหมายความว่าอย่างไรที่ว่า ในอีกแง่หนึ่ง

แผ่นดินสวรรค์ยังไม่ได้มาปรากฏอย่างเต็มบริบูรณ์ นั่นคืออะไร

—ดร. เดวิด บาวเออร์

ในพระกิตติคุณ เมื่อพระเยซูเดินทางไปที่เทศนาจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง โดยกล่าวว่า

“จงกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” หรือ “จะมาถึงในไม่ช้า”

พระองค์กำลังกล่าวถึงสองสิ่ง ประการแรก พระองค์กำลังกล่าวว่า ในพระองค์

แผ่นดินของพระเจ้าดำรงอยู่แล้ว อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย

และนั่นคือสิ่งที่พระองค์แสดงให้เห็นและสาธิตโดยการสอนที่ก่อปรด้วยพระราชอำนาจของพระองค์

โดยการขับพ้อออกและใช้อำนาจเหนือวิญญาณชั่วเหล่านั้น และโดยผ่านพันธกิจแห่งการรักษาโรค ดังนั้น สิ่งแรกที่พระเยซูกล่าวถึงก็คือ “แผ่นดินและพระราชอำนาจของกษัตริย์ ดำรงอยู่ในเรา ณ ที่นี้ ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหลาย” อีกสิ่งหนึ่งที่พระองค์กล่าวถึงก็คือ แผ่นดินของพระเจ้ากำลังจะมาถึง แผ่นดินที่ ณ เวลานี้ ยังไม่ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ แต่ ณ เวลาหนึ่งในอนาคต

ความสำเร็จบริบูรณ์ของการครองราชย์ของพระเจ้าจะเป็นที่ประจักษ์ต่อทุกคน ฉะนั้น นี่คือนี่ที่พระเยซูกล่าวถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” ด้วยเหตุนี้ โดยการเรียกร้องให้ประชาชนกลับใจใหม่เพราะแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว

พระเยซูกล่าวถึงเรียกร้องพวกเขาให้ยอมจำนนต่อกษัตริย์เพื่อที่ว่า โดยการที่พวกเขายอมจำนนยอมเชื่อฟัง และยอมติดตามกษัตริย์ตามความหมายตามตัวอักษร พวกเขาจะกลายเป็นส่วนหนึ่ง หรือได้กลับเข้าเป็นส่วนหนึ่งในประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า ดังนั้น นี่คือนี่ลักษณะของการยอมจำนนต่อกษัตริย์

และสิ่งที่เป็นสัญญาณของการยอมจำนนเช่นนี้ก็คือการกลับใจใหม่

—ดร. เกร็ก เพอร์รี

ในมัทธว 4:18-22 พระเยซูทรงเรียกสาวกของพระองค์
นี่คือภาพของพระเมสสิยาห์พระมหากษัตริย์ที่กำลังคัดเลือกผู้นำแห่งแผ่นดินของพระองค์

ถัดจากนี้ ในมัทธว 4:23-25 มัทธวได้เกริ่นนำสองส่วนถัดไป
ท่านประกาศว่าพระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลีเพื่อสอนและรักษาฝูงชน มัทธว 5-7 นำเสนอคำสอนของพระเยซู ในขณะที่บทที่ 8-9 แสดงให้เห็นการที่พระองค์ทรงรักษาโรค

เราได้ศึกษายานที่ของมัทธวเกี่ยวกับพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว ต่อไป เราจะหันไปดูข้อความที่ปรากฏในมัทธว 5:1 ถึง 7:29

คำเทศนาบนภูเขา

ข้อความหรือพระวจนะตอนนี้นิยมเรียกกันว่า “คำเทศนาบนภูเขา” ในคำสอนชุดนี้ พระเยซูบรรยายถึงชีวิตอันชอบธรรมของประชากรแห่งแผ่นดินของพระองค์ พระองค์กล่าวถึงแผ่นดินสวรรค์อย่างชัดเจนถึงเจ็ดครั้ง และคำเทศนาทั้งหมดก็แวดล้อมประเด็นสำคัญนี้

ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเยซูเน้นย้ำว่าความชอบธรรมนั้นเป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ผู้นำศาสนาจะจินตนาการได้ พระองค์เน้นย้ำเช่นกันว่าพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ปกครองเหนือพลเมืองของแผ่นดินของพระองค์ ทรงสถิตอยู่ใกล้ยิ่งขึ้นและพร้อมยิ่งขึ้นที่จะอวยพระพรอย่างเกินกว่าที่พวกเขาจะจินตนาการได้ สองแนวคิดอันประสานกันนี้ทำให้คำเทศนาของพระเยซูมีลักษณะโดดเด่น

ลองพิจารณาเพียงหนึ่งตัวอย่างจากคำเทศนาบนภูเขา นั่นคือ คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการล่วงประเวณี พระเยซูสอนว่าพระบัญญัติของพระเจ้าเรียกร้องมากกว่าการอ่านอย่างผิวเผิน

และลึกซึ้งยิ่งกว่าที่พวกผู้นำศาสนาชาวยิวสอนกัน โดยทั่วไป

ให้เราฟังคำกล่าวของพระเยซูในมัทธว 5:27-28:

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า

‘อย่าล่วงประเวณี’ แต่เราบอกท่านว่าผู้ใดมองดูผู้หญิงด้วยใจกำหนดก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจของเขาแล้ว” (มัทธว 5:27-28)

เมื่อพระเยซูอ้างอิงถึงสิ่งที่ “ถูกกล่าว” ไว้

พระองค์กำลังพูดถึงการตีความพระคัมภีร์โดยทั่วไปท่ามกลางรับไบชาวยิวในเวลานั้น
รับไบบางคนสอนว่าพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมห้ามไม่ให้ผิดประเวณี แต่พวกเขาล้มเหลวในการเข้าถึงประเด็นพื้นฐานยิ่งกว่า
คือจิตใจมนุษย์ แต่พระเยซูชี้ให้เห็นถึงบางสิ่งที่เป็นจริงเมื่อย้อนไปในวันเวลาของพันธสัญญาเดิม นั่นคือ
พระเจ้าไม่ได้สนใจในการควบคุมพฤติกรรมภายนอก แต่พระองค์ต้องการความเชื่อฟังที่เริ่มต้นในจิตใจ

ข้าพเจ้าคิดว่า

บางครั้งก็เป็นไปได้ที่เราเผลอมองว่าพันธสัญญาเดิมต่างจากพันธสัญญาใหม่
โดยเราคิดว่าในพันธสัญญาเดิมนั้น พระเจ้ากำหนดสัญญาภายนอกเหล่านี้ นั่นคือ
พระองค์ต้องการให้ประชากรเข้าสู่หนัด พระองค์ต้องการเครื่องสัตวบูชา
พระองค์ต้องการให้พวกเขาเย็ดถือนวันพิเศษต่าง ๆ
และนั่นเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อตามศาสนาจากภายนอกอย่างหนึ่ง และหลังจากนั้น
ในพันธสัญญาใหม่ก็เป็นความเชื่อทางศาสนาจากภายในจิตใจ พระเจ้าต้องการจิตใจของเรา
พระองค์ต้องการความรัก แต่ข้าพเจ้าไม่คิดเช่นนั้น
เพราะว่าเมื่อเราศึกษาข้อความในพันธสัญญาเดิมอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะที่เขียนโดยผู้เผยพระวจนะ
ยกตัวอย่างเช่น ผู้เผยพระวจนะโยเอลกล่าวว่า “จงลึกใจของเจ้า มิใช่ลึกเสื้อผ้าของเจ้า”
นี่คือข้อความที่บอกตรง ๆ ไม่ให้ถือศาสนาแต่เพียงเปลือกนอก จากพระวจนะตอนนี้
พระเจ้าไม่ได้ต้องการเพียงแต่การแสดงออกภายนอกต่อพระองค์เท่านั้น
แต่พระองค์ต้องการจิตใจของเขา พระองค์ต้องการสิ่งที่อยู่ภายในพวกเขา
สิ่งที่ทำให้พวกเขาเป็นอย่างที่เป็น อีกตัวอย่างหนึ่งที่เราศึกษาได้เช่นกันได้แก่สดุดี 103 “จิตใจของข้าเอ๋ย
จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์ และทั้งสันที่อยู่ภายในข้า
จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์” ข้าพเจ้าหมายความว่าในบทนี้
ผู้เขียนสดุดีกำลังเรียกร้องให้ประชากรของพระเจ้าถวายสาธุการแด่พระองค์
ให้หมดการประพฤติเป็นเจ้าด้วยทุกสิ่งที่ทำให้เขาเป็นอย่างที่เขาเป็น เพราะฉะนั้น
แนวคิดประเภทที่ว่าความรักนั้นเป็นบางสิ่งที่อยู่ในพันธสัญญาใหม่
และศาสนาจากใจจริงไม่ได้อยู่ในพันธสัญญาเดิม
จึงไม่ถูกต้องต่อความจริงอันสมบูรณ์ครบวงจรของความผูกพันตามสัญญาที่พระเจ้ามีต่อประชากรของ
พระองค์ในพันธสัญญาเดิม

—ดร. มาร์ค จิกนีย์

การที่พระเยซูเน้นย้ำความเชื่อฟังจากใจ นำไปสู่การที่พระองค์ได้บรรยายถึงพลเมืองแห่งอาณาจักรของพระเจ้าว่า “สุภาพอ่อนโยน” ใน 5:5; “หิวและกระหายความชอบธรรม” ใน 5:6; และ “มีใจบริสุทธิ์” ใน 5:8 แน่แน่นอน พระเยซูรู้ว่าผู้ที่ติดตามพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงจนกลายเป็นพลเมืองในลักษณะนี้ จนกว่าแผ่นดินสวรรค์จะถูกสถาปนาให้มืองค์ปกครองครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว แต่พระเยซูก็กระตุ้นให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมก่อนถึงเวลานั้น ให้เราฟังคำพูดของพระองค์ในมัทธิว 5:48:

เหตุฉะนั้นจึงดีพร้อมเหมือนพระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงดีพร้อม
(มัทธิว 5:48)

ในแง่หนึ่งเป็นไปได้ที่เราจะทำพระบัญญัติข้อนี้สำเร็จ เพราะไม่มีผู้ใดจะสมบูรณ์แบบได้เหมือนพระเจ้า แต่นั่นไม่ควรทำให้เราสิ้นหวัง ในทางกลับกัน พระเยซูได้ประทานพระสัญญาแห่งพระคุณเพื่อหนุนใจเรา ตลอดคำเทศนาชุดนี้ พระองค์มอบความมั่นใจแก่ผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของเราแล้ว

ตัวอย่างเช่น ในคำเทศนาเรื่อง “ผู้เป็นสุข” ซึ่งปรากฏในมัทธิว 5:3-10 เราได้พบพระพรแปดประการ โดยหกประการที่อยู่ตรงกลางคือคำสัญญาว่าพระพรเหล่านั้นจะประทานไว้ในอนาคต เมื่อแผ่นดินสวรรค์ถูกสถาปนาอย่างครบบริบูรณ์ แต่พระพรประการแรกและประการสุดท้ายนั้นแตกต่างไป พระเยซูกล่าวว่าประชากรของพระองค์ได้รับพระพรแห่งแผ่นดินสวรรค์ทั้งสองประการนี้แล้ว

ให้เราฟังว่าพระเยซูกล่าวถึงพระพรเหล่านั้นอย่างไร ในมัทธิว 5:3, 10:

ความสุขมีแก่ผู้ที่สำนึกว่าตนขาดสันผ่ายจิตวิญญาณเพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขาแล้ว
ความสุขมีแก่ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรมเพ และอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขาแล้ว (มัทธิว 5:3, 10)

ความท้าทายแท้จริงอันยิ่งใหญ่ในการติดตามพระเยซูอยู่เคียงคู่กับพระสัญญาอันยิ่งใหญ่เท่าเทียมกัน ที่ว่าฤทธานุภาพของพระเจ้าเหนือแผ่นดินของพระองค์กำลังเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นพลเมืองผู้ชอบธรรมแห่งแผ่นดินของพระองค์

ในส่วนหลักส่วนแรกของพระกิตติคุณของท่าน มัทธิวเน้นย้ำพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินสวรรค์ โดยการนำให้เราใส่ใจกับจุดประสงค์และข้อถ้อยคำแห่งพันธกิจของพระเยซู พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ผู้นำแผ่นดินสวรรค์มาสู่ประชากรของพระเจ้า พระองค์สอนเขาทั้งหลายเกี่ยวกับฤทธานุภาพของแผ่นดินนั้น อันสามารถเปลี่ยนชีวิตได้ และพระองค์ก็สัญญากับพวกเขาว่า ถ้าพวกเขาสัตย์ซื่อ พวกเขาจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดก เมื่อแผ่นดินนั้นถูกสถาปนาอย่างครบบริบูรณ์

การขยายแผ่นดินของพระเจ้า

ส่วนสำคัญส่วนที่สองของพระกิตติคุณมัทธิวเกี่ยวข้องกับการขยายแผ่นดินของพระเจ้า ส่วนสำคัญนี้เริ่มจากมัทธิว 8:1 ไปจนถึง 11:1

การอัศจรรย์ของพระเยซูและปฏิกิริยาต่าง ๆ

บทบรรยายเกี่ยวกับการขยายอาณาจักรของพระเจ้าเริ่มจากมัทธว 8:1 ถึง 9:38 ส่วนนี้ประกอบด้วยเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่พระเยซูกระทำและปฏิกิริยาของผู้คนที่มีการอัศจรรย์เหล่านั้น

บทบรรยายเหตุการณ์ตอนนี้แบ่งเป็น 11 ช่วงย่อยอันเกี่ยวข้องกับพระเยซูและคนโรคเรื้อน (8:1-4); นายร้อยและคนรับใช้ของเขา (8:5-13); แม่ยายของเปโตร (8:14-17); พายุ (8:18-27); คนผีเข้าสองคน (8:28-34); คนง่อย (9:1-8); คนเก็บภาษีและคนบาป (9:9-17); เด็กหญิงและสตรี (9:18-26); คนตาบอดสองคน (9:27-31); และคนผีเข้าอีกหนึ่งคน (9:32-34) ส่วนนี้จบลงด้วยการบรรยายความเมตตาของพระเยซูใน 9:35-38

ด้วยเวลาที่จำกัด เราคงต้องสังเกตุได้เพียงบางประการเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้ในชีวิตของพระเยซู พระองค์ทรงใช้อำนาจแห่งแผ่นดินของพระเจ้าเหนือความเจ็บป่วย โดยการรักษาคคนโรคเรื้อน ใน 8:1-4; คนรับใช้นายร้อย ใน 8:5-13; แม่ยายของเปโตร ใน 8:14-17; คนง่อย ใน 9:1-8; หญิงโลหิตตก ใน 9:20-22; และคนตาบอดสองคน ใน 9:27-31

หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูเสด็จดูทรานาภาพของพระองค์เหนืออาณาจักรของชาตนาด้วยการขับผีออกจากชายสองคนที่อาศัยอยู่ตามหลุมฝังศพ ในมัทธว 8:28-34 และขับผีออกจากชายที่เป็นใบ้ ใน 9:32-34 การเรียกมัทธวเป็นสาวกเป็นบทนำเข้าสู่อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ยาวกว่า อันเกี่ยวกับการที่พระเยซูมีปฏิสัมพันธ์กับเหล่าผู้เก็บภาษีและคนบาป ใน 9:9-17 พระเยซูเรียกมัทธวให้ทิ้งชีวิตของการเป็นผู้เก็บภาษีและให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ การเปลี่ยนแปลงนี้จะเป็นสิ่งใดไม่ได้้นอกจากการอัศจรรย์ การเปลี่ยนแปลงชีวิตของคนเก็บภาษีและคนบาปช่างน่าทึ่งยิ่งนัก จนมัทธวไปร่วมโต๊ะอาหารกับพระเยซูคนที่พร้อมกับบรรดาคนเก็บภาษีและคนบาป ถึงขนาดที่มัทธวต้องอธิบายเหตุผลแห่งความปลื้มใจของคนเหล่านั้น

นอกเหนือจากการเน้นที่ทรานาภาพของพระเยซู มัทธวยังให้ความสนใจกับปฏิกิริยาของผู้คนที่มีการอัศจรรย์ของพระเยซู กล่าวสั้น ๆ ก็คือ เขาเหล่านั้นต่างประหลาดใจยิ่งนัก เราเห็นภาพนี้ในมัทธว 8:27 และ 34 และ 9:8, 26, 31 และ 33 และความประหลาดใจของคนเหล่านั้นมักจะนำไปสู่การที่พวกเขาต่อต้านพระเยซู

บางคนต่อต้านพระเยซูโดยการเลิกเชื่อไปเลย คนอื่น ๆ โดยเฉพาะผู้นำชาวยิวได้วิพากษ์วิจารณ์พระองค์อย่างเปิดเผย บางคนเกรงกลัวพระองค์ เช่น ในมัทธว 8:34 และคนอื่น ๆ หวาดผวาและตื่นกลัว เช่น ในมัทธว 9:3 บางครั้ง การต่อต้านพระเยซูดูเหมือนจะมาจากเจตนาอันดี เช่น ใน 9:14 แต่แม้กระนั้น ก็เป็นสิ่งที่ผิด และบางครั้งประชาชนต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาเต็มใจเลือกที่จะปฏิเสธสิ่งที่พวกเขารู้ว่าเป็นความจริง เช่น ในมัทธว 9:34 เป็นที่น่าเศร้าที่การต่อต้านพระเยซูรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อพันธกิจของพระองค์ดำเนินไป

บางทีปริศนาใหญ่ที่สุดประการหนึ่งเมื่อเราดูในพันธสัญญาใหม่ก็คือ

ผู้คนเหล่านั้นปฏิเสธพระคริสต์ได้อย่างไร

ในเมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ของพระองค์ด้วยตาของตนเอง

พระวจนะกล่าวว่าคนเหล่านั้นประหลาดใจยิ่งนัก และมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ กับสิ่งที่พระองค์กระทำ

เมื่อเราพิจารณาถ้อยคำนี้ เราก็ไม่เข้าใจว่าพวกเขาทำลงไปได้อย่างไร

ข้าพเจ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องศึกษาในมัทธว 22:29 พระเยซูกล่าวแก่พวกฟาริสีว่า “เจ้าผิดไปแล้ว

เพราะเขาไม่รู้จักพระวณะหรืออุทยานภาพของพระเจ้า” อันที่จริง ในบริบทนั้น พระองค์กล่าวแก่พวกสะดูสีโดยเฉพาะ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าข้อความเดียวกันนั้นสามารถชักนำถึงพวกฟาริสีหรือธรรมาจารย์ได้เช่นกัน คนเหล่านี้สอนผู้คนแบบผิด ๆ ทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาถูกหล่อหลอมด้วยการสอนแบบผิดเพี้ยนข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับเราในวันนี้ พวกคนที่เอาพระวณะของพระเจ้ามาใช้แบบผิด ๆ และสอนคนให้เข้าใจผิดเพี้ยน ทำให้ประชากรตั้งความหวังแบบผิด ๆ และข้าพเจ้าคิดว่านี่คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นอย่างแน่นอนในช่วงศตวรรษแรกในอิสราเอล พวกเขาได้คาดหวังว่าพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งจะเสด็จมา และคุณอาจกล่าวได้ว่าเป็นทัศนคติแห่งความรู้สึกเหนือกว่าในแบบชาตินิยม และพระเยซูก็เสด็จมาถึงแม้พระองค์ได้กระทำหลายสิ่งที่ประชาชนเหล่านั้นไม่เคยเห็นและจะไม่วันใดเห็นอีกก็ตาม แต่พวกเขากลับจับบงการปฏิเสฐพระองค์ เนื่องจากพวกผู้นำศาสนาโจมตีพระคริสต์ตลอดเวลา เพื่อลดความน่าเชื่อถือของการอ้างสิทธิ์ของพระองค์ พวกเขาต้องการจัดพระองค์ไว้เป็นพวกเดียวกับชาตนา เพื่อจะได้มีหนทางกระทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเรื่องน่าเศร้าที่สุดในที่สุด หลังจากหลายทศวรรษและหลายชั่วอายุคนแห่งการสอนผิดแห่งการโจมตีโดยพวกที่มีอำนาจทางศาสนา ทำให้จิตใจของคนมากมายหันเหออกไปจากพระคริสต์ ถึงแม้พวกเขาจะได้เห็นการอ้างสิทธิ์มากมายที่พระองค์กระทำก็ตาม

—ศาสตราจารย์ จิม เมเบิลล์

มัทธวฉบับบันทึกเรื่องราวส่วนนี้เกี่ยวกับการอ้างสิทธิ์อันทรงอุทยานภาพของพระเยซูในบทที่ 9:35-38 โดยบรรยายความเมตตาของพระเยซูที่มีต่อฝูงชน ลองฟังคำกล่าวของมัทธวในบทที่ 9:36-38:

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขาเพราะพวกเขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่งเหมือนลูกแกะขาดคนเลี้ยง แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “งานเก็บเกี่ยวมีมากแต่คนงานมีน้อยนัก เพราะฉะนั้นจงทูลขอพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวให้ส่งคนงานมายังทุ่งแห่งการเก็บเกี่ยวของพระองค์” (มัทธว 9:36-38)

พระเยซูเข้าใจว่าเหตุผลหนึ่งที่ประชาชนไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ก็คือ พวกเขาถูกผู้นำหลายคนปฏิบัติอย่างเลวร้ายและถูกสอนอย่างเข้มงวด แต่พระองค์ก็รู้เช่นกันว่าการอ้างสิทธิ์ของพระองค์ทำให้จิตใจของเขาอ่อนลงและมีแนวโน้มที่จะติดตามพระองค์เพิ่มขึ้น ดังนั้นพระองค์จึงสอนให้สาวกของพระองค์อธิษฐานขอให้พระเจ้ายกชูผู้ประกาศข่าวประเสริฐ รวมทั้งผู้นำที่เป็นผู้ชอบธรรม นั่นคือบุคคลที่จะนำผู้ที่หลงหายกลับเข้ามาสู่แผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าบนโลกนี้และสอนพวกเขาว่าจะเป็นประชากรผู้ชอบธรรมแห่งแผ่นดินสวรรค์ได้อย่างไร

บรรดาทูตานุทูตของกษัตริย์

เราได้สำรวจบันทึกของมัทธวเกี่ยวกับการเผยแผ่แผ่นดินของพระเจ้าแล้ว ณ จุดนี้ เราจะศึกษาเรื่องราวที่สอดคล้องกัน

อันปรากฏในมัทธว 10:1 ถึง 11:1 เรื่องราวในตอนนี้นั้นที่สาวกของพระเยซูในฐานะทูตานุทูต หรือตัวแทน ขององค์คริสต์

ในเรื่องราวส่วนนี้ พระเยซูได้ให้คำตอบสำหรับคำท้าทายที่พระองค์ได้เอ่ยถึงในตอนท้ายของเรื่องราวตอนก่อนหน้านี้ หลังจากที่ได้บัญชาให้สาวกของพระองค์อธิษฐานขอให้พระเจ้ายกผู้เผยพระวจนะแผ่นดินของพระองค์และผู้นำ พระเยซูก็ได้ขยายการปฏิบัติพันธกิจแห่งแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ต่อไป โดยการมอบอำนาจแก่สาวก 12 คนให้ปฏิบัติพันธกิจ และโดยการบัญชาให้พวกเขาประกาศถึงการดำรงอยู่ของแผ่นดินของพระเจ้าโดยผ่านทั้งคำพูดและการกระทำ ในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูได้กระทำให้เห็นแล้ว

ในมัทธว 10:7-8 พระเยซูได้มอบหมายสาวกของพระองค์ด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้:

ขณะที่ไปจงประกาศข่าวสารที่ว่า ‘อาณาจักรสวรรค์มาแล้ว’ จงรักษาคนเจ็บป่วย ให้คนตายฟื้นขึ้น รักษาคนโรคเรื้อนให้หาย และขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ (มัทธว 10:7-8)

พระเยซูเตือนสาวกของพระองค์หลายประการก่อนที่จะส่งพวกเขาออกไป ชีวิตจะไม่มีความง่ายเมื่อพวกเขาทำตามแบบอย่างของพระเยซู โลกนี้จะไม่ปรานีพวกเขา พวกเขาจะทุกข์ทรมาน จะถูกรังแก ถูกจับ และถูกสังหาร

แต่พระเยซูก็สัญญาเช่นกันว่าพันธกิจของพวกเขาจะได้รับพระพรจากพระบิดาในสวรรค์ และในที่สุดชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้าจะเป็นของพวกเขา ลองฟังว่าพระเยซูให้ความมั่นใจแก่สาวกของพระองค์อย่างไรในมัทธว 10:39:

ผู้ที่ใฝ่หาชีวิตจะเสียชีวิตและผู้ใดเสียชีวิตของคนเพื่อเห็นแก่เราจะได้ชีวิต (มัทธว 10:39)

สาวกของพระเยซูกำลังละทิ้งชีวิตดั้งเดิมของพวกเขาเพื่อเห็นแก่พันธกิจการสอนและการรักษาของพระเยซู แต่พระเยซูให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพวกเขาจะพบชีวิตที่แท้จริงแห่งแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อได้อยู่ร่วมกับพระเยซูจอมกษัตริย์นั่นเอง

ในส่วนสำคัญส่วนที่สองของพระกิตติคุณเล่มนี้ เราได้เห็นว่ามีทิวบริวารการเผยพระวจนะแผ่นดินของพระเจ้าโดยเฉพาะในประเด็นของพันธกิจอันเต็มไปด้วยฤทธานุภาพของพระเยซู และการที่พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ และนี่เป็นแบบอย่างอันดีสำหรับพันธกิจของเราในคริสตจักรปัจจุบัน เมื่อเราพึ่งพาฤทธานุภาพของพระเยซูและรับใช้พระองค์ในฐานะสาวกผู้สัตย์ซื่อ พระเยซูก็จะสร้างแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านพวกเราเช่นกัน และประทานพระพรจากฟ้าสวรรค์เป็นรางวัลแก่เรา

หมายเหตุสำคัญและคำอุปมา

ส่วนสำคัญส่วนที่สามในพระกิตติคุณมัทธวยังคงสาธยายถึงองค์คริสต์และแผ่นดินของพระองค์อย่างต่อเนื่องผ่านทั้งหมายเหตุสำคัญและคำอุปมา โดยอยู่ในมัทธว 11:2 ถึง 13:53

หมายสำคัญและปฏิกริยาต่าง ๆ

การบรรยายเหตุการณ์ของมัทธวเน้นที่หมายสำคัญที่พระเยซูกระทำและปฏิกริยาของประชาชนต่อหมายสำคัญเหล่านั้น เนื้อหาส่วนนี้เริ่มจากมัทธว 11:2 ไปจนถึง 12:50 หมายสำคัญเหล่านี้แสดงให้เห็นว่ากษัตริย์และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ และแก้ไขความคลาดหายที่คิดกันว่าอาณาจักรนั้นจะต้องมีลักษณะอย่างไร ด้วยเหตุนี้ คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ได้ก่อตัวขึ้นแล้วจึงเพิ่มขึ้นและแพร่กระจายออกไป

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชุดนี้แบ่งออกเป็นห้าส่วน ใน 11:2-19 พระเยซูให้ความมั่นใจแก่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า หมายสำคัญของพระองค์พิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง และพระเยซูยังเรียกร้องฝูงชนให้ตอบสนองต่อหมายสำคัญของพระองค์ด้วยการกลับใจใหม่ ใน 11:20-30 พระเยซูกล่าวแก่นครต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ไปทำการอัศจรรย์ ผู้ที่ไม่ยอมกลับใจ พระองค์ทรงเตือน ส่วนผู้ที่มาหาพระองค์ พระองค์ประทานการพักสงบให้ พระองค์ได้กล่าวเช่นนั้นในมัทธว 11:30:

“เพราะแอกของเรานั้นพอเหมาะและภาระของเราเบา” (มัทธว 11:30)

ในบทที่ 12:1-27

มัทธวเริ่มบรรยายเหตุการณ์มากมายที่เน้นอย่างชัดเจนถึงปฏิกริยาของชาวฟาริสีที่มีต่อหมายสำคัญของพระเยซู เริ่มแรก มัทธวรายงานว่าพระเยซูได้โต้แย้งกับพวกฟาริสีอย่างไร เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อวันสะบาโต และการที่พระองค์ได้สำแดงพระราชอำนาจของพระองค์ด้วยการรักษาผู้ป่วยในวันสะบาโต โดยพระเยซูสอนว่าวันสะบาโตมิใช่เพื่อการรักษาและการช่วยชีวิต

ในบทที่ 12:22-37 พวกฟาริสีกล่าวหาว่าพระเยซูใช้อำนาจของเบเอลเซบูล แม้ในขณะนั้น

ฝูงชนรู้สึกประหลาดใจกับการอัศจรรย์ของพระองค์ก็ตามแทนที่จะรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ แต่พวกธรรมจารย์กลับเชื่อว่าพระองค์ถูกผีเข้า

ในบทที่ 12:38-50 ด้วยความหน้าซื่อใจคด พวกฟาริสีเรียกร้องหมายสำคัญอีกอย่างหนึ่ง

แต่พระเยซูได้เตือนว่าพวกเขาจะได้รับแค่หมายสำคัญของโยนาห์เท่านั้น และหมายสำคัญนั้นคืออะไร?

การที่โยนาห์ออกมาจากท้องปลาอีกร้อยสามวันนำไปสู่การกลับใจใหม่ของคนต่างชาติในเมืองนีเนเวห์อันใด

การคืนพระชนม์ในอนาคตของพระเยซูบนโลกนี้สามวันหลังสิ้นพระชนม์

ก็จะนำไปสู่การที่คนต่างชาติจำนวนมากจะได้กลับใจใหม่เช่นกัน

เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะต้อนรับทุกคนจากทุกเชื้อชาติที่กลับใจใหม่อย่างไร พระเยซูถึงขนาดกล่าวว่า

มารดาและพี่น้องในสายเลือดของพระองค์ตามธรรมชาติหาใช่ครอบครัวที่แท้จริงของพระองค์ไม่ ตรงกันข้าม พระองค์กล่าวในมัทธว 12:49-50 ว่า:

พระองค์ทรงชี้ไปที่เหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า

“นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา เพราะผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์

ผู้นั้นคือมารดาและพี่น้องชายหญิงของเรา” (มัทธว 12:49-50)

เมื่อเราได้ศึกษาบทบรรยายของมัทธวเกี่ยวกับหมายสำคัญที่พระเยซูได้กระทำแล้ว
ต่อไปเราจะศึกษาข้อเขียนของมัทธวเกี่ยวกับคำอุปมาของพระเยซูเรื่องแผ่นดินสวรรค์ ในมัทธว 13:1-53

คำอุปมาเรื่องแผ่นดินสวรรค์

บันทึกของมัทธวรายงานคำอุปมาของพระเยซูที่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง โดยแบ่งเป็นห้าส่วน คือ
คำอุปมาเรื่องคนหว่านเมล็ดพืช ใน 13:1-23; เรื่องวัชพืช ใน 13:24-30; เรื่องเมล็ดผักกาดและยีสต์ ใน 13:31-43;
เรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่และไข่มุก ใน 13:44-46; และเรื่องอวน ใน 13:47-53
คำอุปมาเหล่านี้ถูกใช้เพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดในการอธิบายเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า

ในคำอุปมาบางเรื่อง เช่นเรื่องเมล็ดผักกาด ใน 13:31-32, เรื่องยีสต์ ในข้อ 33, เรื่องขุมทรัพย์ ในข้อ 44, และเรื่องไข่มุก ในข้อ 45-46 พระเยซูสอนว่าแผ่นดินสวรรค์มีคุณค่าสูงสุดและเป็นสิ่งที่ต้องแสวงหาอย่างสุดความสามารถ ในตอนแรก
แผ่นดินสวรรค์อาจดูไม่สำคัญ แต่วันหนึ่ง มนุษย์จะได้เห็นแผ่นดินสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสง่าราศี

แต่พระเยซูก็กล่าวคำอุปมาอื่น ๆ
ด้วยที่เน้นให้เห็นความล้มเหลวของอิสราเอลในการยอมรับพระเยซูในฐานะกษัตริย์และแผ่นดินของพระองค์
ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช และคำอธิบายของคำอุปมานั้น ในมัทธว 13:1-23 พระเยซูกล่าวชัดเจนว่า ความเชื่อนั้นมีอุปสรรคมากมาย
และคนส่วนใหญ่จะปฏิเสธแผ่นดินของพระเจ้า

ความหมายนี้ถูกเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งในคำอุปมาเรื่องวัชพืช ในข้อ 24-30 และ 36-43 รวมทั้งในคำอุปมาเรื่องอวน ในข้อ 47-51
พระเยซูสอนว่าคนมากมายจะปฏิเสธแผ่นดินของพระเจ้าและจะต้องพินาศในที่สุด
คำอุปมาเหล่านี้เป็นคำเตือนที่ชัดเจนสำหรับคนที่ต่อต้านพระเยซู
โดยให้โอกาสผู้ที่ไม่เชื่อที่จะกลับใจใหม่และกลายมาเป็นผู้ที่ติดตามพระเยซู ผู้เป็นจอมกษัตริย์แต่เพียงผู้เดียว ด้วยความสัตย์ซื่อ

พระเยซูเสด็จมาแล้ว พระองค์ได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริง
พระองค์ได้นำแผ่นดินของพระองค์มาสถาปนาไว้ แต่แผ่นดินนั้นก็ยังรอวันที่จะสำเร็จบริบูรณ์
ในฐานะคริสตียน เราได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น แต่เราก็จำเป็นต้องประเมินตนเองใหม่อยู่เสมอ
ในแง่ของลำดับความสำคัญของเรา โดยกลับใจใหม่จากการที่เราไม่ติดตามพระองค์เหมือนที่เราควรทำ
โดยการทำให้แน่ใจว่าเราสัตย์ซื่อที่จะหาทางดำเนินชีวิตของเราอย่างสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระ
องค์ และโดยการเห็นพ้องกับค่านิยมของพระองค์ ว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นเรื่องของอะไร ดังนั้น
จึงมีความจำเป็นเสมอที่เราต้องกลับใจใหม่ สารภาพบาป
เข้ามาหาพระองค์ในฐานะผู้เผยพระวจนะสูงสุด และมหาปุโรหิตสูงสุด และกษัตริย์ นั่นคือ
ผู้ที่เราจะต้องแสวงหาเพื่อติดตามและปรนนิบัติในลักษณะที่เราจะกระทำให้พระประสงค์ของพระองค์
ที่มีต่อเราสำเร็จในโลกนี้

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

เราต้องให้กำลังใจคริสเตียนที่จะติดตาม แสวงหา
และหวังใจในการเสด็จมาของแผ่นดินของพระเจ้าเสมอ ประการแรก ในมิติส่วนตัวนั้น
สิทธิอำนาจของแผ่นดินสวรรค์ก็คืออำนาจในชีวิตของเรา
เป็นแรงบันดาลใจให้เรายอมจำนนต่อพระเจ้าและดำเนินชีวิตที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง
เพื่อที่สิทธิอำนาจของพระเจ้าที่สำแดงในชีวิตของเราจะเป็นจุดมุ่งหมายแห่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
ประการที่สอง
เราจำเป็นต้องเรียนรู้แนวคิดเรื่องแผ่นดินสวรรค์ในมุมมองเรื่องประวัติศาสตร์การทรงไถ่บาป
เมื่อเราเรียนรู้ว่าแผ่นดินสวรรค์เริ่มต้น เปิดเผย และกระทำให้แผนการไถ่บาปสำเร็จได้อย่างไร
เราก็จะเห็นว่าคำสอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์นั้นทำให้พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่หล่อหลอม
รวมเป็นหนึ่งเดียว คำสอนเหล่านี้ช่วยให้เราเห็นพิมพ์เขียวต้นแบบของพระเจ้าผู้ทรงไถ่เรา
และช่วยให้เราเข้าใจวัตถุประสงค์อันครบวงจรของพระองค์ได้ง่ายขึ้น ประการที่สาม
แผ่นดินสวรรค์ได้สร้างโลกทัศน์ที่ถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์
และช่วยให้เราเข้าใจว่าทุกสิ่งเป็นของพระเจ้า แผ่นดินของพระองค์จะสำเร็จสมบูรณ์
และพระองค์จะพิพากษาและกำจัดอำนาจแห่งความชั่วร้ายบนโลกนี้
เนื่องจากพระเจ้าเองเป็นจอมกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด ดังนั้น เราจะไม่ดำเนินชีวิตเพื่อตัวเราเองอีกต่อไป
เราต้องการที่จะใส่ใจเพื่อนบ้านของเรา สังคมของเรา และความเป็นอยู่ที่ดีของโลกนี้
เราควรใส่ใจกับสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าใกล้หรือไกลตัวก็ตาม
เราควรถือเป็นหน้าที่ของเราเข้าไปสู่สังคมและนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่ทุกแง่มุมของสังคมนั้น ๆ

—ดร. สตีเฟน ชาน (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

ความเชื่อและความยิ่งใหญ่

เนื้อหาหลักส่วนที่สี่ของพระกิตติคุณมัทธวเน้นที่ความเชื่อและความยิ่งใหญ่ โดยเริ่มในบทที่ 13:54 และต่อเนื่องไปจนถึงบทที่ 18:35 เนื้อหาส่วนนี้เปิดเผยความหมายของการเป็นสาวกผู้สละชีวิตของพระเยซูและการได้รับความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระองค์

การต่อต้านความศรัทธาในพระเยซู

เรื่องราวในตอนนี้เริ่มตั้งแต่บทที่ 13:54 ไปจนถึงบทที่ 17:27 โดยประกอบด้วยเรื่องราว 13 ตอนที่ยกมาถึงวิธีการต่าง ๆ ที่คนทั้งปวงแต่ยกเว้นผู้หนึ่งคนเดียวเท่านั้น ได้ปฏิเสธที่จะมอบความศรัทธาเต็มที่ในพระเยซู

สองตอนแรกเน้นสองเหตุการณ์ที่ความเชื่อในพระเยซูถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง ในตอนแรก เมื่อพระเยซูเสด็จไปที่บ้านเกิดของพระองค์ในนาซาเรธ ใน 13:54-58 อดีตเพื่อนบ้านของพระองค์ ถึงแม้จะไม่ได้โต้แย้งความสามารถของพระองค์ในการกระทำการอัศจรรย์ แต่ก็รู้สึกไม่พอใจและปฏิเสธพระองค์ ใน 13:58 เราอ่านพบว่าชาวนาซาเรธไม่ยอมรับการอัศจรรย์หลายประการ เนื่องจากพวกเขาขาดความเชื่อ

ต่อจากนั้น บทที่ 14:1-12 เกี่ยวข้องกับเฮโรดและความตายของยอห์นผู้ให้บัพติศมา
เฮโรดนั้นสมควรถูกพระเจ้าพิพากษาสำหรับสิ่งที่เขากระทำกับยอห์น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ข้อ 1
อธิบายว่าเฮโรดมิได้โต้แย้งรายงานเกี่ยวกับการอัศจรรย์ของพระเยซู ตรงกันข้าม
พวกที่ปรึกษาของเฮโรดเชื่อว่าพระเยซูคือยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่คืนชีพขึ้นมาเพื่อให้เฮโรดว่าวุ่นใจ

สามตอนถัดมาเน้นที่สาวกของพระเยซูและประเด็นที่ว่าพวกเขาจำเป็นต้องเติบโตในความเชื่ออย่างไร มัทธว 14:13-21
เป็นเรื่องของพระเยซูเลี้ยงอาหารคน 5,000 คน พระองค์บอกพวกสาวกให้หาอาหารมาเลี้ยงฝูงชนที่ติดตามพระองค์ไป แต่ในข้อ 15
สาวกของพระองค์สงสัยและบ่นว่าพระองค์มีอาหารติดไปด้วยน้อยเกินไป ดังนั้น
พระองค์จึงพิสูจน์ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ด้วยการทำให้มีอาหารทวีคูณขึ้นและเลี้ยงคน 5,000 คนโดยมีอาหารเหลืออีกมากมาย

ในบทที่ 14:22-36 พระเยซูดำเนินบนผิวน้ำ ตอนแรก เปโตรแสดงความเชื่อมั่นในพระเยซูด้วยการก้าวออกจากเรือ
แต่เปโตรก็เกิดความสงสัยเมื่อเขาเห็นอันตราย และเขาก็เริ่มจมลงทะเล หลังจากช่วยเปโตรขึ้นมา พระเยซูก็กล่าวในข้อ 31 ว่า
“ช่างมีความเชื่ออ่อนๆ ท่านสงสัยทำไม?”

บทที่ 15:1-20 รายงานให้เห็นความขัดแย้งระหว่างพระเยซูกับพวกฟาริสีบางคน
เปโตรขอให้พระเยซูอธิบายบางสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสก่อนหน้านี้ ซึ่งน่าจะง่ายต่อความเข้าใจ ดังนั้น ในข้อ 16 พระเยซูได้ตอบเชิงคำนิยามว่า
“ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ?”

ในบทที่ 15:21-28 เราได้เห็นเหตุการณ์หนึ่งเดียวเท่านั้นในเรื่องราวเหล่านี้ เมื่อใครคนหนึ่งเชื่ออย่างมั่นคงในพระเยซู นั่นคือ
หญิงชาวคานาอันที่มีลูกสาวที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิง ตรงกันข้ามกับผู้อื่น หญิงผู้นี้ขอร้องให้พระเยซูช่วยเธอ และในข้อ 28
พระเยซูได้ตอบสนองอย่างพอพระทัย โดยกล่าวว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของท่านก็มากนัก”

จากนั้น มัทธวก็ย้อนกลับไปที่ความเชื่ออันอ่อนแอของสาวกของพระเยซู ในบทที่ 15:29-39
มัทธวเขียนเกี่ยวกับการเลี้ยงคน 4,000 คน ในข้อ 33 พวกสาวกถามว่าพวกเขาจะหาอาหารเพียงพอได้ที่ไหน
ถึงแม้พวกเขาเคยเห็นพระเยซูเลี้ยงอาหารคน 5,000 คนมาก่อนหน้านั้นก็ตาม

ในบทที่ 16:1-12 พระเยซูโต้แย้งกับพวกฟาริสีและสะดูสี เมื่อถึงจุดหนึ่ง
พระองค์หันไปหาสาวกของพระองค์และเตือนพวกเขาเกี่ยวกับ “เชื้อของพวกฟาริสี”
และพวกสาวกก็คิดว่าพระองค์ไม่พอใจเนื่องจากพวกเขาไม่ได้นำขนมปังไปด้วย
แต่พระเยซูเตือนพวกเขาให้นึกถึงเหตุการณ์ที่พระองค์เพิ่มปริมาณขนมปังสำหรับคนหลายพันคน และในข้อ 8
พระองค์กล่าวถึงสาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านช่างมีความเชื่ออ่อนๆจริง ๆ”

หลังจากนี้ เราพบสองเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เหตุการณ์แรกได้แก่การประกาศความเชื่อของเปโตรในบทที่ 16:13-
20 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี เปโตรประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”
และพระเยซูก็ชื่นชมและอวยพรเปโตรเพราะความเชื่อของท่าน

แต่อีกเหตุการณ์หนึ่งในบทที่ 16:21-27 พระเยซูตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงเท่า ๆ กัน
พระเยซูได้รับบอกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์ เมื่อเปโตรกล่าวคัดค้าน
พระเยซูตอบกลับอย่างรุนแรง ในข้อ 23 “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน” พระเยซูอธิบายว่าเปโตรกำลังคิดแบบมนุษย์ ไม่ใช่แบบพระเจ้า

หลังจากการคำหน้ครั้งนี้ เราได้อ่านเกี่ยวกับการจำแลงพระกายของพระเยซู ในบทที่ 17:1-13 เมื่อพวกเขาเห็นพระเยซูทรงพระสง่าราศี พวกเขาต้องการสร้างพลับพลา ณ ที่แห่งนั้น แต่ในข้อ 12 พระเยซูเตือนความจำพวกเขาว่า สง่าราศีที่แท้จริงของพระองค์จะเห็นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์แล้วเท่านั้น

ในบทที่ 17:14-23 เราอ่านพบชายหนุ่มผู้มีวิญญาณชั่วเข้าสิง สาวกของพระเยซูได้พยายามขับผีออกแต่ล้มเหลว หลังจากพระเยซูได้ขับผีออกด้วยพระองค์เองแล้ว พระองค์กล่าวในข้อ 20 ว่า “พวกท่านมีความเชื่อน้อย

สุดท้าย ในบทที่ 17:24-27 คนเก็บภาษีมาหาสาวกของพระเยซูและถามว่าพระเยซูได้ชำระภาษีบำรุงพระวิหารหรือไม่ เปโตรตอบอย่างรวดเร็ว และน่าจะด้วยความหวาดกลัว โดยกล่าวว่าพระเยซูได้จ่ายภาษีแล้ว หลังจากนั้น เปโตรก็มาหาพระเยซูเพื่อขอเงินค่าภาษี และพระเยซูก็ประทานให้ด้วยการกระทำการอัศจรรย์และอธิบายว่าเปโตรไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องกังวล

มัทธวกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระเยซู และหญิงชาวคานาอันผู้มีความเชื่อ แต่จุดมุ่งหมายหลักของท่านก็คือความจำเป็นที่สาวกของพระเยซูจะต้องเติบโตในความเชื่อที่มีต่อพระองค์

อีกครั้งหนึ่ง มัทธวปิดท้ายการบรรยายเหตุการณ์ด้วยพระวาตะของพระเยซูใน 18:1-35 พระวาตะตอนนี้เน้นถึงความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงในครอบครัวแห่งแผ่นดินของพระเจ้า นั่นคือ ความยิ่งใหญ่ที่มาพร้อมกับการปรนนิบัติพี่น้องด้วยความถ่อมใจในแผ่นดินของพระเจ้า

ความยิ่งใหญ่ในครอบครัวแผ่นดินพระเจ้า

ในตอนสุดท้ายของบทก่อนหน้านี้ พระเยซูกล่าวถึงผู้ที่ติดตามพระองค์ว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ การที่พระเยซูระบุสถานะเช่นนี้ นำมัทธวให้เริ่มตอนต่อไปของพระกิตติคุณของท่านด้วยคำถามสำคัญ ซึ่งเราอ่านพบในมัทธว 18:1

ครั้งนั้นเหล่าสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์?” (มัทธว 18:1)

พระเยซูตอบคำถามนี้ด้วยการผสมผสานคำสอนกับการแสดงตัวอย่างและคำอุปมาในสี่ส่วนสำคัญ ส่วนแรก ใน 18:2-4 พระเยซูเตือนสติเหล่าสาวกให้ดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจเหมือนเด็กเล็ก ๆ

ในการเผชิญกับการต่อต้านจากศัตรูของพระองค์เพิ่มขึ้น พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ว่าจะใช้ชีวิตในแผ่นดินสวรรค์อย่างไรในฐานะลูกของพระเจ้า พระองค์รู้ว่าการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินสวรรค์นั้นยังมาไม่ถึง และพระองค์รู้ว่าการทนลำบากเพื่อต่อสู้กับศัตรูและความบาปจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในฐานะลูกของพระเจ้า

และในข้อ 5-14 พระองค์สอนสาวกให้ใส่ใจกับผู้ที่อ่อนแอ เช่นเดียวกับที่พระบิดาในสวรรค์ใส่ใจกับลูกแกะที่หลงหายของพระองค์ ให้เราลองฟังคำของพระเยซูในมัทธว 18:10 และ 14:

“จงระวังอย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งเพราะเราบอกท่านว่าบรรดาทูตสวรรค์ประจำตัว

องพวกเขาเผื่ออยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราในสวรรค์เสมอ
 เช่นกันพระบิดาของท่านในสวรรค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหลงหายไป”
 (มัทธิว 18:10 และ 14)

พระเยซูได้ต่อ ยอดแนวคิดนี้ในมัทธิว 18:15-20
 โดยพระองค์เรียกร้องให้ผู้ติดตามพระองค์ปฏิบัติต่อกันและกันในฐานะสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า
 ถึงแม้ในยามที่ความบาปกระทบหรือรบกวนสัมพันธ์ภาพระหว่างกันก็ตาม และในข้อ 21-35
 พระองค์ยืนยันว่าผู้ที่ติดตามพระองค์ต้องให้อภัยแก่ “พี่น้อง” ที่ได้ทำผิด เหมือนกับที่พระบิดาในสวรรค์ได้ให้อภัยให้เรา

สง่าราศีของพระเจ้าเพิ่มขึ้นในยุคของเราอย่างต่อเนื่อง
 เพราะพระองค์ยังคงปฏิบัติพันธกิจมากมายอันทรงอำนาจและทำให้แผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้เติบโตต่อไป
 แต่เช่นเดียวกับในยุคของพระเยซู สิ่งนี้ย่อมหมายความว่า การต่อต้านพระเจ้าก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน
 แต่ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์มอบของประทานล้ำค่ามากมาย เพื่อช่วยให้เราต่อสู้กับความยากลำบากและการทดลองต่าง ๆ
 ท่ามกลางของประทานเหล่านี้ได้แก่ความอดทนนาน และสันติสุข และแม้แต่การที่พระองค์สถิตกับเรา
 และของประทานพิเศษที่สุดก็คือสัมพันธ์ภาพของเรากับพระเจ้าในฐานะพระบิดา พระเจ้าใส่ใจเราและปกป้องเรา
 และพระองค์เข้าใจและเห็นใจในความอ่อนแอของเรา
 และพระองค์ยังได้ประทานครอบครัวที่เป็นมนุษย์แก่เราที่จะปฏิบัติพันธกิจต่อเราและรักเรา นั่นคือ คริสตจักร
 อันประกอบด้วยพี่น้องของเราในครอบครัวของพระเจ้า

การต่อต้านในปัจจุบันและชัยชนะในอนาคต

สาระสำคัญหลักในส่วนที่ห้าของพระกิตติคุณมัทธินั้นเกี่ยวกับการต่อต้านแผ่นดินสวรรค์ในปัจจุบันและชัยชนะของแผ่นดิน
 สวรรค์ในอนาคต การบรรยายเหตุการณ์ในส่วนนี้เริ่มจากบทที่ 19:1 ถึงบทที่ 22:46
 โดยแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเผชิญกับการต่อต้านอย่างใหญ่หลวงในช่วงนี้ของชีวิตของพระองค์

การต่อต้านที่รุนแรงขึ้น

สี่บทนี้แบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก ตามการเคลื่อนไหวของพระเยซู ใน 19:1 ถึง 20:16 พระเยซูเผชิญกับการต่อต้านในยูเดีย ณ
 ที่นั่น พระองค์รับมือกับพวกฟาริสีและคำถามเกี่ยวกับการหย่าร้าง
 และพระองค์ยังรับมือกับการต่อต้านที่เกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติและอำนาจ

ก่อนหน้านี้ในพระกิตติคุณของท่าน มัทธิวได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งระหว่างพระเยซูกับผู้นำชาวยิว
 ในช่วงนี้ ท่านได้รายงานถึงความเป็นปฏิปักษ์อย่างเต็มที่ที่ได้ก่อตัวขึ้น ตัวอย่างเช่น
 พวกฟาริสีบางครั้งถามคำถามที่จงใจล่อให้พระเยซูติดกับ เช่นในมัทธิว 13:3-9; 21:16 และ 23; และ 22:15-40

เพื่อให้เห็นเป็นตัวอย่าง ลองฟังสิ่งที่มัทธิวรายงานในบทที่ 22:15:

แล้วพวกฟาริสีจึงออกไปวางแผนกันเพื่อจับผิดถ้อยคำของพระองค์ (มัทธิว 22:15)

ในขณะที่เดียวกัน บางครั้งพระเยซูก็ทำท่ายู่นาชาวยิว เราเห็นสิ่งนี้ในคำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคน เรื่องผู้เช่าที่ดิน และงานเลี้ยงสมรส ใน 21:28 จนถึง 22:15

แต่ความขัดแย้งก็ไม่ได้จำกัดอยู่กับการพูดโต้แย้งกันเสมอไป บางครั้งก็เกิดขึ้นซึ่งหน้าและรุนแรง เช่นเมื่อพระเยซูคิดว่าโต๊ะของคนแลกเงินและขับไล่พวกเขาออกจากพระวิหาร ในมัทธว 21:12-16 และที่แทงใจคำเป็นพิเศษ ก็คือคำกล่าวของพระองค์ในคำสาปแช่งแห่งวิบัติเจ็ดประการ ใน 23:13-35

ให้เราฟังว่าพระเยซูตำหนิคนเหล่านั้นอย่างไร ในมัทธว 23:15:

“วิบัติแก่เจ้า เหล่าธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เจ้าคนหน้าซื่อใจคด!
เจ้าขำน้ำขำทะเลเพื่อนำเพียงคนหนึ่งมาเข้าศาสนา
และเมื่อได้มาก็ทำให้เขาเป็นเด็กนรกยิ่งกว่าเจ้าเองสองเท่า” (มัทธว 23:15)

แน่นอน ในสัปดาห์นี้ ไม่ได้มีเพียงแต่พระเยซูและผู้นำชาวยิวเป็นตัวละครเท่านั้น
ความเป็นปฏิปักษ์ของผู้นำชาวยิวรุนแรงขึ้นจากการที่ฝูงชนยังคงให้เกียรติแก่พระเยซูในหลายโอกาส
เช่นการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิตในบทที่ 21:1-11

ตลอดพระวาระในส่วนนี้ พระเยซูหนุนใจให้สาวกของพระองค์มองการเผชิญหน้าเช่นนี้ด้วยมุมมองที่เหมาะสม ในมัทธว 19:27-30 พระองค์สัญญาว่า วันหนึ่ง พวกเขาจะได้นั่งเคียงข้างพระองค์ในสง่าราศี แต่ใน 20:17-19 พระองค์ก็เตือนเขาด้วยว่าวันแห่งสง่าราศีนั้นจะมาถึงก็ต่อเมื่อพระองค์ได้ทนทุกข์และสิ้นพระชนม์แล้วเท่านั้น

ยิ่งกว่านั้น พระเยซูยืนยันว่าสาวกของพระองค์จะไปถึงซึ่งสง่าราศีได้หลังจากดำเนินชีวิตโดยยอมทนทุกข์ด้วยใจถ่อมเท่านั้น
พระเยซูเน้นประเด็นนี้อย่างชัดเจนถึงสามครั้ง ในมัทธว 19:30 พระเยซูกล่าวว่า:

แต่หลายคนที่เป็นคนคั่นจะเป็นคนสุดท้ายและหลายคนที่เป็นคน
สุดท้ายจะเป็นคนคั่น (มัทธว 19:30)

จากนั้นในมัทธว 20:16 พระองค์ก็กล่าวว่า:
“ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนคั่นและคนคั่นจะเป็นคนสุดท้าย” (มัทธว 20:16)

และพระองค์ก็ย้ำเรื่องนี้อีกครั้งในมัทธว 20:26-28 โดยกล่าวว่า:

แต่สำหรับพวกท่านไม่เป็นเช่นนั้น ตรงกันข้าม ใครอยากเป็นใหญ่ในพวกท่านต้องรับใช้พวกท่าน และผู้ใด
ปรารถนาที่จะเป็นเอกต้องยอมเป็นทาสของพวกท่าน เหมือนกับที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ
แต่มาเพื่อปรนนิบัติและประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคนเป็นอันมาก” (มัทธว 20:26-28)

อาณาจักรของพระเยซูดูแลพิสดาร
ผู้ติดตามพระองค์จะทุกข์ทรมานและภัยพิบัติของอิสราเอลเองก็จะถูกสังหาร โดยชาวอิสราเอล ความพ่ายแพ้ที่ปรากฏชัดจะมาก่อนชัยชนะ

ตอนต่อไปของการต่อต้านที่รุนแรงยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการที่พระเยซูเสด็จไปเยรูซาเล็มใน 20:17-34 พระเยซูกล่าวชัดเจนว่าพระองค์จะเสด็จไปเยรูซาเล็มเพื่อทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ พระองค์เผชิญการต่อต้านเพียงแค่จากแม่ของสาวกสองคน โดยเธอแสวงหาอำนาจให้แก่บุตรชายของเธอในแผ่นดินสวรรค์ จากนั้นพระเยซูได้รับการต้อนรับจากฝูงชนเมื่อเสด็จเข้าสู่เยรูซาเล็มและทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จเข้านครนั้นอย่างพิสดารสำเร็จ

ในส่วนถัดมา จาก 21:12 ถึง 22:46 พระเยซูเผชิญการต่อต้านเมื่อพระองค์เสด็จเข้าและออกจากกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร พระองค์ขับไล่คนรับแลกเงิน และกล่าวคำอุปมาที่เตือนพวกเขาเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึง ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูและผู้นำศาสนาได้โต้แย้งกันในเชิงศาสนศาสตร์เกี่ยวกับปีที่ชำระแก่ศิขาร์ การที่คนตายแล้วจะเป็นขึ้นมา พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด และคำถามเกี่ยวกับว่าพระเมสสิยาห์คือบุตรของใคร

แต่พระเยซูรับมือกับฝ่ายตรงข้ามได้อย่างดีเยี่ยม ตามที่เราอ่านพบในมัทธว 22:46:

ไม่มีใครสามารถตอบพระองค์ได้สักคำและตั้งแต่นั้น ไม่มีผู้ใดกล้ามาทูลถามพระองค์อีกเลย (มัทธว 22:46)

หลังจากได้สำรวจบันทึกเหตุการณ์ของมัทธวเกี่ยวกับการต่อต้านแผ่นดินสวรรค์อย่างรุนแรงมากขึ้นแล้ว เราก็ควรจะศึกษาถ้อยคำที่มาพร้อมกับเรื่องนี้ด้วย

ชัยชนะในอนาคต

เหตุการณ์ในช่วงนี้เริ่มจากมัทธว 23:1 ถึง 25:46 ในพระวจนะตอนนี้ พระเยซูบรรยายชัยชนะในอนาคตของแผ่นดินสวรรค์

เนื้อหาช่วงนี้เริ่มต้นด้วยการประกาศวิบัติเจ็ดประการที่จะเกิดขึ้นกับศัตรูของพระเยซู ในมัทธว 23:1-38 พระวจนะตอนนี้เน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับพวกฟาริสี การสอนผิดของพวกเขา การที่พวกเขาคุกคามคนของพระเจ้า และความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา

ใกล้ตอนจบของพระวจนะตอนนี้ พระเยซูได้สรุปความรู้สึกร่วมของพระองค์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มดังนี้ ในมัทธว 23:37-38:

“โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มเอ๋ย
เจ้าผู้เข่นฆ่าเหล่าผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างบรรดาผู้ที่ทรงส่งมาหาเจ้า เราปรารถนาอยู่เนืองๆ
ที่จะรวบรวมลูกๆ ของเจ้ามาเหมือนแม่ไก่ที่กกลูกๆ ไว้ใต้ปีก แต่เจ้าไม่ยอมเลย คุณเกิด
นิเวศของเจ้าถูกทิ้งร้าง” (มัทธว 23:37-38)

ตอนต่อไปของพระวจนะที่พระเยซูกล่าวมักถูกเรียกว่า “พระวาตะแห่งภูเขามะกอกเทศ” (Olivet Discourse) ซึ่งปรากฏในมัทธว 24:1 ถึง 25:46 เหตุผลที่พระวาตะตอนนี้มักถูกเรียกด้วยชื่อนี้ก็เพราะพระเยซูได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้กับสาวกของพระองค์บนภูเขามะกอกเทศ

พระวาตะแห่งภูเขามะกอกเทศแบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก ในบทที่ 24:4-28

พระเยซูบรรยายความเจ็บปวดที่เหมือนมารดาเจ็บครรภ์เมื่อใกล้คลอด ในยุคที่ไม่ปกตินี้ ซึ่งแผ่นดินสวรรค์ได้ลงมาบนโลกแล้ว หากแต่ยังไม่ได้ถูกสถาปนาให้สว่างสง่าราศีและอุทยานภาพเต็มบริบูรณ์

ในบทที่ 24:29-31 พระเยซูกล่าวถึงความบริบูรณ์ของแผ่นดินสวรรค์ โดยพยากรณ์ถึงวันที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมาบนเมฆ และแผ่นดินสวรรค์จะมาพร้อมด้วยอุทยานภาพและสง่าราศีเต็มเปี่ยม

จากนั้นในบทที่ 24:32 ถึง 25:46 พระเยซูเตือนสติคนของพระองค์ให้เฝ้าระวังรอคอยวันแห่งสง่าราศีที่จะมาถึง เนื่องจากไม่มีใครรู้ว่าจะมาเมื่อใด

เอาละ เมื่อพูดถึงว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเมื่อใด พระองค์มีเจตนาที่จะให้เรามั่นใจว่า เราไม่จำเป็นต้องพยายามเกินเหตุที่กำหนดว่าจะต้องเป็นเวลานั้นเวลานี้ พระองค์ตรัสว่าไม่มีใครรู้วันหรือโมงนั้นที่พระองค์จะเสด็จกลับมา แม้แต่พระองค์ในสภาพมนุษย์ก็ยังไม่รู้กำหนดการของการเสด็จกลับมาของพระองค์ ดังนั้น การที่เราจะสันนิษฐานและคิดว่าเราสามารถตีกรอบเวลาให้แคบลง จึงเป็นการไม่เชื่อฟังพระเยซู แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรคาดการณ์ คาดหวัง และแม้กระทั่งแสวงหาหมายสำคัญที่บ่งบอกว่าพระองค์ใกล้จะเสด็จกลับมาแล้ว วัตถุประสงค์หลักที่สอนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่ โดยหลัก ๆ แล้วก็คือ เพื่อให้เรตื่นตัว เพื่อหนุนใจเรา เพื่อให้เรามีความหวัง เพื่อนำเราไปสู่การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และเตรียมพร้อมคาดการณ์การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้ ถึงแม้เราไม่รู้วันเวลาที่แน่ชัด เราก็ควรเตรียมพร้อม เพื่อที่ว่าเมื่อใดก็ตามที่พระองค์เสด็จมา เราจะต้องรับพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นและความชื่นชมยินดี

—ดร. เค เอริก เรอนเนส

เราควรมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา เราควรมีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง และพระองค์จะทำให้ทุกสิ่งที่พระองค์ได้เริ่มต้นไว้เสร็จสิ้นบริบูรณ์ เราควรมีศรัทธาอันมั่นคงเช่นเดียวกัน เราไม่ควรมองเหมือนในกิจการ 1 เมื่อพระเยซูจากพวกเขาไปและพวกเขาก็มองขึ้นไปบนท้องฟ้า และพูดสวรรค์ก็กล่าวว่า “เหตุใดพวกท่านจึงยืนมองท้องฟ้าอยู่ที่นี่? พวกท่านควรเป็นธุระในการนำข่าวประเสริฐไปสู่ประชาชาติต่าง ๆ” พระองค์จะเสด็จกลับมาแน่นอน แต่เราควรเป็นธุระในการกระทำตามพระมหาบัญชาให้สำเร็จ เราควรเป็นธุระในการปรนนิบัติภักดีของเราระหว่างการประกาศแก่ประชาชาติทั้งปวงว่าพระมหาภักดีได้เสด็จมาแล้ว พระองค์จะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง จงกลับใจใหม่และเชื่อในข่าวประเสริฐ เราควรที่จะสร้างสาวกผู้ที่จะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าและประกาศความเชื่อในพระเยซูคริสต์ โดยทำให้เขาเติบโตขึ้นเพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้สมกับพระสิริของพระเจ้า หรือเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ เราควรดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้าในทุกมิติของชีวิตของเรา โดยมองไปที่การเสด็จมาของพระองค์เสมอและโดยกล่าวพร้อมกับคริสตจักรในทุกยุคสมัยว่า “ขอเสด็จมาเถิด พระเยซูพระผู้เป็นเจ้า”

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

ในส่วนสำคัญส่วนที่ห้าของพระกิตติคุณของท่าน มัทธิวได้รายงานว่าผู้นำชาวยิวปฏิเสธพระเยซูและถึงกับวางแผนจะสังหารพระองค์ แต่พระเยซูกล่าวชัดเจนว่าแผนการทั้งสิ้นในโลกนี้ไม่สามารถหยุดยั้งชัยชนะในอนาคตของแผ่นดินของพระเจ้าได้ และประวัติศาสตร์ก็พิสูจน์ว่าพระองค์กล่าวถูกต้อง พวกผู้นำชาวยิวประหารพระองค์จริง ๆ แต่แผ่นดินของพระองค์ได้เติบโตขึ้นตลอดมาทุกยุคทุกสมัย และวันหนึ่งประวัติศาสตร์ก็จะพิสูจน์ว่าส่วนสุดท้ายของคำกล่าวของพระองค์เป็นจริงเช่นกัน พระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ เพื่อนำพระแผ่นดินของพระองค์มาสถาปนาอย่างสมบูรณ์ และเพื่อประทานพระพรสูงสุดแห่งแผ่นดินของพระองค์ เป็นรางวัลแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อในพระองค์

การสำเร็จบริบูรณ์ของพันธกิจของพระเยซู

บทสรุปของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระกิตติคุณของมัทธิวเริ่มจากมัทธิว 26:1 จนถึง 28:20 ในส่วนนี้ มัทธิวบรรยายถึงการที่พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ได้ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์ โดยพระองค์ถูกจับกุม ถูกตรึงบนกางเขน และคืนพระชนม์

เมื่อเราสำรวจบทสรุปของพระกิตติคุณมัทธิว เราจะใส่ใจกับสาระสำคัญสามประการที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินสวรรค์ที่มัทธิวเน้น นั่นคือ สาระสำคัญเรื่องความขัดแย้ง การสร้างสาวก และชัยชนะ เราจะกล่าวถึงสาระสำคัญเรื่องความขัดแย้งเป็นอันดับแรก

ความขัดแย้ง

แผ่นดินที่พระเยซูนำลงมาจริง ๆ นั้น แตกต่างจากอาณาจักรที่ชาวยิวคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะนำลงมา และสิ่งนี้ทำให้คนยิวนำความขัดแย้งโดยตรงกับพระเยซูและแผ่นดินของพระองค์ จากที่เราได้เห็น ความขัดแย้งนี้รุนแรงขึ้นตลอดทั้งพระกิตติคุณมัทธิว แต่ถึงขีดสุดในบทบรรยายสรุปเหตุการณ์ ตัวอย่างเช่น เราเห็นได้ในแผนการของชาวยิวที่จะสังหารพระเยซู ใน 26:3-4; ในการที่พวกเขาใช้อุบายเพื่อจับและดำเนินคดีกับพระองค์ ใน 26:14-16, 47, และ 57-68; และในการที่พวกเขาเรียกร้องให้ตรึงพระองค์เสีย ใน 27:20-25 และจุดสำคัญที่สุดก็คือเมื่อชาวยิวเองประกาศรับผิดชอบสำหรับการที่พวกเขาตรึงพระเยซู ลองฟังรายงานของมัทธิวใน 27:25:

คนทั้งปวงตอบว่า “ให้เลือดของเราตกอยู่กับเราและลูกหลานของเราเถิด!” (มัทธิว 27:25)

จากนั้น ในขณะที่พระเยซูทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขน พวกยิวก็นั่งเสียด้านพระองค์ โดยเยาะเย้ยคำอ้างของพระองค์ที่ว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ เป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ซึ่งเราพบในมัทธิว 27:41-42:

เช่นเดียวกันพวกหัวหน้าปุโรหิต บรรดาจารย์ และเหล่าผู้อาวุโส ก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า “เราช่วยคนอื่นให้รอดแต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้! เขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล! ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้สิแล้วเราจะเชื่อเขา (มัทธิว 27:41-42)

สิ่งที่ย้อนแย้งก็คือ พวกยิวต่อต้านพระเยซูด้วยข้ออ้างที่ว่าพระองค์เป็นผู้กระทำความผิดต่อพระเจ้าและสวมรอยเพื่อยึดบัลลังก์ แต่ในความเป็นจริง พวกเขากำลังปฏิเสธกษัตริย์เพียงองค์เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจจะช่วยพวกเขาให้รอดได้

นอกจากสาระสำคัญเรื่องความขัดแย้งแล้วสาระสำคัญด้านการสร้างสาวกก็เป็นประเด็นเน้นของมัทธวในบทสรุปเรื่องแผ่นดินสวรรค์ด้วย

การสร้างสาวก

กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว มัทธวเน้นให้รู้ว่าเป็นเรื่องยากเพียงใดที่จะติดตามพระเมสสิยาห์ผู้ยอมทนทรมาน ท่านเน้นประเด็นนี้โดยการรายงานถึงความล้มเหลวของสาวกของพระเยซูในช่วงเวลาสำคัญพันธกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ยูดาสทรยศพระองค์ ในมัทธว 26:14-16 และ 47-50 แล้วเขาก็ฆ่าตัวตายเพราะความล้มเหลวนี้ ใน 27:3-10 เปโตร ยากอบ และยอห์นต่างล้มเหลวที่จะเฝ้าอธิษฐานกับพระองค์ในสวนเกทเซมนี ใน 26:36-46 และเปโตรถึงกับปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระองค์ ใน 26:69-75 ท้ายที่สุดแล้ว สาวกทุกคนของพระเยซูต่างละทิ้งพระองค์ไป ใน 26:56

ความจริงก็คือ การติดตามพระเยซูอาจจะยากยิ่งนัก เราเชื่อในกษัตริย์ องค์พระเมสสิยาห์ที่ทรงทนทรมาน และพระองค์เรียกเราให้ทนทุกข์กับพระองค์ด้วย ถ้าเราสละชีวิตต่อพระองค์ ความน่าจะเป็นก็คือ เราจะประสบความยากลำบากและความทรมานเช่นเดียวกัน และเราก็จะถูกปล่อยลงให้หลงไปจากพระองค์ แผ่นดินสวรรค์นั้นยังมิได้มาสถาปนาอย่างเต็มบริบูรณ์ และด้วยเหตุนี้ จึงมีหลายแง่มุมของชีวิต

คริสเตียนที่ยังไม่สมบูรณ์อย่างที่เราจะเป็น

เราได้พิจารณาสาระสำคัญเรื่องความขัดแย้งและการสร้างสาวกแล้ว ต่อไป เราก็คงพร้อมที่จะศึกษาเรื่องชัยชนะของแผ่นดินสวรรค์

ชัยชนะ

สาระสำคัญเรื่องชัยชนะปรากฏชัดในการคืนพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ได้ปราบศัตรูทั้งสิ้นของประชากรของพระองค์ แม้กระทั่งความตาย และเราก็ได้เห็นสาระสำคัญเรื่องชัยชนะในคำกล่าวท้าย ๆ ของพระเยซู ก่อนที่พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ คำกล่าวสุดท้ายของพระเยซูที่บันทึกในพระกิตติคุณมัทธวพบได้ใน 28:18-20 ซึ่งมักถูกเรียกว่า “พระมหาบัญชา” นี่คือการบัญชาของพระเยซูต่อสาวกของพระองค์ โดยมอบหมายให้พวกเขาปฏิบัติพันธกิจเมื่อพระองค์ไม่ได้อยู่กับพวกเขาแล้ว และที่ควรค่าแก่การใส่ใจก็คือ คำบัญชาเริ่มขึ้นด้วยการที่พระคริสต์อ้างอย่างกล้าหาญว่า อุตธานภาพทั้งสิ้นในแผ่นดินของพระเจ้าถูกมอบแก่พระองค์แล้ว ให้เราฟังคำบัญชาของพระเยซูในมัทธว 28:18

พระเยซูทรงเข้ามาหาพวกเขาและตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลกทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มัทธว 28:18)

พระเยซูเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอ้างความยิ่งใหญ่ อุตธานภาพ และอำนาจทั้งปวงอย่างชอบธรรม แต่อย่างไรก็ตาม อำนาจของพระองค์มิได้มีไว้เพื่อทำลาย เพราะคืออุตธานภาพและความรัก เป็นอุตธานภาพที่มีแรงบันดาลใจจากความรัก และอุตธานภาพที่สื่อออกมาด้วยความรัก คืออย่างนี้ครับ ถ้าคุณมีเพียงแคความรัก คุณก็มีความรู้สึกที่ดี แต่บางทีคุณก็ไม่สามารถทำอะไรได้เพราะคุณไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งใด แต่ถ้าคุณมีแต่อำนาจโดยปราศจากความรัก คุณก็ทำลาย ฆ่า และเกลียดชัง

นี่คืออัจฉริยภาพของพระเจ้าที่นำความรักและอำนาจมาไว้ด้วยกัน
 “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์”
 พระองค์เป็นผู้เดียวที่สามารถอ้างอำนาจทั้งสิ้นได้อย่างชอบธรรม
 เพราะพระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่เคยดำเนินอยู่บนโลกนี้และไม่เคยทำบาป ไม่เคยโกหก ไม่เคยหลอกลวง
 พระองค์ยังเป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่หลังจากถูกฆ่าแล้ว เสียชีวิตแล้ว ถูกฝังแล้ว ก็ยังเป็นขึ้นมาใหม่
 พระองค์จึงเป็นพระเจ้าผู้คืนพระชนม์
 การคืนพระชนม์นั้นเป็นปฐมบทของยุคใหม่ของประวัติศาสตร์มนุษย์
 พระองค์กำลังนำความหวังมาสู่ประชาชาติต่าง ๆ คงนั้น
 แผ่นดินของพระเจ้ากำลังทำงานด้วยวิธีที่ทรงฤทธานุภาพ
 และนั่นคือพื้นฐานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปทั่วโลกและการสร้างสาวกจากประชาชาติต่าง ๆ
 โดยข้าพเจ้าเรียกสิ่งนี้ว่า “รากฐานอันยิ่งใหญ่”
 คุณไม่สามารถับพระมหาบัญชาได้โดยปราศจากรากฐานอันยิ่งใหญ่ จากนั้น
 พระองค์ก็สรุปด้วยพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” ดังนั้น
 พระเยซูคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้า คือกษัตริย์ คือผู้ปกครองที่มีอำนาจทั้งสิ้น และส่วนเรา เราเป็นสาวก เราสั่งสอน
 เราประกาศการปกครองของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์

—ดร. ปีเตอร์ คูชมิก

ฤทธานุภาพทั้งสิ้นเป็นของกษัตริย์ผู้ครอบครอง พวกยิวปฏิเสธพระองค์ พวกโรมันตรึงพระองค์บนกางเขน
 และคนเหล่านั้นล้วนล้อเลียนพระองค์ แต่หลุมฝังศพก็ไม่สามารถยับยั้งพระองค์ได้
 และการคืนพระชนม์ก็คือชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของกษัตริย์ระเมธสียาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ โดยทางพระองค์นั้น แผ่นดินสวรรค์ได้มาสู่โลกนี้
 และนี่เองคือข่าวประเสริฐในพระกิตติคุณ โดยมัทธว

เราได้สำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณโดยมัทธว รวมทั้งโครงสร้างและเนื้อหาแล้ว
 ตอนนี้เราก็พร้อมที่จะพิจารณาสาระสำคัญบางประการที่มัทธวเน้นย้ำ

สาระสำคัญ

ในบทเรียนตอนนี้ เราจะให้ความสนใจกับสาระสำคัญที่เด่นชัดสองประการที่มัทธวเน้นตลอดพระกิตติคุณของท่าน นั่นคือ
 แผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซู อันเป็นมรดกจากพันธสัญญาเดิม
 และประชากรของพระเจ้าที่พระเยซูกำลังนำแผ่นดินสวรรค์มามอบให้

เราจะเริ่มด้วยจุดเน้นของมัทธวเกี่ยวกับแผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซู อันเป็นมรดกจากพันธสัญญาเดิม

มรดกจากพันธสัญญาเดิม

จริง ๆ แล้วพระกิตติคุณมัทธวเป็นเรื่องราวอันน่าทึ่งเกี่ยวกับการที่พันธสัญญาเดิมคาดการณ์การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์นั้นสำคัญเพียงใด พระเยซูเสด็จเข้ามาในฉากของเรื่องนี้ และพระองค์เป็นชาวอิสราเอลที่บังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เสด็จลงไปยังอียิปต์ พระองค์ถูกกำหนดให้เผชิญการทดลองในถิ่นทุรกันดาร พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและได้เริ่มประกาศพระบัญญัติอีกครั้งหนึ่ง ภาพเหล่านี้ซึ่งเป็นตัวแทนของโมเสสคนใหม่ หรือชาวอิสราเอลที่ได้กำเนิดมาใหม่ ซึ่งมีแหล่งกำเนิดและทัศนคติอยู่ในพันธสัญญาเดิม เหตุผลก็คือ เมื่ออิสราเอลถูกเรียก เมื่ออิสราเอลถูกเลือกสรร โดยพระเจ้า การถูกเลือกนี้ไม่ได้เป็นแค่สิทธิพิเศษที่จะต้องชื่นชมยินดีเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติด้วย เพื่อเขาจะได้เป็นพรต่อประชาชาติทั้งปวง แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประวัติศาสตร์อันยาวนานที่เต็มไปด้วยความบาปและเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายของอิสราเอล ชนชาตินี้จึงไม่สามารถเป็นดังที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็น ทั้งต่อตนเองและต่อชาติอื่น ๆ ดังนั้น ตอนนี้เรามีพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า เป็นอิสราเอล ผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ปรากฏตัวในประวัติศาสตร์ และพระองค์เป็นตัวแทนของอิสราเอลในสิ่งที่อิสราเอลไม่สามารถกระทำเพื่อตนเองหรือประชาชาติอื่น ๆ ได้ และข้าพเจ้าคิดว่าประเด็นนี้ทำให้สิ่งที่เราอ่านนั้นมีเนื้อหาหนักแน่นและลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับว่าพันธสัญญาเดิมคาดการณ์พระเยซูคริสต์อย่างไร แทนที่จะเป็นการอ่านพบเกี่ยวกับพระองค์ในข้อนี้หรือข้อนั้น แต่คือประวัติศาสตร์ทั้งหมดของอิสราเอล คือการเลือกชนชาติอิสราเอล ความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงของอิสราเอลนั่นเองที่นำมาซึ่งการคาดการณ์การเสด็จมาของพระเยซู และมัทธวก็เลือกเน้นประเด็นนี้ โดยเฉพาะใน 5-6 บทแรกของพระกิตติคุณของท่าน

—ดร. มาร์ค จิกินเลียต

เหนือสิ่งอื่นใด

เรื่องราวของพระกิตติคุณเกี่ยวข้องกับการที่พระเจ้าผูกพันพระองค์กับประชากรของพระองค์ด้วยสายใยแห่งความรักอันไม่มีวันขาด เป็นความสัจซื่อของพระองค์ในการรักษาคำสัญญาที่ว่าพระองค์จะสถิตกับพวกเขา และให้การอวยพระพร ด้วยเหตุนี้ มัทธวจึงบอกประชากรของพระเจ้าในรุ่นของท่านว่าพวกเขายังคงสามารถวางใจในพระสัญญาอันมีมาแต่โบราณได้ และพวกเขายังคงสามารถเชื่อว่าพระเจ้ากำลังทำงานในช่วงเวลาของเขาโดยผ่านองค์พระเยซูคริสต์ และด้วยเหตุนี้เช่นกัน มัทธวจึงมั่นใจอย่างยิ่งในการอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมเสมอ เพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างและพันธกิจของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ คือองค์พระเยซูคริสต์

เราจะสำรวจอย่างสังเขปถึงห้าวิธีที่มัทธวใช้เพื่อแสดงให้เห็นแผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซู ในฐานะมรดกจากพันธสัญญาเดิม 1) การที่มัทธวหยิบยกและอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิม; 2) การที่ท่านเน้นเรื่องแผ่นดินสวรรค์; 3) การที่ท่านบรรยายถึงพระเยซูในฐานะพระ

เมสสิยาห์ ผู้ทรงเป็นกษัตริย์; 4) ความขัดแย้งของพระเยซูกับผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อ; และ 5)

ความอ้อมพระทัยและความอ่อนสุภาพของพระเยซู เราจะเริ่มด้วยการศึกษาข้อความที่มัทธวหยิบยกหรืออ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิม

ข้อความที่ถูกหยิบยกและอ้างอิง

มัทธวหยิบยกข้อความจากพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้งกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนใด นักวิชาการได้แย้งกันเรื่องจำนวนที่แน่ชัดของข้อความที่มัทธวหยิบยกจากพันธสัญญาเดิม แต่มัทธวทำเช่นนั้นอย่างน้อย 40 ครั้งแน่นอน และอ้างอิงพันธสัญญาเดิมอีกหลายครั้ง

ยุทธวิธีหนึ่งที่มัทธวมักใช้ ก็คือการใช้วลีที่ว่า “เพื่อให้สำเร็จตาม ...” มัทธวใช้วลีนี้เพื่อสร้างความกระจ่างให้การเชื่อมโยงระหว่างพันธสัญญาเดิมและเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซู

เพื่อเป็นตัวอย่าง ลองฟังสิ่งที่มัทธวเขียนในมัทธว 8:17:

การนี้เป็นจริงตามที่ได้อ้างไว้ผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า
“พระองค์ทรงรับความอ่อนแอทั้งหลายของเราและแบกรับโรคต่างๆ ของเราไว้” (มัทธว 8:17)

ก่อนที่จะถึงข้อความที่หยิบยกจากพันธสัญญาเดมนี้นี้ มัทธวได้รายงานถึงการที่พระเยซูได้รักษาคนป่วยมากมาย แต่ท่านไม่ต้องการให้ผู้ผู้อ่านมองว่าพระเยซูเป็นเพียงผู้รักษาโรคเท่านั้น ตรงกันข้าม ท่านต้องการให้ผู้คนรู้ว่าการที่พระเยซูรักษาคอนป่วยนั้นก็เพื่อทำให้พระสัญญาในพันธสัญญาเดิมสำเร็จนั่นเอง

สิ่งที่สำคัญจากมุมมองของมัทธว และข้าพเจ้าอยากย้ำว่าควรเป็นมุมมองของเราด้วยก็คือ ในพระเยซูก็คือการสำแดงของแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ซึ่งประชาชนได้ตั้งความหวังและรอคอยมาตลอด ดังนั้นไม่จำเป็นว่าพวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ที่จะมากระทำให้คำพยากรณ์จุดใดจุดหนึ่งบนแผ่นดินที่ประวัติศาสตร์ให้สำเร็จ แต่พวกเขาถวิลหาเสรีภาพ การปลดปล่อย การฟื้นฟู และความรอด และพันธสัญญาเดิมก็สอนพวกเขาว่า เมื่อแผ่นดินของพระเจ้ามาถึง จะมีผู้หนึ่งโดยเฉพาะที่จะประกาศถึงแผ่นดินนั้น ผู้นั้นก็คือพระเมสสิยาห์ และหลังจากที่พระองค์ได้ประกาศถึงแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว การครองราชย์ของพระเจาก็จะเริ่มดำเนินขึ้น และการฟื้นฟู ความรอด และพระพรทั้งปวงที่สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม ก็จะเริ่มเกิดผล ดังนั้นอัครทูตโดยทั่วไป และโดยเฉพาะมัทธว

ไม่ได้เพียงแค่นั่งลงพร้อมกับแผนภูมิบนตักของตนเองและรอคอยว่าใครจะทำให้คำพยากรณ์เหล่านั้นสำเร็จ แต่เขาได้เห็นบุคคลผู้หนึ่ง และพันธกิจ บุคลิกภาพ คำสอน และทุกสิ่งของบุคคลผู้นี้ได้สำแดงถึงแผ่นดินของพระเจ้า จริง ๆ แล้ว แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในพระเยซู ไม่ใช่เพียงแต่ถูกประกาศโดยพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์นำแผ่นดินนั้นมา ด้วยเหตุนี้ จากประสบการณ์ที่มีกับอุทธานุภาพ คำสอน และพันธกิจของพระเยซู พวกอัครทูต ซึ่งรวมถึงมัทธวด้วย

ก็ย้อนกลับไปศึกษาพันธสัญญาเดิมเพื่อจะเข้าใจว่าพระเยซูนั้นถูกคาดหวังล่วงหน้าไว้แล้วในพันธสัญญาเดิมอย่างไร และเมื่อพวกเขาอ่านพันธสัญญาเดิมจากจุดยืนที่มีประสบการณ์กับพระเยซู

พวกเขาก็พบว่าพันธสัญญาเดิมนั้น ความจริงแล้ว ก็เป็นพยานถึงพระองค์
และพระองค์เท่านั้นโดยเฉพาะ ฉะนั้น เมื่อเราอ่านพันธสัญญาเดิม
เราจึงไม่เพียงแต่อ่านด้วยแว่นขยายที่ช่างอัญมณีใช้เท่านั้น
แต่เราอ่านเพื่อคาดหวังที่จะได้พบกับองค์พระคริสต์เอง ผู้ซึ่งเป็นบุคคลเอกแห่งพระกิตติคุณ
เมื่อพระองค์เสด็จมาในฐานะพยานและในฐานะพระองค์ผู้มีแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในตัวของพระองค์
อง —ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโด

วิธีที่สอง ที่มัทธิวใช้นั้นถึงมรดกแห่งพันธสัญญาเดิมของพระเยซู เห็นได้ในการกล่าวเน้นถึงเรื่องแผ่นดินสวรรค์

แผ่นดินสวรรค์

ในพันธสัญญาเดิม

พระเจ้าสัญญาว่าพระองค์จะอวยพรคนของพระองค์และพระพรนั้นจะมาสู่พวกเขาโดยผ่านทางบุตรของวงศ์วานดาวิด มัทธิวประกาศว่า
พระพรแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในพระเยซูก็คือการที่พระสัญญาในสมัยโบราณได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว

และในพระกิตติคุณมัทธิว พระเยซูเองก็มักเตือนความจำของประชาชนในเรื่องนี้ พระองค์สอนเป็นประจำว่า
พระเจ้าทรงสวดชื่อต่อพระสัญญาแห่งแผ่นดินของพระองค์ ตามที่กล่าวไว้ในพันธสัญญาเดิม
นี่คือวิธีที่พระเยซูสามารถนำเสนอแผ่นดินของพระองค์ว่าเป็นข่าวประเสริฐ ต่อให้ต้องมาคู่กับการทนทรมาน
และต่อให้พระองค์มิได้กระทำทุกอย่างตามคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมก็ตาม
พระเยซูยังให้คนของพระองค์วางใจในพระวจนะของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมมากพอที่จะเชื่อว่า ในที่สุดแล้ว
พระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ได้เริ่มต้นไว้ให้สำเร็จ และเชื่อว่าในที่สุด
พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อกระทำทุกพระสัญญาของพระเจ้าให้สำเร็จ

จริง ๆ แล้ว ความมั่นใจเช่นนี้ในภาพของแผ่นดินสวรรค์ในพันธสัญญาเดิม
ก็คือพื้นฐานที่พระเยซูใช้เพื่อเรียกร้องให้ผู้ติดตามพระองค์ยอมเชื่อฟังและวางใจในพันธสัญญาเดิม
ซึ่งคือพื้นฐานที่พระองค์ใช้เพื่อสอนพวกเขาให้รักและปรนนิบัติซึ่งกันและกัน ในฐานะพลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ความรู้ที่ว่าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทรงควบคุมเหนือทุกสิ่งในประวัติศาสตร์
และทรงสวดชื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ ควรเป็นแรงบันดาลใจสำหรับคนของพระองค์ในทุกยุคสมัย รวมถึงยุคของเราด้วย
ที่จะวางใจว่าพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์ยังคงเป็นจริงอยู่ ความรู้เช่นนี้ควรบันดาลใจให้เราเชื่อว่า
วันหนึ่งพระเจ้าก็จะกระทำทุกสิ่งให้ใหม่และถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง และความรู้เช่นนี้ควรทำให้เรามีความเข้มแข็งและอดทน
เมื่อเราอดทนรอให้พระเจ้านำแผ่นดินของพระองค์ลงมาพร้อมสง่าราศีอันไพบูลย์

วิธีที่สามที่มัทธิวใช้เพื่อเน้นย้ำเรื่องแผ่นดินสวรรค์ และข่าวประเสริฐของพระเยซูในฐานะมรดกจากพันธสัญญาเดิม
ได้แก่การยืนยันว่าพระเยซูก็คือพระเมสสิยาห์ องค์กษัตริย์ที่คนคาดหวังนั้นเอง

พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์

เราได้กล่าวถึงประเด็นนี้ในตอนต้นของบทเรียนแล้ว เมื่อเราอภิปรายลำดับวงศ์ของพระเยซู และเราก็ได้เห็นจากการที่มัทธวใช้คำว่า “บุตรของดาวิด” เพื่อหมายถึงพระเยซู บ่อยครั้งกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่นใช้ร่วมกันเสียอีก นอกจากนั้น มัทธวยังใช้อีกหลายคำที่แสดงถึงราชศักดิ์เมื่อกล่าวถึงพระเยซู ซึ่งรวมถึง “กษัตริย์ของชาวยิว” “กษัตริย์ของอิสราเอล” “กษัตริย์ของพวกท่าน” และ “กษัตริย์” เฉย ๆ ยิ่งกว่านั้น บางข้อที่ปรากฏคำราชศักดิ์ที่มัทธวใช้เพื่อกล่าวถึงพระเยซู ก็มิได้ปรากฏในพระกิตติคุณอื่นใดเลย

ตัวอย่างเช่น มัทธวกล่าวถึงคำถามของโหราจารย์นี้ ในบทที่ 2:2:

“ผู้ที่มาบังเกิดเป็นกษัตริย์ของชาวยิวนั้นอยู่ที่ไหน?

เราได้เห็นดาวของพระองค์เมื่อเรายืนอยู่ที่ตะวันออกจึงมาเพื่อนมัสการพระองค์” (มัทธว 2:2)

ไม่มีพระกิตติคุณเล่มอื่นใดมีข้อความเช่นนี้ หรือการเน้นอย่างชัดเจนเช่นนี้เกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของพระเยซูคริสต์

วิธีที่ดี ที่มัทธวใช้เพื่อเน้นเรื่องแผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซูในฐานะมรดกจากพันธสัญญาเดิม ซึ่งเราจะอภิปรายกัน ได้แก่ความขัดแย้งของพระเยซูกับผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อ

ผู้นำชาวยิวที่ไม่เชื่อ

ผู้อ่านพระกิตติคุณมัทธวยุคแรกอาจมีแนวโน้มที่จะคิดว่า ความขัดแย้งของพระเยซูกับผู้นำหลายคนในอิสราเอลพิสูจน์ว่าพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์ เพื่อให้แน่ใจว่าคนเหล่านั้นจะไม่มีความคิดเช่นนี้ มัทธวจึงกล่าวอย่างชัดเจนว่า พระเจ้ากำลังรักษาพระสัญญาของพระองค์โดยผ่านทางพระเยซู ถึงแม้ว่าผู้นำชาวยิวจะไม่เชื่อเช่นนั้นก็ตาม

ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเยซูปฏิเสธคำสอนของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ พระองค์แก้ไขมุมมองของคนเหล่านั้นเกี่ยวกับการอดอาหาร ในมัทธว 9:14-17; เกี่ยวกับวันสะบาโต ใน 12:1-13; และเกี่ยวกับการล้างมือ ใน 15:1-20. และเนื้อหาส่วนใหญ่ของคำเทศนาบนภูเขา โดยเฉพาะใน 5:17-48 แสดงถึงข้อแตกต่างระหว่างมุมมองของชาวยิวเกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้าและการที่พระเยซูทำให้พระบัญญัตินั้นสำเร็จเป็นจริง

เอาล่ะ บางครั้งคนก็เกิดความสงสัยเมื่อพระเยซูกล่าวว่า “ท่านเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า ... แต่เราบอกเจ้าว่า ...” ในคำเทศนาบนภูเขา ว่าเป็นการที่พระเยซูกำลังค้านสิ่งที่กล่าวไว้ในพันธสัญญาเดิม แต่ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีที่ชัดเจนที่สุดที่จะอ่านพระวจนะตอนนี้ก็คือ พระเยซูกำลังหักล้างแนวทางบางอย่างที่พวกอัครสาวกและพวกธรรมาจารย์ตีความพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิม — ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้จริง ๆ มาตลอดทุกยุคสมัย และสิ่งที่พระเยซูกำลังทำก็คือการวางพระองค์ในฐานะผู้มีสิทธิอันชอบธรรมที่จะตีความพระบัญญัติของพระเจ้า และนำสิ่งที่เขียนไว้ในพระบัญญัติของพระเจ้าไปประยุกต์ใช้กับผู้ฟังในสมัยนั้น

—ดร. ไชมอน ไวบ์รต์

เมื่อพระเยซูกล่าวในคำเทศนาบนภูเขาโดยใช้วลีที่ว่า “ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้ว่า ... แต่เราบอกเจ้าว่า ...”

พระองค์ไม่ได้กำลังบอกว่าพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมนั้นกำลังถูกทำให้เป็นโมฆะ แท้จริงแล้วพระองค์กล่าวตรงกันข้ามอย่างค่อนข้างชัดเจนว่า “เรามาเพื่อทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์” แต่สิ่งที่พระเยซูกำลังทำก็คือ พระองค์ใช้เทคนิค “ธรรมาธิบาย” ที่เป็นที่ยอมรับกันดี อันเป็นสิ่งที่พวกธรรมาจารย์ใช้เช่นกันเพื่อกล่าวถึงอำนาจของพวกเขาในการสอนพระบัญญัติ “เจ้าเคยได้ยินหลายคนในประเพณีของเราว่าถึงสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับการสอนพระบัญญัติ แต่เราบอกแก่เจ้าว่า ...” และนั่นมาพร้อมกับสิทธิอำนาจในปัจจุบัน เป็นสิทธิอำนาจที่เพิ่มขึ้นมา และด้วยเหตุนี้ พระเยซูกำลังสถาปนาสิทธิอำนาจของพระองค์ในการสอน ด้วยการใช่วิธีการสอนอันเป็นที่รู้จักอย่างดีนี้—ไม่ใช่เพื่อล้มล้างพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิม แต่เพื่อกล่าวถึงสิ่งที่สำคัญยิ่งในเชิงศาสนาและคริสตศาสนา สิ่งที่พระเยซูกำลังบอกก็คือ “เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่จะต้องตีความพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมโดยอิงความสัมพันธ์กับเราและคำสอนของเราเกี่ยวกับพระบัญญัติ”

—ดร. เกร็ก เพอร์รี

ไม่เลย พระเยซูไม่ได้คัดค้านพันธสัญญาเดิม แต่หนึ่งในสาระสำคัญที่เราเห็นในพระกิตติคุณมัทธวก็คือ พระเยซูเป็นโมเสสคนใหม่ และพระองค์ก็อยู่เหนือโมเสส ดังนั้น เราจึงมีการเปิดเผยในพันธสัญญาเดิมที่ประทานมาทางโมเสส อันเป็นพระวจนะที่ทรงสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่พระเยซูยืนอยู่ในฐานะผู้มีอำนาจสูงสุดที่จะตีความพระบัญญัติ เนื้อหามากมายที่เราเห็นในคำเทศนาบนภูเขาเป็นตัวแทนของการตีความที่แม่นยำของสิ่งที่โมเสสต้องการสื่อ ดังนั้น พระเยซูไม่ได้ล้มล้างพระบัญญัติที่ว่า “อย่าฆ่าคน” พระองค์เพียงแค่อธิบายให้เราเข้าใจว่า มาตรฐานนั้นเริ่มในจิตใจของเราที่มีความโกรธ อยากให้เราจำไว้ว่าพระวจนะตอนนั้นเริ่มต้นอย่างไร พระเยซูกล่าวว่า “เราไม่ได้มาเพื่อล้มล้างพระบัญญัติ แต่เพื่อทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์” ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าหมายถึงการที่จะต้องตีความพระบัญญัติอย่างถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่พระเยซูกำลังโต้แย้ง ณ จุดนี้ก็คือ จริง ๆ แล้ว พระองค์ทำให้เจตนารมณ์อันแท้จริงของพระบัญญัติสำเร็จเป็นจริง พระบัญญัติจะต้องถูกตีความโดยอิงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ และการสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ และพันธกิจของพระองค์ เมื่อเราเข้าใจพระองค์ในแนวทางนี้ เราก็ตระหนักว่าพระเยซูไม่ได้ล้มล้างพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิม หากแต่ทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์

—ดร. โรมัส ชไนเนอร์

พระเยซูได้กระทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ตามพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริงอย่างแท้จริง แต่ชาวอิวามาภายใต้พระองค์เพราะความคาดหวังของเขาไม่สอดคล้องกับพันธสัญญาเดิมอย่างเต็มที่ และความเข้าใจผิดของพวกเขาเป็นข้อควรระวังสำหรับทุกคนที่พยายามจะติดตามพระเยซู โดยเตือนเราว่าเป็นเรื่องง่ายเหลือเกินที่เราจะปล่อยให้ความคิด ความเข้าใจเรื่องงานของพระเจ้า มาบดบังการมองเห็นของเรา รวมทั้งเตือนไม่ให้เรานำข้อจำกัดของมนุษย์มากำหนดว่าพระเจ้าสามารถกระทำได้บ้าง แต่ให้เรายอมให้พระองค์เป็นผู้นิยามความหวังและความคาดหวังของเรา

วิธีที่ท่ามัทธวใช้เพื่อเน้นความเป็นมรดกตามพันธสัญญาเดิมของพระเยซู
เห็นได้ชัดเจนในการที่ท่านบรรยายถึงความถ่อมตนและความอ่อนสุภาพของพระเยซู

ความถ่อมตนและความอ่อนสุภาพ

ชาวยิวในช่วงเวลาของพระเยซูเข้าใจอย่างถูกต้องว่า ตามที่พันธสัญญาเดิมกล่าวนั้น
พระเจ้าจะส่งนักรบผู้เกรียงไกรมาปลดปล่อยคนของพระองค์ แต่มัทธวเน้นว่า การปลดปล่อยอันทรงฤทธานุภาพของพระเจ้านั้น
มีรากฐานอยู่ในพระเมตตาอันอ่อนสุภาพที่พระองค์มีสำหรับคนของพระองค์ และท่านได้ย้ำประเด็นนี้โดยการอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิม

ตัวอย่างเช่น ในมัทธว 11:29 พระเยซูเชื้อเชิญผู้ที่แบกภาระหนักด้วยถ้อยคำต่อไปนี้:

จงรับแอกของเราแบกไว้และเรียนรู้จากเราเพราะเราสุภาพและถ่อมใจแล้วจิตวิญญาณของท่านจะพักสงบ
(มัทธว 11:29)

ในข้อนี้ พระเยซูหยิบยกถ้อยคำจากเยเรมีย์ 6:16 เพื่อพิสูจน์ว่าพระเมสสิยาห์จะประทานการพักสงบแก่คนของพระองค์

ในทำนองเดียวกัน ในมัทธว 12:15-21 มัทธวกล่าวถึงพันธกิจการรักษาด้วยพระเมตตาของพระเยซู และหยิบยกอิสยาห์ 42:1-4
มาอธิบายสิ่งที่พระเยซูกำลังกระทำ

ลองฟังว่ามัทธวบรรยายพระเยซูอย่างไรในบทที่ 12:19-20:

เขาจะไม่วิวาทหรือส่งเสียงร้องจะไม่มีผู้ใดได้อันเสียงของเขาที่ถนน ไม่อื้อซ่าแล้วเขาจะไม่หักและได้ตะเกียงที่รับห
รีเขาจะไม่ดับจนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมไปสู่ชนชาติ (มัทธว 12:19-20)

พระเยซูไม่ใช่กษัตริย์นักรบที่หัวหาญตามที่ชาวยิวหลายคนกำลังคาดหวังให้นำพวกเขาทำศึกกับอาณาจักรโรมัน
ตรงกันข้าม พระองค์อ่อนสุภาพและเปี่ยมด้วยพระเมตตา

เพื่อให้สอดคล้องกับพันธสัญญาเดิม มัทธวนำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ผู้พิชิตและอาจารย์ผู้มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า
ในขณะเดียวกัน มัทธวก็เน้นว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ผู้ถ่อมใจและเมตตา
เสียงเรียกให้ติดตามพระเยซูในชีวิตและพันธกิจของเราที่ทำให้เราได้ว่าความจริงด้วยความเมตตา
ในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง

มัทธวเน้นการที่แผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซูเป็นมรดกจากพันธสัญญาเดิมในหลากหลายวิธี ในขณะเดียวกัน
ท่านก็กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูได้กระทำให้ความคาดหวังแต่ครั้งโบราณสำเร็จเป็นจริงด้วยวิธีการอันเหนือความคาดหวังของคนทั่วไป
แต่ข่าวประเสริฐหรือพระกิตติคุณก็คือ พระองค์ได้กระทำในทุกสิ่งสำเร็จเป็นจริง อาณาจักร พระบัญญัติ และโดยเฉพาะองค์กษัตริย์เอง
ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงทั้งสิ้น เมื่อพระเยซูนำแผ่นดินสวรรค์ลงมาสู่โลกนี้

เราได้ศึกษาการที่แผ่นดินและข่าวประเสริฐของพระเยซูเป็นมรดกจากพันธสัญญาเดิมแล้ว
ต่อไปเราก็พร้อมที่จะพิจารณาสาระสำคัญเกี่ยวกับคนของพระเจ้า

คนของพระเจ้า

ในพระกิตติคุณมัทธว เช่นเดียวกับส่วนอื่นทั้งสิ้นในพระคัมภีร์ คนของพระเจ้าคือผู้ที่พระเจ้าเป็นเจ้าของ เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรักษาไว้ในฐานะสิ่งที่มีค่าสูงยิ่งของพระองค์ และเป็นประชากรพิเศษที่พระเจ้าปกครองในฐานะกษัตริย์ และคนของเจ้ามิได้มีเพียงสัมพันธภาพโดยตรงกับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังมีสัมพันธภาพใกล้ชิดกับคนอื่นทุกคนที่เป็นของพระองค์ด้วย

เราจะสำรวจสาระสำคัญของเรื่องคนของพระเจ้าในสามประการ หนึ่ง เราจะดูที่การที่มัทธวระบุว่าคนของพระเจ้าก็คือคริสตจักร สอง เราจะศึกษาอีกหนึ่งคำที่มัทธวใช้ ได้แก่ “ครอบครัวของพระเจ้า” และสาม เราจะพิจารณาการที่พระเยซูทรงเรียกคนของพระเจ้า เราจะเริ่มต้นด้วยแนวคิดที่ว่า คริสตจักรคือคนของพระเจ้า

คริสตจักร

ในพันธสัญญาเดิม อิสราเอลคือคนของพระเจ้า แต่ในพันธสัญญาใหม่ คนของพระเจ้าถูกเรียกกันมากที่สุดว่า “คริสตจักร” คำว่าคริสตจักรในปัจจุบันถูกแปลมาจากคำในภาษากรีก “เอเคเลสเซีย” (ekklēsia) ในพระกิตติคุณมัทธว ในพันธสัญญาเดิมฉบับที่ถูกแปลมาเป็นภาษากรีก (เซปตวาจินท์—Septuagint) คำว่า “เอเคเลสเซีย” ถูกแปลมาจากคำภาษาฮีบรู “คาฮาล” (qahal) ซึ่งพันธสัญญาเดิมฉบับภาษาฮีบรูปกติแล้วใช้เพื่อหมายถึงชุมนุมชนหรือการรวมตัวกันของประชากรอิสราเอล การที่ความหมายของคำศัพท์เปลี่ยนไป—จาก “ชุมนุมชน” ของชาวอิสราเอล มาเป็น “คริสตจักร” ของคริสเตียน—แสดงให้เห็นว่าทั้งพระเยซูและมัทธวเห็นว่าคริสตจักรของคริสเตียนก็คือสิ่งที่ต่อเนื่องมาจากชุมนุมชนของชาวอิสราเอล

ให้เราพิจารณาการใช้คำภาษาฮีบรู “คาฮาล” หรือ “ชุมนุมชน” ในพันธสัญญาเดิม ประชากรอิสราเอลถูกกล่าวถึงในฐานะเป็น “ชุมนุมชน” ในเลวีนิติ 16:23; กันดารวิถี 16:47; ผู้วินิจฉัย 20:2; และสดุดี 22:22 จริง ๆ แล้ว การรวมตัวกันของคนของเจ้ามีความสำคัญอย่างยิ่งในพันธสัญญาเดิม ถึงขนาดที่คำนี้กลายเป็นหนึ่งในชื่อที่ผู้เผยพระวจนะโยเอลใช้เพื่อระบุถึงชาวอิสราเอล เมื่อท่านพยากรณ์ว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการฟื้นฟูในยุคสุดท้าย ท่านได้ประกาศในโยเอล 2:16 ว่า:

จงรวบรวมประชาชนชำระให้เป็นที่ประชุมอันบริสุทธิ์ (โยเอล 2:16)

ในข้อนี้ ในต้นฉบับภาษาฮีบรู คำที่ถูกแปลว่า “ชุมนุมชน” ก็คือ “คาฮาล” แต่ในฉบับ “เซปตวาจินท์” ในภาษากรีก คำที่ใช้ก็คือ “เอเคเลสเซีย” ซึ่งเป็นคำที่ปกติแปลว่า “คริสตจักร” ในพันธสัญญาใหม่

มัทธวใช้ถ้อยคำในลักษณะเดียวกันเมื่อท่านรายงานคำกล่าวเหล่านี้ของพระเยซู ในมัทธว 16:18:

เราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราและประตูแดนมรณะจะเอาชนะคริสตจักรนั้น ไม่ได้เลย (มัทธว 16:18)

ในข้อนี้ พระเยซูใช้คำพยากรณ์ของโยเอล เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้น ซึ่งหมายถึง “คาฮาล” หรือชุมนุมชนของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ในยุคสุดท้าย

พระเยซูได้กล่าวในพระกิตติคุณมัทธวว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์

ข้าพเจ้าคิดว่าจุดเริ่มต้นที่ดีก็คือ การจดจำว่า คำที่ใช้สำหรับคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ภาษากรีก หรือ “เอเคลเซีย” นั้น

แท้จริงแล้วก็คือคำภาษากรีกที่ใช้เพื่อสื่อความหมายของแนวคิดในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับชุมนุมชน
คนของพระเจ้า หรือ “คาฮาล”

เพื่อบ่งบอกว่าคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ก็คือสิ่งที่ต่อเนื่องมาจากชุมนุมชนในพันธสัญญาเดิม
หรือชุมนุมชนของประชากรของพระเจ้านั่นเอง

—ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด

เราได้เห็นแล้วว่า เหตุการณ์ในมัทธว 16

เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่มีการต่อต้านคำประกาศของพระเยซูว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์กำลังรุนแรงขึ้น
และการต่อต้านนี้เป็นหนึ่งในเหตุผลที่พระเยซูหนุนใจสาวกของพระองค์ด้วยการอ้างอิงย้อนไปถึงชุมนุมชนอิสราเอล
พระองค์ต้องการให้สาวกมีความเชื่อมั่นในแผนการของพระองค์ที่จะสร้างชุมนุมชนแห่งพระเมสสิยาห์ หรือคริสตจักรนั่นเอง

คำกล่าวของพระเยซูบอกชัดเจนเช่นกันว่าคริสตจักรนั้นเป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของเปโตร และไม่ใช่ของอิสราเอล
คริสตจักรนั้นไม่ใช่สถาบันแบบประชาธิปไตยที่สมาชิกเป็นเจ้าของ แต่เป็นคริสตจักรของพระเมสสิยาห์
นี่เป็นประเด็นที่มัทธวประกาศไว้แล้วในบทนำของพระกิตติคุณของท่าน เมื่อท่านรายงานคำพูดของทูตสวรรค์ที่มาถึงโยเซฟ

ให้เราฟังบันทึกของมัทธวในบทที่ 1:21:

จงตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่าเยซู เพราะว่าพระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากบาปทั้งหลายของเขา”
(มัทธว 1:21)

ในข้อนี้ ก่อนพระเยซูประสูติ ทูตสวรรค์ให้ความมั่นใจกับโยเซฟว่า บุครที่อยู่ในครรภ์ของมารีย์ คือ พระเมสสิยาห์
ซึ่งคนของพระเจ้าทั้งสิ้นเป็นของพระองค์ พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา และพวกเขาก็เป็นประชากรของพระองค์

ดังนั้น เราจึงไม่ใช่เพียงผู้ติดตามพระเยซูอย่างโดดเดี่ยว เดี่ยวดาย
แต่เราเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นพระกายที่ถูกสร้างใหม่
ที่พระองค์ได้นำมาโดยผ่านการคืนพระชนม์จากความตายและโดยการที่พระองค์ได้ประทานพระวิญญาณ
ของพระองค์แก่เรา ในฐานะพระวิหารใหม่ของพระองค์ ดังนี้
เราจึงเป็นการดำรงอยู่ของแผ่นดินของพระเจ้าในคริสตจักร
ที่ซึ่งประชากรสามารถพบความเมตตาและการให้อภัย และยังพบการจัดเตรียมในสิ่งที่พวกเขาขาด
รวมทั้งการอยู่เคียงข้างในยามที่พวกเขาโดดเดี่ยว ดังนั้น
คริสตจักรก็คือประสบการณ์ล่วงหน้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่
ซึ่งวันหนึ่งก็จะประจักษ์แก่ตาของสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

—ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด

เมื่อคนของพระเจ้าอยู่ภายใต้ความกดดัน เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตคุกคามและทำให้ตกต่ำ

เมื่อต้องประสบกับความมืดมิดที่ปกคลุมรอบตัว พระเยซูตรัสว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเรา เราจะสร้างชุมชนแห่งพระเมสสิยาห์ของเรา” พระองค์ให้ความมั่นใจแก่เราว่า พระองค์เป็นกษัตริย์ของเรา พระองค์เตรียมผลประโยชน์ที่ดีที่สุดสำหรับเราตามพระคำของพระองค์ และแน่นอนพระองค์จะกอบกู้และอวยพรเราในบั้นปลาย สิ่งเหล่านี้อาจไม่ได้เกิดขึ้นในชีวิตนี้ แต่จะเกิดขึ้น ซึ่งเรามั่นใจได้อย่างแน่นอน

นอกเหนือจากการบรรยายถึงคนของพระเจ้าในฐานะคริสตจักรแล้ว มัทธียังกล่าวถึงคนเหล่านั้นว่าเป็นครอบครัวของพระเจ้าด้วย

ครอบครัวของพระเจ้า

พระกิตติคุณมัทธิวใช้ภาษาที่สะท้อนความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่น “บิดา” “บุตรชาย” “พี่น้องชาย” มากกว่า 150 ครั้ง เพื่อบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างคนของพระเจ้ากับพระองค์เองและกับคนอื่น ๆ ผู้เขียนพระกิตติคุณอีกคนเดียวกันที่ใช้นิยามสะท้อนความสัมพันธ์ในครอบครัวบ่อยครั้งเท่า ๆ กับมัทธีว ก็คือยอห์น แต่เมื่อยอห์นใช้ภาษาลักษณะนั้น ท่านกำลังกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูและพระบิดาของพระองค์ในสวรรค์เป็นหลัก

แต่ในทางตรงกันข้าม มัทธีวใช้ภาษาลักษณะนี้เพื่อกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและคนของพระองค์ เพราะท่านกำลังเน้นถึงครอบครัวของพระเจ้า และโดยวัตถุประสงค์หลักแล้ว มัทธีวใช้คำศัพท์ลักษณะนี้เพื่อนำมาสู่การดูแลและการปกป้องที่พระเจ้าสำแดงต่อบรรดาบุตรของพระองค์

ตัวอย่างเช่น ในมัทธีว 6:4 พระเยซูกล่าวถึงการที่พระเจ้าดูแลคนของพระองค์ดังต่อไปนี้:

แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นสิ่งที่ท่านทำเป็นการลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน (มัทธีว 6:4)

และพระองค์ใช้ภาษาแบบเดียวกันอีกครั้งในข้อ 6 และอีกครั้งหนึ่งในข้อ 18 ประเด็นของพระองค์ก็คือ พระเจ้าทรงห่วงใยบรรดาบุตรของพระองค์ และตั้งใจที่จะหนุนใจและจัดเตรียมสิ่งจำเป็นเพื่อพวกเขา

และเมื่อพระเยซูสอนบรรดาสาวกให้อธิษฐาน พระองค์เกริ่นนำคำสอนในมัทธีว 6:8 โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า:

พระบิดาของท่านทรงทราบว่าท่านต้องการอะไรก่อนที่ท่านจะทูลขอต่อพระองค์ (มัทธีว 6:8)

เราสามารถมั่นใจว่าพระเจ้าจะอวยพรพระพรเรา และพระองค์จะฟังคำอธิษฐานของเรา เนื่องจากเรารู้ว่าพระองค์เป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก

ข้าพเจ้าสอนเรื่องการเสริมสร้างฝ่ายจิตวิญญาณ และหนึ่งในหลาย ๆ สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวเกี่ยวกับคำอธิษฐานของพระเยซูก็คือ เราเริ่มคำอธิษฐานโดยยอมรับว่า ในเวลาเดียวกัน มีคนอื่นอีกล้าน ๆ คนกำลังอธิษฐานด้วย หนึ่งในเหตุผลที่เราเรียกพระเจ้าว่า “พระเจ้า” ก็คือ พระเจ้าสามารถรับฟังแต่ละคำอธิษฐานเหล่านั้นและจัดการกับคำอธิษฐานทั้งปวง ราวกับว่าแต่ละคำอธิษฐานเป็นเพียงหนึ่งเดียวที่กำลังวิงวอนขอความสนใจจากพระองค์ในช่วงเวลานั้น แต่นั่นนำเราเข้าสู่สามัญธรรมอันบริสุทธิ์ ให้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งแผ่นดินสวรรค์ และแน่นอนทันทีหลังจากนั้น

พระเยซูก็ใช้คำว่า “พระบิดา” ฉะนั้น ไม่ว่าข้าพเจ้าจะเป็นใครหรืออยู่ที่ใดในการอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้ากำลังเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้อยู่ในฐานะ “พ่อ” (Abba) เราเข้าไปใกล้พระเจ้าในฐานะ “พระบิดา”

และหากใครสักคนในประเทศโปแลนด์กำลังเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” และข้าพเจ้าก็กำลังเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา”

ในประเทศสหรัฐ นั่นก็หมายความว่าเราเป็นพี่น้องกัน ถ้าเรามีพระบิดาองค์เดียวกัน เราก็เป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกัน

ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่ามัทธิวเข้าถึงประเด็นนี้อย่างทรงพลัง โดยใช้ความหมายของแผ่นดินสวรรค์

ซึ่งท่านกล่าวถึงครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เป็นชีวิตแห่งการอธิษฐานต่างหากที่จะนำเราเข้าสู่การตระหนักรู้ว่า

ในวินาทีนั้นที่เราถ่อมอธิษฐาน เราถ่อมอธิษฐานพร้อมกับคนอื่นมากมายที่กำลังกล่าวในสิ่งเดียวกับที่เราถ่อมกล่าว

และเมื่อเขาพูดสิ่งเดียวกับที่เราถ่อมพูด นั่นหมายถึงเราเป็นครอบครัวเดียวกัน

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์

ไม่มีสิ่งใดหนุนจิตชูใจมากไปกว่าการสำนึกได้ว่าพระเจ้าได้รับเราเข้าไปในครอบครัวของพระองค์

การได้รับการอภัยโทษบาปเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม แต่เหมือนที่ เจ ไอ แพกเกอร์ กล่าวในหนังสือของท่านที่ชื่อ “รู้จักพระเจ้า”

ก็ยอดเยี่ยมเช่นกันที่จะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม และจะยอดเยี่ยมยิ่งขึ้นเมื่อพระเจ้ารับเราเข้าไปอยู่ในครอบครัวของพระองค์

การมีพระเจ้าเป็นพระบิดาของเรา จริง ๆ แล้วก็คือจุดสูงสุดของพันธกิจของพระเจ้าในชีวิตของเรา

เราไม่เพียงแต่ได้รับการอภัยโดยผู้พิพากษาเท่านั้น แต่เราถูกรับเข้าไปอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

และพระองค์เป็นพระบิดาของเรา และเราเป็นบุตรของพระองค์ และเมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็เป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์

ทุกสิ่งที่จะมาถึงพระเยซู ซึ่งหมายถึงสิ่งทั้งปวงทั้งสิ้น ก็จะเป็นของเราด้วย นั่นคือมรดกของเราเช่นกัน ในช่วงเวลาหนึ่ง

เราเป็นเพียงแค่บุตรแห่งความพิโรธ เมื่อมรดกของเราคือพระพิโรธของพระเจ้า แต่ตรงกันข้ามกับพระพิโรธ

เดี๋ยวนี้เราเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เราได้เข้าส่วนในธรรมชาติของพระเจ้า และในความเป็นจริง

เราถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องกับพระคริสต์ เพราะในพระองค์ เราได้รับสถานะบุตรของพระเจ้า

เราได้ทิ้งผ้าขี้ริ้วโสมมแห่งความอธรรมเพื่อแลกกับความชอบธรรมของพระคริสต์ และในกระบวนการนี้

เราก็ได้เป็นบุตรของพระเจ้า ได้รับคำเชิญให้เข้าสู่ครอบครัวของพระองค์

และนั่นคือพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราสามารถจินตนาการได้

—ดร. เค เอริก เซอนเนส

ในมัทธิว 6:25-34 พระเยซูใช้สองตัวอย่างแตกต่างกันเพื่อให้ความมั่นใจแก่บุตรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงใส่ใจ

พระองค์กล่าวถึง “นกในอากาศ” และ “ดอกไม้อยู่กลางแจ้ง”

เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใส่ใจในความจำเป็นของแม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่พระองค์ทรงสร้าง และประเด็นของมัทธิวก็คือ

ถ้าพระเจ้าใส่ใจแม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อย ก็แน่นอนที่พระองค์จะใส่ใจคนของพระองค์ยิ่งกว่านั้นมากนัก

พระบิดาในสวรรค์ของเราจะจัดเตรียมอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และการคุ้มครองที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าสำหรับเราด้วย

นอกจากนั้น พระเยซูยังเน้นการที่พระเจ้าใส่ใจและคุ้มครองเหมือนที่บิดากระทำแก่บุตร

เมื่อพระองค์เตือนเหล่าสาวกเกี่ยวกับความยากลำบากมากมายในการกระทำพันธกิจ ยกตัวอย่างใน 10:19-20

พระเยซูบอกสาวกว่าพวกเขาจะถูกจับกุม แต่พระองค์ก็บอกพวกเขาด้วยว่า พระวิญญาณของพระบิดาจะสถิตอยู่กับพวกเขา

และพระองค์ก็เตือนความจำพวกเขาว่า เมื่อชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตรายเพราะพันธกิจนั้น พระบิดาจะปกป้องพวกเขา

ให้เราฟังคำหนุนใจของพระเยซู ในมัทธิว 10:29-31:

นกระจาบสองตัวขาถักนบาเตียวไมไ่หหรือ?

ถึงกระนั้นก็ไม่มีสักตัวเดียวที่ตกถึงพื้นนอกเหนือจากพระประสงค์ของพระบิดา และแม้แต่ผมทุกเส้นบนศีรษะของท่านก็ทรงนับไว้ทั้งหมดแล้ว ฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านมีค่ายิ่งกว่านกระจาบหลายตัว (มัทธว 10:29-31)

สำหรับผู้เชื่อหลายคน การดำเนินชีวิตคริสเตียนนั้นยากลำบากมาก หลายพื้นที่ในโลกตกอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหง และความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขาก็คือ การที่เขาเป็นส่วนหนึ่งของพระกาย และสามารถระบุชัดเจนว่าตนเองเป็นประชากรของพระเจ้า พระวจนะบอกเราว่าพระเจ้าเป็นพระบิดาของเรา ตามที่โรม 8 กล่าวไว้ เรามีสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่สามารถร้องทูลต่อพระเจ้าว่า “พระบิดา” (Abba) แล้วเราก็มีข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงใส่ใจดูแลเราตลอดเวลา เราได้เห็นเช่นกันว่าพระเจ้าประทานความรักแก่สมาชิกในครอบครัวของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ สำหรับผู้เชื่อแล้ว หัวใจของชีวิตของเขาก็คือ การหนุนใจที่ผ่านมาจากพระคริสต์ เนื่องจากบัดนี้พระเจ้าเป็นพระบิดาของเราแล้ว

—ดร. เจฟฟ์ โลว์แมน

หลังจากได้พิจารณาคนของพระเจ้าทั้งในฐานะคริสตจักร และครอบครัวของพระเจ้าแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาการที่พระเจ้าทรงเรียกคนของพระองค์

การทรงเรียก

คนของพระเจ้าได้รับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่จะเป็นคริสตจักรและครอบครัวของพระองค์ แต่การทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นยังรวมไปถึงความลำบาก อันตราย และความทรมาณ พระเยซูเองนั้นเป็นกษัตริย์พระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์ทรมานของเรา ฉะนั้น เมื่อเราติดตามพระองค์ เราก็ทนทุกข์เช่นกัน

ตัวอย่างเช่น ในมัทธว 10:34-36 พระเยซูกล่าวว่า เครื่องหมายของการที่เราถูกเรียกโดยพระเจ้าก็คือ การเผชิญความขัดแย้งให้เราฟังคำพูดของพระองค์ในพระวจนะตอนนี้:

อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาสู่โลก เราไม่ได้มาสันติสุขแต่นำดาบมา เพราะเรามาเพื่อจะทำให้ “ชายหนุ่มขัดแย้งกับพ่อ ลูกสาวขัดแย้งกับแม่ ลูกสะใภ้ขัดแย้งกับแม่สามี ศัตรูของเขาจะเป็นคนในครัวเรือนของเขาเอง” (มัทธว 10:34-36)

และในมัทธว 16:24-25 พระองค์อธิบายดังนี้:

“หากผู้ใดปรารถนาจะเป็นสาวกของเราให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรา เพราะผู้ใดต้องการเอาชีวิตรอดผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดพลีชีวิตเพื่อเราผู้นั้นจะได้ชีวิต” (มัทธว 16:24-25)

พระเยซูรู้ว่าคนของพระองค์ก็จะถูกปฏิเสธเช่นเดียวกับที่พระองค์ถูกปฏิเสธ สำหรับกษัตริย์ของเรา การทนทุกข์ทรมานก็คือหนทางสู่สง่าราศี และสิ่งเดียวกันนี้ก็จะเกิดขึ้นกับเราเช่นกัน

เมื่อพระเยซูอยู่บนไม้กางเขน ประชาชนอาจคิดว่าพระองค์กำลังพ่ายแพ้ในสมรภูมิ และยิ่งในยามที่พระองค์อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ พวกเขาคงคิดว่าพระองค์ถูกทอดทิ้งจริง ๆ เสียแล้ว แต่พวกเขาลืมเกี่ยวกับเช้าวันที่สาม พระเยซูได้ตรัสว่า “เจ้าหรือวิหารหลังนี้ลง และในสามวัน เราจะสร้างมันขึ้นใหม่” ดังนั้น เมื่อเรานึกถึงว่า ที่ผ่านมาคริสตจักรได้ถูกปฏิเสธ ถูกวิพากษ์วิจารณ์ และถูกเหยียดหยามเพียงใดในทุกหัวระแหง เราก็เข้าใจว่าคริสตจักรเดียวกันนี้ที่พระเยซูสถาปนาขึ้นก็คือคริสตจักรเดียวกันกับที่กำลังทำพันธกิจอยู่ในทุกวันนี้ ลองศึกษาว่าคริสตจักรนั้นได้เผชิญและผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายเพียงใด แต่คริสตจักรก็ยังยืนหยัดอยู่ และข้าพเจ้าขอก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อเรื่องพระเยซูคริสต์ พระวาตะที่มักบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น ไม่มีใครสามารถฆ่าพระองค์ได้ในเวลานั้น และไม่มีใครสามารถฆ่าพระองค์ได้ในเวลานี้ ดังนั้น เราจึงเป็นส่วนหนึ่ง เป็นคริสตจักรที่เป็นของพระองค์ และพระองค์จะไม่อนุญาตให้สิ่งใด แม้กระทั่งประตุนรก มาคงอยู่และขัดขวางพันธกิจของพระองค์ คริสตจักรมีพันธกิจ และพันธกิจนั้นก็คือการออกไปในทุกหนแห่งในโลกเพื่อนำคนที่หลงหายให้กลับมาและให้เป็นสาวกของพระองค์ นี่เป็นเรื่องช่างน่าชื่นชมยินดียิ่งนัก! และทั้งท่านและข้าพเจ้าสามารถมีความมั่นคงอันยิ่งใหญ่ และสามารถมีช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูชีวิตใหม่อย่างแท้จริงได้ในเวลานี้ เพราะเรารู้ว่าคริสตจักรนั้นจะดำรงอยู่ตลอดไป

—ดร. วิลลี เวลส์

พระเยซูสัญญาว่าจะทำให้การทนทุกข์ของคนของพระองค์สิ้นสุดลง จะประทานการพักผ่อนจากความลำบาก จะสถาปนาสันติภาพเพื่อเรา และจะอวยพระพรแก่เราอย่างสิ้นเหลือ แต่สิ่งนั้นยังมาไม่ถึง จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่ การทรงเรียกเราก็เพื่อให้เราติดตามรอยพระบาทของกษัตริย์ผู้ทนทุกข์ทรมานของเรา

พระเยซูบอกเราว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อที่เราจะได้รับชีวิตและได้รับอย่างครบบริบูรณ์ แต่คุณก็คงรู้ว่า ในชีวิตนี้หลังจากที่เราได้มารู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เรายังคงต้องประสบความเจ็บปวด ความทรมาน โรคภัยไข้เจ็บ และเรายังคงต้องตาย เรายังมีความคับข้องใจและความทะเยอทะยาน เรายังคงประสบความรำคาญและทำนองเดียวกัน ความโศกเศร้าด้วย อยากบอกว่า ส่วนหนึ่งของสิ่งที่เราจำเป็นต้องยอมรับในจุดนี้ก็คือ เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าส่วนหนึ่งของความหมายของการได้รับชีวิตอันครบบริบูรณ์ก็คือ การมีพระคริสต์ที่ศูนย์กลางของทุกสิ่งเหล่านี้ เราจะได้รู้จักหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตคริสเตียนที่เราจะไม่วันรู้จักได้เลย หากเราไม่เคยรู้สึกรำคาญหรือคับข้องใจ เราจะไม่วันรู้จักได้เลยหากเราไม่เคยประสบกับความโศกเศร้าเช่นเดียวกับความความเปรมปรีดิ์และความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าคิดว่ามีบางสิ่ง ณ จุดนี้ที่สำคัญจริง ๆ พระเยซูบอกเราว่า “เรามาเพื่อที่เจ้าจะได้รับชีวิตและได้รับอย่างครบบริบูรณ์” แต่คุณคงเข้าใจว่าเรากำลังถวิลหาบางสิ่ง ส่วนหนึ่งของความหมายของ “การอยู่ในพระคริสต์” ก็คือการถวิลหาความบริบูรณ์ที่พระองค์จะนำมาในอนาคต วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาหาคริสตจักรของพระองค์ วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อพระคริสต์จะครองราชย์เหนือทุกสิ่ง อย่างเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อทุกหัวเข่าจะกราบลงและทุกลิ้นจะยอมรับต่อหน้าพระสงฆ์ของพระเจ้าพระบิดา ว่าพระเยซูคริสต์คือพระผู้เป็นเจ้า วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อดวงตาทุกดวงจะปราศจากน้ำตา เพราะน้ำตาทุกหยดจะถูกเช็ดออกไปแล้ว และส่วนหนึ่งของความหมายในปัจจุบันก็คือ การที่เราจะได้รับชีวิตที่ครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ ก็หมายความว่าเราต้องพักพิงในพระคริสต์

โดยประสบการณ์ทั้งความชื่นชมยินดีและความลำบากทั้งปวงที่เข้ามาในชีวิตและในโลกที่ลุ่มลงนี้ และในขณะเดียวกัน
เราก็ต้องถวิลหาสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้ว่าจะมาถึง ชีวิตที่ครบบริบูรณ์หมายถึงการวางใจในพระคริสต์จนกระทั่งพระองค์เสด็จมา

—ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

สรุป

ในบทเรียนเรื่องพระกิตติคุณโดยมัทธวนี้ เราได้สำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณในด้านผู้เขียน ผู้อ่านดั้งเดิม
และสถานการณ์แวดล้อมของการเขียน เราได้สำรวจโครงสร้างและเนื้อหา และเราก็ได้พิจารณาสาระสำคัญหลัก ๆ
ในด้านมรดกจากพันธสัญญาเดิม และการที่พระกิตติคุณเน้นที่คนของพระเจ้า

พระกิตติคุณมัทธวประกาศว่าประเสริฐว่า พระสัญญาต่าง ๆ
ในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ได้ถูกกระทำให้สำเร็จเป็นจริงแล้วในองค์พระเยซูคริสต์และพันธกิจของพระองค์ในฐานะกษัตริย์
พระเมสสิยาห์ และข่าวประเสริฐก็คือ พระเยซูได้สถาปนาและยังคงสร้างแผ่นดินของพระองค์ต่อไปเพื่อเราและโดยผ่านทางเรา
แต่ข่าวประเสริฐนี้ไม่ใช่สิ่งที่ง่ายคายนเสมอ ตามที่เราได้เห็นแล้ว
มัทธวได้บรรยายอย่างหนักแน่นที่สุดว่าพระเจ้าเรียกคนของพระองค์ให้ติดตามพระเมสสิยาห์ องค์กษัตริย์ผู้ทรงทนทุกข์ทรมาน
แต่มัทธวก็ได้บรรยายอย่างหนักแน่นที่สุดเช่นกันถึงพระพรจากพระบิดาในสวรรค์
พระพรที่ทำให้เราสามารถติดตามกษัตริย์ของเราอย่างสัตย์ซื่อ และพากเพียรถึงที่สุด เมื่อเราเผชิญความเจ็บปวด
จนกระทั่งแผ่นดินสวรรค์จะลงมาสถาปนาบนโลกนี้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยพระสิริ

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 2

พระกิตติคุณโดยมัทธว

ดร. ฟิท อัลวินสัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้อำนวยการบริหารของ “ฟอรัจ: พันธกิจทั่วนครสู่ประชาชน โดยคนที่เปี่ยมภาพสะท้อน” (FORGE: City Wide Ministry to Men with Man in the Mirror) และท่านยังเป็นศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียน วิลโลว์ ครีก ที่เมือง วินเทอร์ สปริงส์ รัฐฟลอริดา อันเป็นคริสตจักรที่ท่านได้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสมาเป็นเวลา 26 ปีแล้ว ดร. อัลวินสัน จบการศึกษาด้านศาสนศาสตร์ศึกษามหาบัณฑิตจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ตรีนิติเพื่อการประกาศ (Trinity Evangelical Divinity School) และจบการศึกษาพันธกิจดุริยบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านเป็นศาสตราจารย์ผู้ดีคุณ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป หนึ่งในคณะกรรมการของ “เครือข่ายสำคัญเพื่อพัฒนาชีวิต” (Key Life Network) และเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อ “Like Father, Like Son: How Knowing God as Father Changes Men” (“พ่อเป็นอย่างไรลูกก็เป็นอย่างนั้น: การรู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้อย่างไร?”)

ดร. เดวิด บาวเออร์ เป็นคณบดีคณะการตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์ และดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติยศ “ราล์ฟ วิลโด บีสัน” ด้านการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เชิงอุปนัย ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. สตีเฟน ชาน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์และศาสนศึกษา ณ มหาวิทยาลัยซีแอตเทิล

ดร. สตีฟ โคแวน เป็นรองผู้อำนวยการศูนย์ทรัพยากรด้านคริสต์ศรัทธาพิทักษ์ และรองศาสตราจารย์ด้านปรัชญาและคริสต์ศรัทธาพิทักษ์ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เบอร์มิงแฮม

ดร. มาร์ค จิกนิเลียต เป็นรองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์พันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมบีสัน

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เจมส์ แฮมิลตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ตามหลักพระคริสตธรรมคัมภีร์ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์ และเป็นศิษยาภิบาลฝ่ายเทศนา ณ คริสตจักรแบปติสต์เคนวูด

ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์ เป็นรองอธิการบดีผู้ก่อตั้งวิทยาเขต ฟลอริดา คันทันเนม ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. ปีเตอร์ ลูซิมิซ ดำรงตำแหน่ง “ศาสตราจารย์ทรงเกียรติ เอวา บี และ พอล อี ทอมส์” ด้านพันธกิจทั่วโลกและยุโรปศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมกอร์ดอน-คอนเวลล์ และเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง รวมทั้งผู้อำนวยการ ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเพื่อการประกาศ ในเมืองโอลีเซค ประเทศโครเอเชีย

ดร. เจฟฟ์ โลว์แมน เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสที่คริสตจักรอีแวนเจลิคัล ซี.อี. ในเมืองอลาบาสเตอร์ รัฐอลาบามา และเป็นศาสตราจารย์ด้านการเทศนาและศาสนศาสตร์เชิงระบบ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบอร์มิงแฮม

ศาสตราจารย์ จิม เมเปิลส์ เป็นผู้อำนวยการหลักสูตรพันธกิจศาสตร์คฤหิ์บัณฑิตด้านด้านความเป็นผู้นำของผู้อภิบาล ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. จอห์น แมคคินลีย์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์และศาสนศาสตร์ศึกษา ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอท

ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์ เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. โจนธาน เพนนิ่งตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และผู้อำนวยการการวิจัยระดับปริญญาเอก ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. เกร็ก เพร์รี เป็นรองประธานด้านโครงการยุทธศาสตร์ ณ องค์กร "ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม" (อดีตรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่และผู้อำนวยการโครงการ "การริเริ่มพันธกิจในเขตเมือง" ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมคัพเวอร์แลนด์)

ดร. โธมัส ชไรเนอร์ เป็นศาสตราจารย์เกียรตินิยม "เจมส์ บีเวนเนน แฮร์ริสัน" ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์และการตีความ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. มาร์ค สเตราส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบิร์ธเอล ซาน ดิเอโก

ดร. เค เอริก เซอนเนส เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอท มหาวิทยาลัยบีโปลา และเป็นประธานภาควิชาพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. ไชมอน ไรเบิร์ต เป็นอดีตสาวกของคริสตจักรเซนต์ลูค วิมเบิลดัน พาร์ค สหราชอาณาจักร และปัจจุบันเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของวิกิลิพี ฮอลล์ อ็อกซ์ฟอร์ด และผู้อำนวยการของสำนักวิชาการเทศนา

ดร. ปีเตอร์ วอลค์เกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมทรินิตีเพื่อการรับใช้พระเจ้า (อดีตเคยเป็นอาจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอาจารย์ใหญ่ร่วม ของวิกิลิพี ฮอลล์ มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด)

ดร. วิลลี เวลส์ เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบ็บติสต์เพรสแชนท์ โกรฟ ที่เมืองแฟร์ฟิลด์ รัฐอลาบามา และเป็นอาจารย์ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. สตีเฟน เจ เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. เบ็น วิทเธอร์ตัน เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์แอสบิวรี